

САНДРА БРАУН ЧАС ПИК

Превод от английски: Невяна Рашкова, 1996

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Сигурен ли сте, че ще дойде днес? — попита нетърпеливо Анди Малоун и се премести в по-удобна поза. Столчето пред бара неудачно беше наречено тапицирано — това, което се намираше под червената изкуствена кожа беше на буци и твърдо.

— Не, хич не съм сигурен — каза Гейб Сандърс, съдържател и главен готвач в заведението „Гейб Чили Паркър“, докато прокараваше бялата кърпа по ръба на чиста, но очукана каничка за кафе. — Казвам само, че очаквам да дойде. Това не може да го накара, нали? По дяволите, той прави каквото си иска — изсмя се посивелият възрастен мъж.

Тренираният инстинкт на Анди се събуди и тя забрави твърдата неудобна повърхност на столчето. Предпочиташе да не привлича вниманието на другите посетители, нито пък да показва твърде голям интерес към набелязаната цел. Всеки момент Гейб Сандърс можеше да реши, че тя е чужд човек и не бива да си пъха носа и току-виж съвсем престанал да отговаря на въпросите ѝ.

— О? — тя нехайно отпи глътка от чая си с лед. Той ѝ беше сервиран в червена пластмасова чаша, от която стърчеше лъжичка. — Изглежда ли ви мистър Ратклиф импулсивен човек?

В момента, в който го изрече, тя вече знаеше, че въпросът е накарал Гейб да застане нащрек. Кърпата спря да лъска безнадеждно захабената каничка. Рунтавите вежди на Гейб се спуснаха ниско над проникателните му и сега забележимо по-недружелюбни очи.

— Защо задавате толкова много въпроси за Лайън Ратклиф? А?

Скалъпвайки набързо някаква история, Анди се наведе напред в доверителна, според нея, поза и заговорнически зашепна:

— Имах съученичка, която е отгук. Тя ми е разказвала за този мъж, че живее в голямо ранчо и кара сребрист Елдорадо. Мислех си, че прилича на герой от филмите.

Гейб я изгледа замислено и самоувереността сякаш полека се изцеди от нея, докато очите му смъкнаха фасадата ѝ. Погледът му

откровено ѝ казваше, че изглежда май доста е прехвърлила годините за студентка в колеж и че това е само един от нейните трикове.

— Коя е тя?

Напълно разстроена, че се бе провалила още в началото и е вече разкрита, тя се запъна, преди да отговори.

— Коя... коя е тя?

— Питам коя е съученичката ви? Сигурно я познавам. Сервирам чили и бургери тук от четиридесет и седма година. Знам повечето семейства в Кервил.

— О, едва ли познавате... Карла. Всъщност, тя е израснала в Сан Антонио и идваше тук само през лятото при роднини или нещо такова — Анди взе чашата си и отпи голяма глътка, сякаш в нея се съдържаше възстановяващ тоник.

Още с пристигането си сред обществото на тексаските хълмове преди няколко дни, тя се беше почувствала като риба на сухо. Внимателното, учтиво разпитване, което обикновено ѝ позволяваше да мине през врати, затворени за всеки друг, не я беше довело до никъде. Като че ли обществеността на Кервил криеше под ревниво було Лайън Ратклиф, както и нейната крайна цел — усамотено живеещият му баща.

Генерал Майкъл Ратклиф беше последния оцелял генерал от Втората световна война. Анди се беше зарекла да го интервюира за телевизионната си програма. И ако кратките новини за влошаващото му се здраве бяха истина, това трябваше да стане скоро. Досега пътуването ѝ не беше донесло и искрица надежда, че ще успее с тази трудна задача. Сега и Гейб Сандърс се оказваше също толкова несловоохотлив и стиснат на информация, като всички, с които се беше срещала.

Тя решително вдигна сърцевидното си лице, но угълчетата на устата ѝ се разтегнаха в сладка усмивка. Очите ѝ с цвят на шери блестяха лукаво.

— Мистър Сандърс, имате ли случайно парче цитрус за чая ми?

Самоувереността ѝ се възвърна, когато Гейб за момент изглеждаше смутен от лъчезарната ѝ усмивка.

— Какво ще кажете за лимон? Става ли?

— Чудесно! Благодаря.

Тя отметна кичур от златистокестенявата си коса. Използваше привлекателността си, за да изкопчи информация само когато се виждаше принудена да го направи и това винаги я огорчаваше. Предпочиташе да може да получава историите си със същата прямота като мъжете репортери, гарантирана просто от предимствата на пола им. Но когато беше необходимо, не беше против да използва каквото и да е предимство, и ако някой я намираще за интересна не виждаше нищо лошо в това да се държи сърдечно. Баща ѝ, който имаше поетична дарба, веднъж я беше сравнил със сладоледено парфе, направено от ванилов сладолед, Амарето, и карамелов сос.

— Благодаря — кимна тя на Гейб, когато той се върна с разрязан на две лимон в чинийка. Изстиска едното парче в чая си, който за нея беше прекалено подсладен, тъй като рядко използваше захар.

— Не сте тукашна, нали?

Поиска ѝ се да излъже, но внезапно разбра, че нещата са загубели.

— Не. Сега живея в Нашвил, но съм израснала в Индиана.

— Нашвил, а?

Тя се засмя, поклащайки глава:

— Работя за независима кабелна компания.

— Кабелна? — веждите на Гейб подскочиха и Анди реши, че те са най-изразителната му черта. — Имате предвид телевизионен кабел?

— Да.

— Показвате ли се по телевизията?

— Понякога. Имам предаване с интервюта, което се разпространява от станции в цялата страна.

— Интервюта ли? — той погледна над рамото ѝ към другите посетители, като че ли търсеше човек, достатъчно интересен, за да бъде интервюиран. После очите му се върнаха към нея. Внезапно бе проумял.

— Да не сте решили да искате Лайън да ви съдейства да интервюирате баща му, а?

— Именно. Точно това искам.

Той я загледа за момент.

— Историята със съученичката е само за замазване на очите...

Тя твърдо срещна погледа му:

— Да.

— И аз така си помислих — в гласа му не се долавяше неодобрение.

— Мислите ли, че мистър Ратклиф ще ми позволи да интервюирам баща му?

— Дявол знае, но сега ще разберем, щото той влиза в момента.

Анди спусна очи към мокрото кръгче, което чашата ѝ беше оставила върху тезгяха, а стомахът ѝ се сви. Звънецът над вратата силно издрънча, когато той я бутна.

— Хей, Лайън — провикна се някой от ъгъла.

— Лайън — повтори друг от посетителите.

— Джим, Пит — гласът му беше дълбок и звучен. Звукът завибрира към нея, убоде я като с игли по тила и предизвика тръпка, когато премина по гърба ѝ.

Надяваше се той да седне до нея, за да може по-лесно да завърже разговор. Но стъпките, които тя проследи с уши, го отведоха към края на бара, към продължението, което минаваше перпендикулярно на тезгяха, пред който тя седеше. С ъгълчето на окото си мерна синя риза. Гейб се отправи нататък.

— Здравсти, Лайън. Какво ще искаш? Чили?

— Днес — не. Много е горещо. Освен това Грейси прави чили снощи и трябваше да положи усилия, за да върна стомаха си във форма.

— Може ли тези стомашни болки да имат нещо общо с напитките, които пиеш с чилито?

Чу се мощен, нисък смях, който говореше за солидна физика.

— Би могло, би могло.

Този глас. Какъв трябва да е мъжът, който притежава такъв вибриращ глас? Анди не мислеше, че любопитството ѝ може да се сдържа повече. Подчинявайки му се, тя погледна точно когато той казваше:

— Дай ми чийзбургер.

— Идвам веднага.

Анди дори не чу отговора на Гейб на поръчката на Лайън Ратклиф. Беше твърде погълната от мъжа, който я беше направил. Той изобщо не беше това, което бе очаквала. Представяше си го по-възрастен, в прекрасната средна възраст, тъй като генерал Ратклиф

беше над осемдесет. Очевидно синът му е бил роден след войната, защото изглеждаше около тридесет и пет годишен.

Гъста, тъмна коса, с изваяни като на статуя кичури, покриваше главата му. По слепоочията му се забелязваха сребърни нишки. Гладките, тъмни вежди се извиваха над очи, чийто цвят не можеше да се определи от такова разстояние. Погледът ѝ се спусна по дължината на римския му нос, който би могъл да принадлежи на актьор, участващ във филми с библейски сюжет, до чувствената уста, която събуждаше мисли за по-други страсти.

— Моят бифтек ли е това, което печеш на грила? — попита той Гейб.

Анди отново се поддаде на магията на гласа му. Беше вибриращ, но тих, сякаш внушаваше, че човек може да изпусне нещо от голяма важност, ако не го слуша много внимателно. Леката дрезгавост придаваше чувствен оттенък на всичко, което изричаше. Определено беше повече като втория тип актьори.

— Можеш да се обзаложиш — каза Гейб — че това е най-хубавият бифтек, който човек може да си купи.

Тъмната глава на Лайън леко се отпусна назад и той се засмя леко. Тъкмо навеждаше глава и посягаше към чашата с ледена вода, която Гейб беше оставил пред него, когато очите му случайно се плъзнаха по нея. Моментът му позволи да премине няколко инча по нея, преди да отвърне очи и бавно да ги вдигне отново.

Анди проследи пътешествието, което тези сиви очи — да, те бяха наистина сиви — направиха по лицето ѝ. Тръгнаха от нейните очи и тя прочете в тях очакваната изненада. Това беше обичайна реакция на всеки, който я погледнеше в очите за първи път. Те бяха завладяващо светлокафяви, обградени от гъсти, тъмни мигли.

Сивите очи се отместиха към косата ѝ. Дали опашката на тила, закопчана с шнола от костенурка, я правеше по-млада? О, не дай Боже да му се стори като тридесетгодишна, която се опитва да се прави на по-млада!

„Не ставай параноичка“, предупреди се Анди. Знаеше, че косата ѝ с цвят на карамел със златисти отблясъци е привлекателна. Но капчиците пот по челото ѝ? Щеше ли да забележи това? Въпреки, че дваайсетгодишният надпис на витрината на Гейб хвалеше хладината и покоя вътре, Анди усети, че цялото ѝ тяло е покрито с пот. Всъщност,

тя изведнъж почувства всяка пора от тялото си, всеки нерв. Като че беше разрязана за дисекция под погледа на Лайън Ратклиф, който се занимаваше с изследването на този вид екземпляри.

Когато очите му се придвижиха към устата ѝ, тя погледна настрана. Посегна за чашата си и почти ѝ позволи да се изплъзне от пръстите ѝ, преди да отпие. Побоя се, че вместо да отклони вниманието от устните си, само още повече го привлече.

Какво ставаше с нея? Чакаше я работа. От три дни внимателно си проправяше път към този човек, задаваше навеждащи въпроси за него и баща му, събираше трохите информация, които ѝ хвърляха, изтърпяваше грубо пренебрежение. С часове беше седяла в това скапано заведение да слуша местните клюки, надявайки се, че ще споменат името му и през цялото време отказвайки учтиво, но твърдо, да ѝ накърят косата „просто за да ѝ се придаде форма“. Единственото нещо, което научи тук беше, че Лайън е трябвало да пропусне последните танци в кънтри клуба, защото баща му отивал на зло и че местната маникюристка е била ученичка на маркиз дьо Сад.

Сега той седеше на няколко крачки от нея, а тя се потеше и езикът ѝ се беше вързал за първи път в живота. Къде се изпари цялата ѝ хладна самоувереност? Твърдоглавието, което винаги я караше да не приема отказ я беше напуснало. Обективността, която я характеризираше беше погълната от сексуалното усещане за един мъж. Беше срещала крале, премиери и президенти, включително двама президента на САЩ, и не беше се притеснила от никого от тях. „Сега, този... този каубой стисна мазната си лъжица и аз цялата се разтреперих.“

Опита се упорито да възвърне самообладанието си, вдигна глава и го погледна дръзко. Очите му бяха два воденични камъка, които се търкаляха през тялото ѝ и смазваха смелостта ѝ. Главата му беше арогантно наклонена. Ако го беше казал на глас, тя нямаше да възприеме посланието по-ясно.

„Да, чувал съм за равенството на половете и само по себе си това не е лошо нещо. Но точно сега аз те гледам и мисля за теб единствено като за сексуален обект и ти нищо не можеш да направиш.“

Е, имаше едно нещо, което можеше да направи. Можеше да го накара да спре да мисли това, което си мислеше в момента. Да го информира по спокоен, професионален начин коя е и защо е тук...

веднага, след като той довърши чийзбургера си, реши тя, когато Гейб сложи отрупаната чиния пред него.

Анди разгледа пращното, мазно меню на Гейб, което беше обновявано през годините със замазване на старите цени, за да бъдат изписани нови. Тя изтърпя още една чаша прекалено подсладен чай, после вниманието ѝ се насочи към една майка, която бършеше кетчупа от устата на сина си, докато всички пържени картопки от чинията изчезнаха в устата на детето. Поигра си с таблата, на която собственикът беше подредил три вида сосове. Издърпа четири хартиени салфетки и попи с тях мокрото петно, което чашата ѝ за чай беше оставила, очевидно препълнена при наливането.

Накрая погледна към края на бара и видя, че Лайън е изляз по-голямата част от яденето си. Той пиеше чай и дългите му, тънки, силни на вид пръсти, бяха обгърнали чашата. Вниманието му към обедното движение зад широкия прозорец внезапно се прекъсна, точно когато тя се спусна от високото столче и той погледна към нея. Тя се усмихна, желаейки това да не изглежда като подобие на момичешко флиртуване.

— Здравейте — каза тя, успявайки да се задържи права, въпреки треперещите си колене и да застане до неговия стол.

Очите му бавно и пълно я измериха. Гледаше я, като съвсем не се опитваше да крие и я преценяваше сексуално без всякакво приличие. Нима младите жени по кафенетата се лепяха по него като мухи на мед?

— Здравсти.

Значи така, той имаше намерение да утежни положението ѝ, като не ѝ даде никакво предимство. О кей, мистър Ратклиф. Тя дълбоко си пое дъх:

— Аз съм Андреа Малоун.

Анди не можеше и да си представи, че изражението на лицето му ще се промени така рязко и драстично, или, че очите му под тъмните вежди могат да се втвърдят и замръзнат толкова бързо. Той я измери с поглед студено и продължително, после я удостои с гледката на широките си рамене отзад, като ѝ обърна гръб, сякаш тя изобщо не съществуваше. И накрая безгрижно отпи глътка кафе.

Погледна към Гейб, който даваше вид на зает с пълнене на солницата, но тя си представи наострените му от слухтене уши. Анди облиза неспокойно устни:

— Казах, че съм...

— Знам коя сте, мис Малоун — каза той със снизходителна насмешка. — Вие сте от Нашвил. Кабелна телевизионна компания „Телекс“.

— Значи сте прочел адреса, въпреки че не сте благоволил да отворите писмата ми, преди да ги върнете обратно? — попита тя с глас, за който се надяваше да прозвучи като надменно предизвикателство.

— Точно така — той отпи нова глътка кафе.

Незаинтересоваността му беше дразнеща. Тя изпита силно желание да вземе чашата с кафе от ръката му — ако това беше физически възможно — и да я хвърли, просто за да привлече вниманието му. Само че, предполагаше, че такова импулсивно действие можеше да завърши с телесно увреждане. Той недвусмислено излъчваше сила на тялото и волята и тя не искаше да се хаби с нито едно от двете, ако това изобщо беше възможно. Тя беше упорита, но не глупава.

— Мистър Ратклиф, знаете...

— Знам какво искате. Отговорът е „не“. Мисля, че ви казах това, след като получих първото ви писмо преди няколко месеца. Това, на което отговорих. Очевидно не помните съдържанието му. Съветвах ви накратко да си запазите силите, времето и парите, и — той я огледа цинично — новите дрехи. Никога няма да се съглася да вземете интервю от баща ми за тази телевизионна програма. Чувствата ми са същите, както и тогава — и той грубо ѝ обърна гръб отново.

Тя си мислеше, че новите ѝ дънки и западни ботушки ще се впишат на местната сцена. Толкова ли се хвърля на очи? Е, добре. Беше направила един пропуск. Вероятно цялото ѝ прокрадване наоколо през последните дни беше дилетантско. Тя изправи рамене, без да се усети колко опъва памучната риза в западен стил върху гърдите.

— Вие дори не изслушахте какво предлагам, мистър Ратклиф. Аз...

— Не искам да го чувам — той обърна глава отново към нея и очите му неволно се спряха върху гърдите ѝ. Тя стоеше съвършено неподвижно, като че ли ако помръднеше, щеше да признае несигурността на ситуацията. След известно време той вдигна очи и дъхът ѝ секна от яростния му поглед.

— Никакви интервюта с баща ми — произнесе той с нисък, напрегнат глас. — Той е възрастен и не се чувства добре. Други, по-големи и по-добри от вас, мис Малоун, вече са идвали за същото. Отговорът винаги е бил този — „не“.

Той се отблъсна от стола и тя отбеляза механично в съзнанието си високия му ръст. Отстъпи крачка назад и загледа като хипнотизирана как той бръкна в джоба на тесните си дънки да извади петдоларова банкнота. Едрата му ръка опъна и без това тесните му дънки и гореща червена вълна заля бузите ѝ и накара дъха ѝ да спре. Той сложи банкнотата до чинията си. Според мръсното меню, сумата беше двойно по-голяма, отколкото бе нужно.

— Благодаря, Гейб. До скоро.

— До скоро, Лайън.

Анди не можеше да повярва, че е така безцеремонно пренебрегната, когато той я подмина на път към вратата.

— Мистър Ратклиф — каза тя с раздразнителна нотка в гласа, като го последва.

Той спря и се обърна преднамерено бавно, много по-заплашително, отколкото ако го бе сторил бързо. Усети се пронизана от тънките папири на очите му, които разрязаха тялото ѝ от върха на главата до връхчетата на блестящите ѝ нови ботуши.

— Не обичам натрапниците, мис Малоун. Вие ми правите впечатление на такава. Няма да разреши баща ми да бъде интервюиран от никого и особено от вас. Така, че защо не опаковате новите си дрехи и не си върнете хубавото малко задниче в Нашвил, откъдето си е.

Тя хвърли чантата си на леглото и се тръшна в неудобния стол на малката, задушна мотелска стая.

Осемте ѝ пръста се притиснаха до челото, докато палците масажираха пулсиращите ѝ слепоочия. Не знаеше дали от горещината или от сухия климат, или от мъжа, но нещо предизвикваше у нея главоболие. Мъжът. Нямаше съмнение, че е от него.

След няколко минути почивка тя стана, събу си обувките и ги изрита настрани.

„Благодаря, за нищо.“ Тя отиде в банята да глътне два аспирина с топлата вода, която течеше от крана за студената.

„Защо не зашлеви самодоволното му лице?“ — запита тя отражението си в огледалото. — „Защо стоеше там като глупачка и приемаше тези обиди?“ — отпусна косата си от шнолата и я остави да падне свободно, нещо, което не помогна особено на главоболието ѝ. — „Защото искаш това интервю, ето защо.“

Тя изпитваше ужас да се обади на Лес. Какво щеше да му каже? Той не приемаше разочарованията лесно и те трябваше да му се поднасят деликатно. Вариантите за това какво може да каже се въртяха из главата ѝ, докато набираше номера. Тя се обади на различни телефонисти и след като операторът на Телекс я свърза с кабинета на Лес, чу въпросителното изръмжаване:

— Да?

— Здравей, аз съм.

— Добре, добре, вече започнах да мисля, че са те задържали за кражба на добитък или нещо подобно. Много мило, че намери време да се обадиш.

Сарказъм. Днешното настроение беше сарказъм. Анди го прие покорно, както приемаше всяко настроение на Лес.

— Съжалявам, Лес, но нямах нищо ново за докладване, така че не се обадох. Помня забележката ти от миналия месец за ненужните извънградски разговори.

— Но това не се отнася за теб, Анди, скъпа — изръмжа той по-сърдечно. — Как вървят нещата в страната на кравите?

Тя потърка челото си и отговори:

— Не твърде добре. Не стигнах до никъде през първите няколко дни. Това, което открих със сигурност беше, че е направено известно оформяне на пейзажа около ранчото. Нищо повече. А, и къде понякога обядва Лайън Ратклиф, синът, когато слезе в града. Днес имах удоволствието да срещна този джентълмен.

Тя погледна обутите си в найлонови чорапи крака, спомняйки си не омразния начин, по който ѝ беше говорил, преди да се запъти към вратата, а за това как я беше погледнал, когато очите им се срещнаха за пръв път. Не се беше чувствала така в присъствието на мъж откакто... Всъщност никога не се беше чувствала така в присъствието на мъж.

— И? — подкани я нетърпеливо Лес.

— О... и... ъ-ъ... ще се окаже трудна работа, Лес. Той е твърдоглав като муле. Невъзможно е да се говори с него. Упорит, груб,

оскърбяващ.

— Прилича ми на мъж на място — засмя се Лес.

— Просто ужасен — тя си играеше с ресните на испанската покривка на леглото в червено и черно. — Не ми допада това, Лес. Може би не трябваше да форсираме предаването. Ами ако старият генерал наистина е прекалено болен, за да бъде интервюиран? Слуховете за здравето му може да не са точни. Дали би издържал серия от интервюта? Може изобщо да не може да говори. Какво ще кажеш да зарежа това и да се върна у дома?

— Анди, бебче, какво става с тебе там. Тексаското слънце да не ти е опекло мозъка?

В този момент сякаш направо виждаше Лес. Сигурно беше свалил обувките си в обувки Хъш Пъпис крака от бюрото и беше придърпал стола напред, за да се облегне на лакти на разхвърляното бюро в обичайната си „работна“ поза. Очилата му с рогови рамки бяха или избутани на главата, кацнали върху червената му коса, или бяха поставени между препълнените пепелници и празни обвивки от бонбони и ръкописи от седмица насам. Ако в момента бе там, вместо на хиляди мили, щеше да стане жертва на стряскащо студено сините му очи. Дори чрез телефонната жица можеше да почувства тези очи, втренчени в нея.

— Няма да позволиш на един нервиран тип да застане на пътя ти, нали? Бебче, справяла си се с далеч по-лоши неща. Много по-лоши. Помниш ли онези глупаци от пикетната редица, дето заплашваха фотографа ни, а ти ги накара да те слушат само за десет минути. Е, вярно е, че всички се бяха настървили за тялото ти. Но тогава би трябвало всеки мъж...

— Лес — въздъхна уморено тя. — Моля те.

— Молиш ме за какво? Бих искал да те чувам да казваш: „Моля те, Лес.“ Винаги.

Тя, Лес Трапър и Робърт Малоун бяха започнали кариерата си в малка телевизионна станция. Лес правеше новините, Робърт беше репортер. Анди участваше в новините заедно с един късоглед глупак, който се беше кукнал в станцията от самото ѝ създаване и шефовете нямаха сърце да го уволнят.

Дори след като тя и Робърт се ожениха, приятелството между тримата остана незасегнато. Когато наеха Робърт като кореспондент за

телевизионната мрежа, той се намираше извън къщи през повечето време. Лес беше човекът, който правеше поносими дългите, самотни часове, но оставаше винаги само един добър приятел.

Тя като днес си спомняше нощта, когато Лес я събуди и ѝ съобщи, че Робърт е убит в Гватемала, където е отразявал земетресение. Лес я беше подкрепял в продължение на седмици, поемайки задължения, непоносими за нея в онзи тежък момент. Месеци след смъртта на Робърт тя го беше използвала като щит между себе си и останалия свят. Той се превърна в неин официален покровител.

Приятелството им продължаваше, съвместната им работа — също. Тя не приемаше дръзките му предложения на сериозно. Лес никога, нито веднъж не бе оставал без жена, или дори — жени.

Единствената му истинска любов беше работата, оставаше работата и винаги щеше да бъде. Беше прекалено амбициозен, готов на всичко, за да стане история. Беше проникателен и по-често, отколкото Анди би желала да признае — безчувствен. Езикът му беше мръсен, настроенията — непредсказуеми.

Но все пак ѝ беше приятел. И покровител. И беше по-добре да приключи набързо.

— А ако успея да накарам Лайън да се съгласи на интервю? Той би...

— Тъпо. Нищо няма да ни каже. И кой, по дяволите, се интересува от него? Ние имаме нужда от стареца, Анди. И то сега, преди да е хвърлил топа. Още искаш да работиш за мрежата, нали?

— Да, разбира се. Повече от всичко.

— Окей, само престани с това суетене — тонът му забележимо омекна. — Анди, бебче, ти можеш да удариш в земята големите момчета и момичета от мрежата и да ги накараш да си седнат на дебелите задници. Ти имаш талант. Ти си най-добрата в интервютата! Накара един масов убиец да заплаче. Видях го, а даже не носех очилата си. Ти си по-млада, по-умна, дяволски секси с тези страхотни златисти очи и прелъстителното си тяло. Използвай ги. Съблазни оня каубой и...

— Лес!

— О, да, почти забравих. Говоря с най-фригидната жена, която изобщо е била създадена за проклятие на мъжете. Виж, Анди, за кого

се пазиш? Дяволски съм сигурен, че не е за мен и то не защото не съм опитвал. Още откакто Робърт загина, живееш като непорочна девица. Три години, да го вземат дяволите! Отпусни малко, бебче. Примигни с дългите си мигли пред този каубой и той ще стане като пластилин в ръцете ти.

Направо ѝ се искаше да се изсмее — Лайън Ратклиф пластилин в чиито и да било ръце? Вместо това тя уморено въздъхна. До известна степен Лес беше прав. Тя нямаше друг живот извън работата. Може би защото Робърт загина по време на задача, може би защото баща ѝ беше известен журналист, Анди Малоун се чувстваше родена да успее в новинарската журналистика.

Работата в Телекс не беше според нея върхът на стълбата, въпреки, че се излъчваше в цялата страна. Искаше ѝ се да работи за националната мрежа. За да получи такава работа обаче, трябваше да направи удар. Интервюто с генерал Майкъл Ратклиф щеше да ѝ гарантира, че директорът ще ѝ обърне внимание.

— Добре, Лес. Не съм съгласна с методите, които ми предлагаш, но ще направя още един опит. В края на краищата искам го това интервю!

— Това е, мойто момиче. Как е от гледна точка на природата? Мислиш ли, че ще можеш да се пробуташ като хипофиза?

— Това е жлеза, идиот такъв, не храсти.

— Да го вземат дяволите! Тъй и не можах да запомня жлезите. Знам само какво да правя с тях.

— Дочуване, Лес.

— Дочуване. Обичам те.

— И аз те обичам. Дочуване.

Тя прекара останалата част от деня излегната в един шезлонг до басейна на мотела, чувствайки се така, сякаш е получила половин свободен ден. Усещаше мозъка и вътрешностите си като разбити, въпреки, че нямаше никакви признаци за насилие по тялото, облечено в оскъден бански костюм, който предизвика подсвиркванията на трима младежи, които минаха в един открит джип. Закачката им беше безобидна.

За разлика от тази на Лайън Ратклиф. Бяха минали часове, откакто бе попаднала под внимателния му поглед, но тялото ѝ откликваше на спомена така силно, като че ли това се случваше

отново. Гърдите ѝ настръхнаха чувствено — усещане, което тя считаше за отдавна мъртво, зърната щръкнаха под тънката материя на сутиена. В долната част на тялото ѝ се беше настанила тежест подобна на гигантско сърце. То пулсираше на равни интервали, заливайки я с живот и напомняше, че тя не е умряла по време на земетресението заедно с Робърт.

Тя стигна с малката кола, която бе наела, до едно ресторантче за скара и донесе в стаята си сочен сандвич. По-късно се опита да гледа телевизия, но се отегчи от глупавите коментари и забавни програми. Опита да чете последния нашумял роман. Въпреки, че героят беше описан като рус и зеленоок, тя можеше да си представи само тъмна непокорна коса и сиви очи. Чувствена, самоуверена уста, която може да се втвърди от гняв, но която обещава незабравими целувки. Високо, стройно тяло, което кара човек да ненавижда дрехите. Сурово, красиво, загоряло от слънцето лице, което олицетворява мъжествеността. Героят от книгата бледнееше при сравнението.

— Той е най-грубият човек, когото някога съм срещала — извика тя, захвърляйки романа и отиде да провери веригата на вратата. Преди да изгаси нощната лампичка, хвърли един последен поглед през рамо към огледалото. То ѝ показва едно стройно тяло, облечено с тениска и прозрачни бикини. „Май не греша съвсем“, помисли си тя. Наистина беше хубава.

Не можеше да повярва, че се нарежда толкова лесно! Беше дочула в козметичния салон, че Лайън Ратклиф е поръчал някакви растения от разсадника, за да ги засади допълнително. Жената на собственика на разсадника гордо беше обявила на всички, че мъжът ѝ трябва да ги достави в четвъртък сутринта.

Тази сутрин Анди се събуди с оформен план в главата. Мълчаливо благодари на Лес за вдъхновението. Облече се делово в летен костюм от коприна, сложи под него блуза без ръкави с коралов цвят и завъртя косата си на кок. Така внушаваше повече компетентност. Докара колата си на около миля от ранчото на Ратклиф и я отби от магистралата, надявайки се, че не е закъсняла.

Беше седяла на пътя около двадесет минути, когато видя камиона на разсадника да се приближава по магистралата, натоварен с

растения. Тя изскочи от колата си, вдигна капака и застана, гледайки безпомощно и объркано към пътя. Както очакваше, камионът спря, след като малко я подмина. Тя изтича покрай дървените капази на камиона към шофьора, който се спускаше от кабината.

— Благодаря ви толкова много, че спряхте — рече задъхано.

— Добро утро. Какво се е случило, малка лейди?

Тя стисна зъби зад фалшивата си усмивка:

— Не зная — проплака жално тя. — Тъкмо отивах в ранчото на Ратклиф. Вече бях закъсняла за срещата си с Грейси и сега — това! Има да се чуди какво ли ми се е случило. Моля ви, бихте ли ме закарали до най-близкия телефон?

Тя нямаше представа коя е Грейси. Просто беше чула Лайън да я споменава в ресторанта на Гейб. Би могла да е роднина, готвачка, икономка... съпруга? Беше ли споменава някой, че той е семеен? Защо ѝ стана неприятно само при мисълта, че може да е женен? В случая измислицата със срещата с Грейси свърши работа. Работникът широко се ухили.

— Мога да направя нещо по-добро. Отивам у Ратклиф. Харесва ли ви идеята да се качите до мен?

Ръката ѝ отлетя към гърдите, като че ли да успокои силно разтуптяното ѝ сърце.

— Не говорите сериозно! О, вие сте спасител! Мога да си свърша работата и да позвъня едновременно и за колата. Сигурен ли сте, че нямате нищо против? — попита тя, дарявайки го с целия брилянтен блясък на усмивката си.

— О, разбира се!

— Почакайте само да си взема чантата и да заключа колата.

Тя се завъртя на високите си токчета и изтича отново към колата, благодарейки на звездите, че човекът се оказа толкова лесен за превземане. Той дори не попита в какво точно се изразява работата ѝ.

Благоприличието трябваше да бъде пожертвано, за да се качи в камиона, но мистър Хютън, както се представи, беше истински джентълмен и извърна глава.

Кабината на камиона беше шумна и прашна и миришеше на пръст и тор, но Анди не спря да бърби, докато камионът не спря пред електрическия портал, пазещ ранчото на Ратклиф.

Спирачките изсвириха, когато мистър Хютън натисна педала, но очевидно Лайън беше уведомил пазача, защото портите се отвориха широко и те бяха пропуснати вътре от беззъбия пазач с каубойска шапка. Ако той беше забелязал Анди или това, че не прилича на градинар, то не направи нищо. Тя дълбоко въздъхна от облекчение, когато в огледалото за обратно виждане съзря, че порталът тежко се затваря след тях.

— Ще ви помоля да слезете тук. Трябва да се срещна с мистър Ратклиф от западната страна.

— Би било чудесно — каза с усмивка тя. Повече, отколкото беше очаквала. Лайън щеше да бъде зает за известно време. Лайън? Беше ли помислила просто „Лайън“?

Къщата беше внушителна и изглеждаше строена в Южна Каролина, а не в равния Тексас. Беше разположена сред орехови, дъбови и памукови дървета и разтеглените ѝ пропорции бяха компенсирани от известно величие. Сградата бе двуетажна, но това не премахваше впечатлението, че различните ѝ крила се простират с акри.

Самата къща и всички външни постройки бяха бели, покрити с червени керемиди. Четири арки крепяха широка веранда, украсена с кошници папрат, петунии и бегония. Цветовете бяха живи. Сянката беше дълбока и бялото на къщата изглеждаше старинно и блестеше от контраста.

— Благодаря още веднъж, мистър Хютън — каза тя, докато той спря тежко и после премести скоростния лост на първа.

— Моля, малка лейди. Надявам се, че нищо сериозно не се е случило с колата ви.

— Аз също.

Тя скочи от кабината, при което се разтърсиха зъбите ѝ и кока на тила. Меко затвори вратата, така че да не привлича вниманието. С бавни, внимателни стъпки тя спря за малко да се полюбува на цветята. Когато камионът зави зад къщата, пристъпи в сянката на верандата.

Зад всяка от арките имаше голям прозорец. Чувствайки се като престъпник, тя се прокрадна покрай всеки от тях, като засланише с ръце очите си и се опитваше да надникне вътре. Стаите имаха високи тавани, бяха добре мебелирани и изключително чисти. Имаше дневна с огромна камина и удобни канапета и столове, кабинет с библиотеки край стените и масивно бюро, отрупано с книжа и трапезария. В

последната различни плетена мебел. През прозореца Анди успя да види, че една от страничните стени е стъклена. Пространството бе изпълнено с тропически растения. На тавана се въртеше вентилатор.

Възрастен човек седеше в инвалидна количка — четеше или спеше. Тя обиколи зад ъгъла от другата страна на къщата и погледна през плъзгащата се стъклена врата. Той четеше. Книгата лежеше на скута му. Ръката му, обсипана с кафеникави петна бавно обърна страницата. На костеливия му нос бяха кацнали чифт очила с метални рамки.

Анди подскочи, когато, без дори да погледне към нея, той произнесе:

— Влезте, мис Малоун.

ГЛАВА ВТОРА

Тя се парализира от шока. Не можеше да каже кое я изненада повече — че възрастният човек бе разкрил присъствието ѝ, или благото му изражение, докато я гледаше усмихнат. Беше толкова изненадана от бащата, колкото и от сина. Бе очаквала нещо като описанието на генерал Патън от Джордж Скот. Къде беше строгото военно поведение? Сегашният генерал Майкъл Ратклиф беше образец на благосклонност. Беше виждала негови снимки, но те бяха правени преди четиридесет години и имаха слаба прилика с крехкия възрастен човек, отпуснат в инвалиден стол.

Нейната изненада явно го развесели:

— Елате по-близо, където, да мога да ви видя по-добре, моля, мис Малоун.

Анди насила придвижи крака през отворената стъклена врата в стаята-градина.

— Вие ли сте генерал Ратклиф? — попита колебливо тя.

Той се засмя.

— Разбира се.

— Как разбрахте коя съм? Очаквахте ли ме?

Тя за миг се почуди дали Лес не се е обадил на генерала да го помоли за интервю, но отхвърли идеята, преди още да се е оформила. Това явно не му беше в стила. И освен това никой не разговаряше с генерала, преди първо да се договори с Лайън. Мнението на Лайън не можеше лесно да се промени.

— Да, очаквах ви — каза той, без да обяснява повече. — Моля седнете. Искате ли нещо за пиене?

— Не, не, благодаря.

Защо внезапно се почувства като ученичка, хваната да прави лудория? Тя приседна на ръба на един от плетените столове с висока облегалка и шарена възглавничка. Сложи чантичката си между бедрото си и облегалката за ръце и придърпа полата си. Гърбът ѝ беше изправен.

— Откъде знаехте, че съм тук? Вие дори не гледахте към мен?

— Въпрос на опит, мис Малоун. Винаги съм имал уши като радари. Отличният ми слух беше смърт за младшите ми офицери. Никога не можеха да говорят против мен, без да ги чуя — той отново се засмя.

— Но как разбрахте името ми? — вместо да се чувства хваната на местопрестъплението, шпионирайки и нахълтвайки там, тя се наслаждаваше на себе си. Усещането, че най-после е в присъствието на един от най-прославените герои от войната беше замайващо. Тялото му беше слабо, но мозъкът му работеше като бръснач. Очите му изглеждаха болни, но тя подозираше, че виждат повече, отколкото той искаше хората да знаят. Или може би проникателността му го караше да изглежда така? Оредялата му бяла коса беше гладко сресана, подстригана във военен стил. Беше облечен в безупречно колосан и изгладен костюм.

— Гледал ли сте някога телевизионното ми предаване? — попита го тя.

— Не, съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но не ми се е случвало. Знам коя сте, защото Лайън ми спомена, че ви е срещнал в града вчера — той я погледна, за да види реакцията.

Чертите ѝ омекнаха и заеха изражение на спокойна маска.

— Каза ли ви също колко грубо се държа?

Старият човек се засмя с висок, кратък, лаещ смях, който предизвика пристъп на кашлица. Тя скочи уплашена и се наведе над него, готова да помогне. Нямаше представа какво да направи и дори не искаше да мисли за последствията, ако нещо му се случеше, докато бяха сами. Спазмът най-после премина и той ѝ посочи с ръка да седне в стола. След като няколко пъти дълбоко си пое дъх, той каза:

— Не, Лайън пропусна да спомене тази подробност, но това е в негов стил.

Той избърса сълзящите си очи с памучна кърпичка. Когато свърши, Анди можеше да се закълне, че в тях блещукаше лукавство.

— Каза, че нова пиявица от пресата души наоколо и задава въпроси. Нарече ви... дай видим... душеща кучка. Да, мисля, че това бяха точните думи. Каза още, че без съмнение си мислите, че можете да използвате лицето и тялото си, за да измъкнете всякаква история от човека. После ви описа най-подробно.

Бузите ѝ се сгорещиха и тя гневно стисна зъби. Този нещастник! Пиявица. Кучка. И като си помисли, че я обвинява в нещо недопустимо.

Искаше ѝ се да потъне в гнева си, да го вкуси, но осъзна, че генералът претегля с интерес реакцията ѝ от разказа на сина си за срещата.

— Генерал Ратклиф, искам да знаете, че синът ви греши по отношение на мен. Истина е — задавах въпроси за вас и живота ви тук, в ранчото, но само защото исках...

— Няма нужда да се оправдавате пред мен, мис Малоун. Само ви казвам как сте впечатлила Лайън. Така, че мога да си съставя собствено безпристрастно мнение. Дайте да изложим фактите. Вие работите за кабелна телевизия и искате да ме интервюирате за телевизионната си програма. Правилно ли съм разбрал?

— Да, сър. Ние, тоест аз, искам да направя сериозни интервюта, които могат да се излъчват в поредни предавания в продължение на една седмица. Всяко предаване ще бъде по половин час.

— Защо?

— Защо? — повтори тя, не разбирайки въпроса.

— Защо искате да интервюирате мен?

Тя го погледна объркано, после поклати леко глава.

— Генерал Ратклиф, вие сигурно можете да се досетите. Вие сте част от американската история. Името ви ще бъде във всеки учебник, написан за Втората световна война. От години насам живеете уединен в това ранчо. Американската общественост се пита с право — защо? Хората искат да знаят с какво се занимавате.

— Мога да отговоря с една дума — с нищо. Седя тук ден след ден, остарявам и чакам смъртта — той вдигна ръка, когато видя, че тя се кани да възрази. — А сега, мис Малоун, ако все пак започнем да работим заедно, ще трябва да сме откровени един с друг. Аз скоро ще умра. Отдавна чакам този час и съм по-скоро нетърпелив, отколкото неспокоен. Уморих се да бъда стар и безполезен.

Не ѝ оставаше да каже нищо, така че запази мълчание, докато се гледаха един друг. Пръв заговори отново генералът.

— Нека предположим, че се съглася да дам интервю. Мога ли да поставя условия за капитулацията си, ако заговоря?

Сърцето ѝ се разтуптя. Той ще се съгласи! Той се съгласява!

— Да, сър.

— Много добре. Ще имате вашето интервю, мис Малоун, само че защо не интервюирате някоя по-енергична фигура.

— Вие сте достатъчно енергичен — каза тя и мислеше точно така.

Той се засмя много по-добродушно този път:

— В младостта си, може би. Сега — за условията ми. Можете да ме питате нещо за детството, училището, военната ми подготовка, кариерата ми преди войната и след нея. Бил съм пехотинец в Първата световна война. Знаехте ли това? — без да чака отговор, той продължи. — Можете да ме питате за войната като цяло, но няма да дискутирам отделни битки.

— Много добре — каза бавно тя.

— Ще бъда доста рязък в отказа си, ако ми зададете въпрос за някоя конкретна битка.

— Разбирам — не разбираше, но би се съгласила с всичко, само да има възможност да вземе интервю.

— Кога започваме? Днес?

Тя се ухили на ентусиазма му.

— Не. Ще уведомя екипа си тази вечер и те ще пристигнат с необходимите принадлежности за ден-два.

— Интервюто на филм ли ще бъде?

— Видеолента.

— Видеолента — повтори замислено той, като че ли не можеше съвсем да разбере понятието.

— Това е същото като филм, но няма нужда да бъде обработвано. Като лентата на касетофона с видео — той сериозно кимна. — Мога да използвам времето, докато дойде снимачният екип, да определя местата. Не искам всички интервюта да са записани на едно и също място.

— Ще имаме възможност да видим и друго — каза той и ѝ намигна. — Колко време ще отнеме?

— Ще работим всеки ден толкова дълго, колкото сте в състояние да изтърпите, без да се уморявате. Мисля, че ако записваме по една пълна програма на ден, ще бъде приемливо за всички. Ще свършим...

— Вие вече свършихте!

Грубите думи дойдоха откъм вратата, през която Анди беше влязла. Тя обърна глава и видя заплашителния силует на Лайън на фона на светлия пейзаж отвън. Бе опрял ръце на хълбоците. Облечен с дънки и западняшка риза с прашни каубойски обувки и с коса разрошена от вятъра, той излъчваше сила и гняв. Изражението му не показваше с нищо, че може да говори и по-отстъпчиво.

— Влез, Лайън. Мисля, че вече познаваш гостенката ни, мис Малоун.

Лайън прекрачи прага, като подчертано пренебрегна опита за любезност на баща си. Вместо това погледна свирепо Анди.

— Какво, по дяволите, правите тук?

Тя скочи на крака. Нямаше намерение да се прави на разкаяна.

— Знаете какво правя тук.

— Знам също и за подмолния начин, по който сте успяла да се промъкнете през портала. Мистър Хютън случайно спомена за чаровната малка лейди, която е докарал във връзка с ангажимент с Грейси, след като колата ѝ се е развалила. Грейси живее тук отдавна и доколкото знам, никога не е имала „ангажименти“. Събрах две и две и това за нещастие ми подсказа, че сте вие. А сега, мис Малоун, напускате. Насила, ако е необходимо.

Тя не се съмняваше, че наистина го мисли. Вече посягаше към ръката ѝ, когато баща му го задържа.

— Лайън, майка ти би се ужасила от липсата ти на маниери, особено по отношение на дама. Аз се съгласих мис Малоун да ме интервюира.

Ако го бяха ударили с лопата, Лайън нямаше да изглежда по-победен и не би застинал така.

— Татко... ти... сигурен ли си?

Показвайки чувствителност, на каквата не беше мислила, че е способен, той коленичи до стола на баща си и положи широката си, загоряла ръка на рамото на генерал Ратклиф.

— Сигурен ли си? — повтори той. Очите им се срещнаха.

— Да, сигурен съм. Не съм давал други, но мис Малоун е толкова очарователна, че не можах да откажа на молбата ѝ.

— Очарователна, по дяволите — подхвърли Лайън, ставайки. — Не ѝ позволявай да те вкара в нещо, което ти не искаш да правиш.

— Знаеш ли някога да съм бил толкова лековерен, Лайън? — попита меко той. — Не се безпокой. Всичко ще е наред. Искам да го направя.

— Много добре — кимна троснато Лайън.

— Да, мис Малоун, явно всичко се уреди — кимна доволно генералът.

— Благодаря, генерале — каза тя, — но моля ви, наричайте ме Анди.

— Харесваш ми, Анди.

— Вие също ми харесвате.

Тя се засмя и генералът се присъедини към нея, споделяйки удоволствието от срещата им.

— Извинете ме — каза Лайън хладно, внасяйки нотка на враждебност в задушевната атмосфера, — но трябва да се върна на работа.

— Лайън, нека мистър Хютън да си свърши работата, а ти вземи Анди до там, откъдето е дошла и ѝ помогни да си пренесе нещата тук.

Анди и Лайън едновременно се обърнаха към генерал Ратклиф. Лицата им изразяваха изумление. След няколко мига Анди успя да възвърне гласа си и каза, запъвайки се:

— Н-но аз съм в „Хълмове сред небесата“ и ви уверявам, че се чувствам много удобно.

— Но не така удобно, както ще бъдеш тук — прекъсна я приятелски генералът. — Не си опитала гозбите на Грейси.

Значи Грейси беше готвачката.

— Пък и кой знае, може да почувствам нужда да излея душата си пред някого... Знае ли човек кога може да стане това. Няма да искаш да рискуваш да пропуснеш момента, нали? Като се вземе всичко предвид, ще бъде по-добре да останеш под този покрив, докато обмислим всичко до най-малки подробности.

— Но екипът ще е в хотела и...

— Колко души са?

Тя бързо пресметна:

— Четирима.

— Тогава ще ги сложим в пристройката. Има много стаи. Да не чувам повече възражения — каза той с глас, който беше отглас от предишното командване. — Лайън и аз сме твърде самотни тук. Това

ще бъде добре дошло разнообразие — той погледна към захранвания от батерия мотор на стола си. — Сега, моля да ме извините. Вие двамата ме уморихте. Ще се видим на обяд.

Меко ръмжащият мотор го изкара от стаята и Анди остана насаме с Лайън. Той сигурно знаеше за слуховите способности на баща си, тъй като изчака столът да се изгуби от поглед, преди да се обърне към нея.

— Трябва да сте много горда със себе си.

Тя отхвърли обвинението в сивите му очи.

— Горда съм. Баща ви с готовност се съгласи на интервютата. Щяхте да спестите и на двама ни много време и неприятности, ако бяхте приел преди месеци, вместо да връщате писмата ми неотворени.

— Той може да се е съгласил на интервютата, но аз не съм — той я огледа презрително. — Не е ли животът ви достатъчно вълнуващ? Какво кара някои да надничат в личния живот на хората. Така ли правите вашите удари?

Тя мразеше съблазнителната извивка на устата му.

— Не надничам. Просто искам да разговарям с баща ви и да запиша разговорите на лента, да ги споделя с хиляди хора, които биха се интересували от това, което той има да каже.

— Звучи наистина убедително, мис Малоун. Благородно и честно. Могат да ви предложат за светица — насмешливата усмивка беше изтрита от лицето му като с магическа пръчка. Устните му се превърнаха в тънка черта.

Със заплашителна скорост той сграбчи ръката ѝ над лакътя и я притегли към себе си. Твърдите устни едва се раздвижиха, докато казваше:

— Но ви предупреждавам, че ако направите нещо, каквото и да е, което да обезпокои или навреди на баща ми, молете се на Бога да не съм тук. Разбрахте ли ме?

Въздухът беше излязъл от гърдите ѝ, когато те се допряха в каменната стена на неговите, но тя се помъчи да оформи думи.

— Да.

Той гледаше надолу към нея, кимайки леко с глава, сякаш е решил да ѝ повярва, когато го докаже. За няколко мига, които ѝ се сториха цяла вечност, той продължи да я гледа. Не беше възможно да се поеме дъх. И не смееше. Направеше ли и най-лекото движение,

щеше да привлече вниманието към близостта на телата им, която предполагаше или изтръгване от прегръдката, или любовно притискане, а тя не искаше нито едното от двете.

В същия момент, когато тя най-после реши да остане свършено неподвижна и да не се бори с него, на лицето му се изписа, че е осъзнал примамващата им близост. И той я освободи — внезапно, рефлексивно, моментално. Отстрани човек можеше да помисли, че той счита, че е опасно да стои до нея.

— Да отидем за нещата ви — предложението прозвуча като изръмжаване. — Аз не съм таксиметрова служба.

Тя искаше да откаже презрително, но би приказвала на отдалечаващия му се гръб, защото той вече излизаше през стъклената врата. Тя го последва през верандата, която заобикаляше къщата и стигаше до площадката, където неговият Елдорадо бе паркиран в гараж за четири коли.

Той дори не ѝ задържа вратата, а отиде направо към шофьорското място и се плъзна зад волана. Вече беше запалил двигателя и имаше нетърпелив разсеян вид, когато тя седна на седалката до него. Съобщи какво мисли за маниерите му, хлопвайки силно вратата. Отговорът се върна ясно във формата на каменно мълчание. Не го интересуваше какво мисли тя.

Колата избръмча през портала и потегли по магистралата. Пейзажът край колата се размаза и дори не ѝ се искаше да се опита да отгатне колко бързо се движат. Той караше с единия лакът опрян на отворения прозорец и пръстите му почукваха от време на време по покрива на колата в познат само на него ритъм. Вятърът вилнееше опустошително в косата ѝ, но тя за нищо на света не би го помолила да затвори прозореца.

— Това беше моята кола — каза тя, докато се стрелнаха покрай малката неподвижна кола, паркирана от другата страна.

— Ще спрем да я вземем на връщане. Не искам нищо да се случи на малката лейди.

Тя му отправи убийствен поглед и обърна глава към прозореца. Страшно ѝ се искаше да може да потисне гаденето, докато гледаше как околният пейзаж прелита със зашеметяваща скорост.

Не проговориха, докато той не спря пред мотелската стая с номера на ключа ѝ. Тя го погледна въпросително.

— Вие не сте единствената, мис Малоун, която може да задава любопитни въпроси.

Сивите му очи я накараха да се почувства неизразимо нервна. Какво още беше постигнал с въпросите си за Анди Малоун?

— Връщам се веднага — каза тя, като напипа дръжката на вратата и я отвори. Дори и при отворен прозорец ѝ ставаше задушно от ограниченото пространство.

Прекрачи прага бързо и когато вратата не можа да се затвори зад нея, тя се обърна. Лайън стоеше на прага и я държеше с ръка.

— Ще ви помогна.

— Не е необходимо.

— Не съм казал, че е.

Избутвайки я, той си проправи път навътре и вратата се захлопна глухо. Стаята, която и преди изглеждаше малка, сега сякаш се сви до размерите на кукленска къща, от неговото присъствие. Той хвърли ключовете от колата върху леглото, което камериерката вече беше оправила, после се отпусна на него и се облегна на таблата така, че опънатите му, обути в ботуши крака леко щръкнаха над ръба на леглото. Анди остана неподвижна в средата на стаята, загледана въпросително към него. Реакцията му не закъсня:

— Не се притеснявайте от мен.

Усмивката му беше нагла и вбесяваща. Тя говореше, че той много добре знае, че я притеснява.

Тя му обърна гръб и отвори куфара, който беше на рафт в нишата на гардероба. Яростно започна да хвърля дрехи от закачалките, набутвайки ги безразборно. Няколко чифта обувки бяха вдигнати от пода и направо хвърлени в чантата ѝ за обувки. Ципът завибрира, когато тя го дръпна.

— Да не си забравите ботушите — обади се той от леглото.

Тя се обърна.

— Не мога и да си го помисля. Те ще бъдат в отделна кутия. Благодаря много за помощта.

Той изобщо не се смути от отчетливо произнесените ѝ саркастични думи.

— Моля.

Усмивката му я закова на място, когато си помисли за миг как Лайън се е облегнал на рамката на леглото и се усмихва не с

презрение, а интимно. Странен спазъм притисна гърлото ѝ и чувството премина като тръпка към корема ѝ. Усещането я ужаси и тя напразно се опита да го потисне.

Нападна тоалетката, ненужно хвърляйки козметиката и тоалетните си принадлежности в по-малко куфарче. Шишенцата и кутиите тракаха едно в друго и тя само се надяваше, че нищо няма да се счупи, да се разлее и да развали всичко. Тя погледна в огледалото и видя, че очите на Лайън даже не са помръднали. Той наблюдаваше всяко нейно движение.

— Май изпитвате някакво извратено удоволствие да наблюдавате всичко това?

— Казано честно — да. В предишния си живот сигурно съм бил любопитна котка.

— Има психоаналитици, можете да си изясните това.

— Защо? — той въпросително вдигна вежди. — Да не би гледането да ви изнервя?

— Съвсем не.

Язвителното повдигане на крайчеца на устата му ѝ показва, че той знае, че го лъже. Тя отмести поглед от отражението му в огледалото и хвърли още някаква вещ в багажа.

Ръцете ѝ станаха неуверени, когато се насочи към чекмеджетата на гардероба. Той се намираше точно срещу леглото. Набързо сграбчи хлъзгавото бельо, което не можеше да удържи с треперещите си пръсти. Изпусна един поръбен с широка дантела корсаж.

Бързо го върна, но един бегъл поглед към него я убеди, че е отбелязал движението. Усмивката му беше развратно съучастническа.

Докато тя прибираше записките си, натрупани безразборно по малката маса и ги подреждаше в куфара, той се надигна от леглото и отиде в банята. За секунди се върна оттам — носеше малиновочервен сутиен и бикини. Едва сега тя си спомни, че снощи ги беше изпрала и ги беше оставила да съхнат на корниза на завеската.

Протегнал в ръце изсъхналото бельо, той не отмести поглед от нея, докато не дойде на няколко инча. Очите му я държаха прикована като пеперуда под карфица.

— Не забравяйте и тези неща — провлече той. Гледайки прозрачните дрехи във всяка от ръцете си, той ги прецени с клинична акуратност. Провери лекотата им, подхвърляйки ги и оставяйки ги да

паднат на дланта му. Тя също се загледа възхитена в бельото. През блестящата материя можеше да прочете всяка линия на дланта му с яснотата на предсказателка.

— Не че ще липсват толкова много. Толкова малко има да се сложи в тях.

Тя въздъхна, грабна сутиена и бикините от ръцете му. Той се засмя, когато тя ги запрати в куфара и капакът му изтрака. Вдигна го от полицата, но Лайън неочаквано го издърпа от ръката ѝ.

— Платена ли е сметката ви в мотела? — попита той, като отваряше вратата на стаята.

— Не — каза студено тя, тъй като не ѝ се искаше той да разбере колко силно бие.

— Тогава ще натоваря багажа ви, докато вие се погрижите за това. Ще се видим долу.

Предложението беше твърде удобно, за да спори.

— Добре.

Тя излезе от стаята и се отправи по коридора към рецепцията. На служителката ѝ беше необходимо безкрайно много време, за да се справи с писмената работа за три нощи престой в мотела. Докато тя прокарваше кредитната карта на Анди през машината, видя Елдорадото лениво да се премества точно пред вратата.

Тя въпросително погледна Анди:

— Това е Лайън Ратклиф?

— Да — кимна Анди и я погледна така, че тя не посмя да задава повече въпроси, или да коментира.

— „Хмм“ — беше всичко, което съумя да каже.

Анди излезе сковано от офиса и миг след това вече седеше на предната седалка на колата. Харесваше ѝ миризмата на кожената тапицерия. Харесваше ѝ също и как мирише Лайън. Дори когато влезе в къщата, след като бе садил храсти, той лъхаше на мускус и на чистота.

Беше затворил прозореца и беше включил климатика. Неговото мъркане беше единственият звук в колата, докато стигнаха магистралата. Тогава той се обърна към нея и попита:

— Какво прави мистър Малоун, докато вие кръстосвате страната и си врите носа в личния живот на хората?

Ужилена от грубия му тон, тя рязко отвърна.

— Съпругът ми е мъртъв.

Лицето му не изрази никакво чувство, но очите му се стрелнаха отново към пътя. Тя също погледна настрани, желаейки профилът му да не е толкова привлекателен.

— Съжалявам — тихо каза накрая той. — Как почина?

Извинението я изуми, а рязката промяна в настроението му я накара да се почувства смутена и несигурна.

— Загина по време на командировка в Гватемала. Земетресение.

— Преди колко време?

— Три години.

— Репортер ли беше?

— Да.

— Вестник?

— Телевизия.

— Пътуваше ли много?

— През цялото време. Беше кореспондент за една от мрежите.

— Бяхте ли щастлива?

Защо ми задава толкова личен въпрос? — зачуди се тя. Останалите бяха като на учтив непознат, който се запознава. Инстинктът я караше да му каже, че историята на брака ѝ не е негова работа, но предпазливостта я предупреждаваше да не го прави. Тя щеше да задава въпроси на баща му. Ако тя отговори на въпросите му, може би и той ще спре да се опитва да саботира интервютата с генерала.

Освен това беше уморена от тази игра на надмощие, особено след като почувства, че в края на краищата той би я спечелил. Можеха ли да сключат примирие?

— Да, бяхме щастливи — чу се да казва тя.

Той я гледа дълго, докато ѝ се поиска тя да вземе кормилото. Той продължаваше да шофира прекалено бързо.

Анди се премести в удобната мека седалка. Между тях се създаде напрежение, което бавно я превземаше и най-накрая се спря в гърлото ѝ като остра болка. Облада я необходимост да го докосне. Копнееше да узнае усещането от допира с гъстата му, тъмна коса. Ръкавът на ризата му подканващо се бе опънал върху мускулите, които напираха отдолу. Искаше ѝ се да стисне бедрото му, просто за да разбере дали е толкова твърдо, колкото изглежда под плата на дънките.

— От колко време се занимавате с телевизионна журналистика?

Въпросът му я върна в по-безопасна плоскост. Климатикът малко помагаше за охлаждането на кръвта, която препускаше във вените ѝ. Тя се изкашля и отвърна дрезгаво:

— Откакто завърших колежа. Започнах с кратки репортажи в областта на търговията, после се „издигнах“ до новинарския отдел и сега съм това, което виждате.

— Но сега много повече се занимавате с проучвания...

— Да — съгласи се колебливо тя, разтревожена, че не може да предвиди каква насока може да вземе разговорът.

— Чудя се защо — размишляваше на глас той. — Знаете, понякога хората избират такава работа, защото не са щастливи вкъщи. Дали това не е изкупление на вината, която сте поели върху себе си? Направили сте мъжа си нещастен, той е заминал за Централна Америка и е загинал и сега се опитвате да следвате стъпките му?

Той беше толкова близо до истината, че тя се почувства като пронизана от копието на съвестта и сякаш умираше от бавна, мъчителна смърт. Но подобно на ранено животно тя се наежи отбранително.

— Как смееете да ми казвате такова нещо? Не знаете нищо за Робърт и мен. Вие...

— Знам всичко за вас. Вие сте властна, свръхамбициозна жена с надутото самочувствие, защото по случайност изглеждате по-добре от останалите.

Той отби от пътя и спря рязко до нейната кола. Тя посегна към дръжката на вратата, но неговата ръка се стрелна пред гърдите ѝ да улови китката ѝ с желязна хватка. Когато се наведе над нея, лицето му беше близо до нейното, а гласът му — дрезгав.

— Не си мислете, че като имате красиво лице, страхотни крака и гърди, които примамват мъжете да ги докоснат, не знам, че сте твърда като камък. Кожата ви може и да е топла и мека, но отвътре сте парче лед. Познавам вашия тип добре, Анди Малоун. Ще кастрирате всеки мъж, който е достатъчно глупав, за да ви даде тази възможност. Аз не съм толкова глупав. Затова, докато правите тези проклети интервюта, стойте далеч от пътя ми и аз ще стоя далеч от вашия. Сега, когато вече се разбрахме, може би ще можем да се изтърпим.

Той отпусна ръката ѝ и отвори вратата. С изтръпнали от напрежение крака тя стъпи на горещата настилка. Тресна вратата след себе си и остана в безсилен гняв, докато гумите му изсвириха сред дъжд от камъчета, оставяйки я в облак бял прах.

След десетина минути на вратата я посрещна жена, която можеше да бъде само Грейси. Очевидно Лайън бе проявил достатъчно приличие и такт да предупреди икономката и пазача, че тя ще пристигне скоро.

— Изглежда имате нужда да се освежите преди обяд? — изрече съчувствено Грейси. — Много е горещо, нали? Качете се горе, ще ви покажа стаята ви. Никога не съм виждала генерала толкова възбуден. Каза ми да застеля червения килим... Дават ви най-голямата стая горе, по-голяма е само стаята на Лайън.

Грейси Холстед, както се представи жената, беше пищна в бюста и пълна в талията. Сивите ѝ очи и щастливото кръгло лице ѝ придаваха майчински вид, за което допринасяха и грижовните ѝ маниери.

— Заповядайте — каза тя, като отвори вратата на просторната стая, изпълнена от старинни мебели и ярко слънце.

Стаята имаше южно изложение. До хоризонта чак се простираха хълмове. В сочните пасбища пасяха безгрижно бели хиърфордски крави. През земите на Ратклиф си проправяше път реката, криволичеше пасторално с меки брегове, искрящи в изумруденозелено от грациозни кипарисови дървета с разперени корони и храсти с извити, подобни на въжета клони.

— Красиво е тук — отбеляза Анди, като имаше предвид всичко — изгледа, стаята, къщата.

— Да! Живея тук, откакто генерал Ратклиф построи къщата, наскоро след войната. Никога не се уморявам от гледката. Видяхте ли басейна? Генералът каза, че трябва да използвате всички удобства, докато сте тук.

— Благодаря. Ще го направя.

— Лайън ви донесе чантите — тя кимна към багажа, който вероятно бе тръснат на пода по най-безцеремонен начин.

— Благодаря. Много мило от негова страна — сарказмът ѝ убягна на Грейси.

— Ще слеза долу да приготвя някакъв обяд. Банята е оттук — показва тя вратата. — Приготвих я, но ако съм пропуснала нещо, излезте на стълбите и викнете силно.

Анди се засмя.

— Добре.

Грейси се усмихна, скръствайки ръце и като наклони глава, огледа Анди от главата до петите. Очевидно това, което видя й хареса.

— Мисля, че генералът е прав. Вярвам, че ще бъде... интересно да сте тук — преди Анди да може да осмисли думите й, Грейси продължи: — Обядът е в дванайсет.

После тя си отиде и Анди остана сама. Съблече измачкания си костюм, който тази сутрин беше свеж от химическото чистене. Изтупа го, доколкото можа от праха, мърморейки за характера на Лайън Ратклиф.

След бърз и освежаващ душ в красивата баня, боядисана в нюанси на жълто и маслено, тя се облече в обикновена пола и поло.

Взе си четката за коса, отиде до прозореца и разпусна косата си. Гледката навън омайваше — все едно, че беше попаднала в друго измерение, в друго време... А тя просто си стоеше на втория етаж, в една чудесна къща. В този момент Лайън дойде откъм гаража. Той приближи мистър Хютън, който, коленичил до лехите, все още се занимаваше със засаждането на нови храсти.

Четката остана неподвижна над главата й, когато Лайън измъкна ризата от дънките си и започна да я разкопчава. След миг ризата му се свлече като обелка на узрял плод и той я закачи на най-ниската клонка на ореха. Зает в разговора си с мистър Хютън, движенията му бяха естествени и непринудени и въпреки това изпълнени така, като че ли представляваха част от съблазнителен танц.

Анди покри гърдите си с ръка, сякаш за да възпре сърцето да не излезе от гърдите й. Не беше си представяла как изглежда Лайън без дрехи и гледката я смути, защото я свари неподготвена. Раменете му бяха широки и стегнатите мускули затрептяха, когато той подкара градинарската количка и я премести няколко ярда. Гърдите му бяха покрити с тъмни, къдрави косми, които се разперваха в горната част и се стесняваха надолу, преминавайки в тясна ивица, която изчезваше в дънките. Стомахът на Анди неспокойно се сви, когато той лениво се почеса по гърба с дългите си тънки пръсти.

Видя го, че се смее на нещо, което мистър Хютън казва и я порази това, колко са бели зъбите му на фона на тъмното лице. Ъгълчетата на очите му се свиха във весело изражение, което не беше виждала преди. Познаваше го само ядосан и груб, зъл и разярен.

Не, беше виждала у него и друг израз — предлагащ и нагъл. Но сега не ѝ се мислеше за това.

Поглеждайки часовника си, тя се отдалечи от прозореца и остави четката. Очевидно Лайън нямаше да влезе за обяд.

Той наистина не дойде, но Анди се наслади на зелената салата, която Грейси ѝ беше направила. Беше покрита с настъргано сирене и студено пуешко.

— Виждам, че ядете много салата — каза икономката — и това е добре на обяд, но аз лично ще се погрижа да напълнеете, докато сте тук.

— Моля ви, не си създавайте грижи заради мен. Ще имате достатъчно работа, когато пристигне екипът. Ще създадем хаос в спокойната ви, чиста къща. Мога само да ви обещаю, че ще се опитаме да бъдем колкото е възможно по-малко досадни и по-спретнати.

— Не е имало бъркотия в къщата, която аз да не мога да оправя. Чувствайте се свободно.

— С ваше разрешение, генерал Ратклиф и аз ще прекараме този следобед, обикаляйки наоколо и ще търсим най-подходящи места за интервюта.

Той седеше начело на масата, пред чиния лека храна.

— Разбира се. Ще обиколим къщата.

— Къде се чувствате най-удобно?

— Прекарвам повечето време в слънчевата стая, в която ме намерихте тази сутрин — каза той, като ѝ намигна. — Или в спалнята си. Понякога седя и в дневната.

— Искам да сте в естественото си обкръжение, така че да можете да се отпуснете, когато заработи камерата. Ще трябва да проверите за контакти и други неща. Довечера ще се обадя в Нашвил да кажа какво да донесат. Вероятно ще пристигнат вдругиден.

Тя прекара няколко часа, изучавайки стаите, за които генералът беше споменал, като отчиташе не само техническото удобство, но и

естетическия момент. Тя щеше да даде на публиката онова, което се очакваше от нея. Анди Малоун не разчиташе на случайни хрумвания, а планираше и най-дребните детайли.

Грейси ѝ осигури кутия с изрезки от вестници и каза, че те проследяват хронологично живота на генерала и кариерата му в армията. Тя внимателно прочете съдържанието, забелязвайки, че статиите от вестници датират до няколко години след войната. По това време той вече се беше пенсионирал, превръщайки се в затворник за повече от трийсет години. Инстинктът ѝ на репортер я спря върху този факт, но извън внезапното прекратяване на публичност не откри друго значение. Тя нахвърли две страници с възможни въпроси.

Както правилно отгатна, вечерята не беше официална и тя правилно бе сменила само блузата си — непретенциозна дреха от жоржет, в цвят екрю и къси широки ръкави. Тесните ревери се спускаха дълбоко, преди да се закопчат точно над гърдите. Беше оставила косата си да се спуска свободно на раменете.

Лайън — свеж и бодър след току-що взетия душ, нагласяше стола на баща си, когато тя влезе в трапезарията. Той вдигна поглед и очите им се срещнаха и се задържаха за необикновено дълго време, след което тя промърмори:

— Добър вечер.

Той, разбира се, беше напълно облечен, но тя все още го виждаше с дънки, с голи гърди. Пулсът ѝ забележимо се ускори, когато той изискано ѝ поднесе стол, а ароматът, който я облъхна беше неповторим.

През мъглата на усещанията, които я връхлетяха, тя си спомни, че трябва да му се сърди. Последният път, когато се видяха, той беше неприлично груб. Беше я оставил да се дави в праха, когато я изостави на магистралата. За нейно раздразнение, вместо да я разгневи, видът му предизвика онова несигурно, дълбоко чувство на празнота вътре в нея, което не я оставяше от първия път, когато го видя.

Генералът, който или не забелязваше, или не обръщаше внимание на напрежението между сина му и гостенката, наведе глава да каже молитвата. Анди и Лайън направиха същото. През няколкото минути на молитвата Анди се поддаде на изкушението да погледне към Лайън, който седеше точно срещу нея. Дългите, тъмни мигли бавно разбудиха очите ѝ, после силно подскочиха, когато очите ѝ се

натъкнаха на твърдите сиви очи, които я гледаха без следа от боязън или срам. Тя бързо присви очи, за да избегне хипнотичната им сила и отново наведе глава.

— Анди се зае с избора на местата за интервюто днес — съобщи генералът, когато Грейси обслужи Лайън и Анди. Пред генерала сложи друга чиния, чието съдържание изглеждаше непривлекателно. Грейси явно изпълняваше обещанието си да накара Анди да напълнее. Храната беше обилна и поднесена красиво.

— О, така ли? — повдигна с интерес черните си вежди Лайън.

— Да — каза тя. — Баща ви беше достатъчно любезен да ми даде картбланш да използвам всички стаи в къщата.

С това целеше да изтъкне и собствената му негостоприемност, но разбра, че е сгрешила. Тъглчетата на устата му доволно се извиха.

— Мисля, обаче, че ще се споразумеем да снимаме в стаите, в които баща ви прекарва най-често — тя погледна към генерал Ратклиф. — Можете ли да излезете навън? Бих искала да направим няколко снимки за лента „В“.

— Лента „В“ ли?

— Лента „В“ е допълнителна лента с различна сцена. На човек може да му доскучае да гледа двама души, които седят, без да се помръдват в продължение на половин час. Но ако разполагаме с някаква лента „В“, можем електронно да я вмъкнем между сцените.

Лайън разбиращо кимна.

— Лайън беше достатъчно съобразителен да павира пътя към реката, за да е удобно да слизам с количката, когато съм твърде слаб да вървя. Ще бъде ли брегът на реката подходящо място? — попита генералът.

— Да! Идеално.

— Е, значи Лайън ще ви заведе там след вечеря за да го видите.

ГЛАВА ТРЕТА

— Сигурна съм, че Лайън си има друга работа — измърмори Анди над чинията, без да смее да погледне мъжа, който седеше срещу нея на масата.

— Не, нямам никаква работа — каза той.

Вилицата ѝ изтрака в порцелана. Умираще да запази тона си спокоен.

— Много по-практично ще бъде да видим нещата на дневна светлина — рече неопределено тя, все още не знаейки дали Лайън е съгласен с предложението на баща си.

— Но вие сте в къщата цял ден, носа си не показвате навън. Разходката ще ви се отрази добре. Сега, като си изядете ябълковия пай, може да започнете.

Тя погледна Лайън, надявайки се, че той ще я подкрепи, но той имаше вида на хитрата котка, която току-що е изяла канарчето.

Не можеше ли да измисли извинение да не отиде на разходка с нея?

Тя взе едно парче от сочния ябълков пай на Грейси, докато гледаше Лайън смръщено. Разбира се, че можеше да измисли нещо. Но той явно чакаше друга възможност, за да я направи за смях. Този път щеше да остане разочарован, тя нямаше намерение да се хване на въдицата, независимо колко провокиращо се държи той.

— Лайън, като излизаш би ли помолил Грейси да ми донесе малко топло мляко в стаята? — помоли генералът. — Много съм уморен тази вечер.

Анди веднага забрави проблемите си и насочи вниманието си към човека, който я беше довел в тази къща.

— Не се ли чувстваш добре, татко? — попита Лайън. — Да извикам ли доктор Бейкър?

— Не се чувствам по друг начин, освен на осемдесет и кусур години. Сега отивам да си легна и да се наспя добре. Искам да съм в най-добрата си форма, когато Анди ме интервюира — той ѝ намигна.

Тя импулсивно се изправи, облегна се на инвалидния му стол и го целуна по бузата.

— Лека нощ, генерал Ратклиф.

— Забрави за топлото мляко, Лайън. Сега мисля, че мога да заспя веднага — той им махна за лека нощ и изкара стола си от стаята.

— Може ли той... да се грижи за себе си? Да се справя с нуждите си? — попита тихо тя.

Въздишката на Лайън беше тъжна и примирена.

— Да — той потърка уморено врата си. — Настоява да се облича и съблича сам, въпреки, че е изтощително за него. Горд е. Не би се съгласил дори и мъж да му помага.

Погледът му беше пуст, докато гледаше празната врата, през която баща му току-що беше минал и Анди знаеше, че син и баща се обичаха. След малко поклати леко глава и наведе поглед към нея:

— Свърши ли с пая?

Тя отчупи още едно парче от препечената коричка и го сложи в устата си.

— Прекрасно! — възкликна, облизвайки връхчетата на пръстите си от трохите. Когато от пая нямаше и следа, тя погледна усмихнато към него.

Дъхът ѝ спря и на мястото на усмивката останаха леко разтворените устни на жена, която всеки миг ще бъде целуната. Лайън гледаше устата ѝ с целенасочено внимание и беше невъзможно да не отвърне на горещия му поглед. Усети как нещо силно я притегля към него. Неговият магнетизъм беше толкова силен, като привличането на луната при приливите и отливите.

— Мисля, че остана още — каза дрезгаво той.

„Господи“ — крещеше в мислите си тя. „Ако го направи, ще умра.“ И все пак в този момент не можеше да си представи нещо понаелектризиращо от това езикът му да окъпе пръстите ѝ един по един с нежни, влажни докосвания.

Очите му се срещнаха с нейните и отказаха да си отидат. Но вместо да целуне пръстите ѝ, той нежно ги духна, докато ситните трохички от сладкиша напуснаха кожата ѝ.

Сърцето ѝ болезнено удряше в гърдите ѝ. Малкото въздух, който за миг бе заседнал в гърлото ѝ излезе в накъсана въздишка. Не можа да си поеме веднага дъх и дробовете ѝ се свиха болезнено. Тя се

надяваше да може да потисне мекия стон, който напираше от устните й.

— Лайън, Анди, свършихте ли?

Той пусна ръката й и отстъпи назад, докато Грейси преминаваше през люлеещата се врата, която свързваше дневната с кухнята.

— Искате ли кафето си на верандата?

— Ще повървим покрай реката — отговори той по-спокойно, отколкото Анди можеше да си представи, че е възможно в този момент. — Защо не го оставиш, ще го изпием като се върнем. Не знам колко ще се бавим, така че, ако искаш, иди да си легнеш.

— Ще измия съдовете и ще нагледам генерала — усмихна се Грейси. — Кафето ще ви чака на верандата и ако не ви видя после — лека нощ.

— Лека нощ, Грейси — кимна Ратклиф.

— Лека нощ и благодаря за вкусната вечеря — каза Анди, надявайки се икономката да не забележи зачервените й бузи.

— Е, а сега ме оставете да си свърша работата. Отивайте да се разхождате.

Лайън я поведе през владенията на Грейси — кухнята. Тя беше огромна. На стената висяха в пълен порядък чисти метални прибори и кухненското обзавеждане беше без нито едно петно.

— Тя ли готви за всички работници тук?

Анди бе подочула, че ранчото на Ратклиф наподобява малък град. Дузини каубои със семействата си живееха в пределите му.

— От години все тя готви за мъжете, които живеят в пристройките — той посочи към подобна на спалня постройка отляво, докато пресичаха верандата. — Но когато състоянието на татко се влоши много, наех готвач за кухнята. Главната отговорност на Грейси е да наглежда татко, когато ме няма.

— Тази сутрин тя спомена, че тя е тук по-отдавна от теб.

— Да. Дошла е в тази къща заедно с родителите ми. Мама почина, когато бях на десет години. От тогава Грейси се грижи за мене.

— Каква беше майка ти?

Той не отговори веднага.

Вървяха по пътеката надолу към реката, която заобикаляше басейна и някои от множеството постройки. Анди забеляза, че храстите, които беше посадил мистър Хюън изглеждаха така, сякаш

са тук от цяла вечност. Мирис на зеленина и на прясно прекопана пръст изпълваше вечерния въздух.

Беше красива вечер. Сърповидната луна изглеждаше като театрален декор, идеално изпъкваща над отдалечените хълмове. Южният ветрец отвяваше косата от лицето на Анди, докато тя вървеше с Лайън под свода от орехови и дъбови клони.

— Тъжно е, но си спомням по-скоро отделни случки, а не самата нея. Впечатленията от мама са вълни от нежност, грижовност, топлота. Но сигурно всички деца мислят за майките си по този начин — той се усмихна, и зъбите му просветнаха, въпреки дълбоката сянка. — Спомням си, че винаги миришеше по особен начин. Не съм сигурен, че изобщо съм срещал този парфюм след това, но бих я познал по аромата и сега. Казваше се Розмари.

— Да, прочетох това днес в някои от изрезките. Баща ти е бил много прилежен в писането на писма до дома по време на войната. Трябва да са били много близки...

— Бяха близки. Рядко се случва така — горчивината в гласа му не можеше да бъде прикрита и той бързо смени темата. — А твоите родители?

— Майка ми живее в Индианаполис. Баща ми почина преди няколко години.

— Какъв беше той?

— Журналист. Беше доста популярен в околността. Статиите му се печатаха в няколко вестника.

— Значи интересът ти към журналистиката е наследствен?

Беше ли това пръв опит да я предизвика?

— Да, сигурно е така — отговори меко тя. Нежното ромолене на реката привлече вниманието ѝ и тя осъзна, че са стигнали до тревистия бряг, който стръмно се спускаше надолу. Погледна към струящите бистри води, които се пенеха над варовиковите камъни в коритото на реката.

— О, Лайън, красиво е — извика развълнувано тя.

— Харесва ли ти?

— Прекрасно е! Водата изглежда толкова чиста.

— През деня може да се види, че наистина е чиста. Тя в продължение на мили преминава през варовик, който я филтрира. Това са едни от най-чистите води в щата.

— И дърветата. Красиви са — каза тя, като вдигна глава и погледна през нежните клони на кипариса към звездното небе. — Харесва ти, нали — тази земя?

— Да. Предполагам, че някои са очаквали, че искам да направя военна кариера като баща си. Но той се уволни много рано — преди да стана достатъчно голям, за да поискам да бъда нещо друго, а не фермер. Живял съм тук през целия си живот. Служих в Нам, но отидох в армията, надявайки се, че никой няма да ме свърже с известния ми баща. Военната служба не е за мен.

— Занимаваш се с фермата.

— Да. Имам също и недвижими имоти и търгувам. Но обичам това — каза той, разтваряйки широко ръце сякаш искаше да прегърне околността.

— Жалко, че сте само двамата тук — тя го каза, без да се замисли и съжали в момента, когато го изрече.

— Ако искаш да попиташ защо не съм се оженил, кажи го направо, мис Малоун. Не съм очаквал, че говориш със заобикалки.

— Не го правя, така се получи.

— За твоя информация — каза напрегнато той — бях женен. Размириците продължиха четири нещастни години. Когато тя се отегчи от ранчото, къщата, баща ми и мен, си събра багажа. Повече не съм я виждал. Получи развод чрез пощенската служба на Чичо Сам — удивителното изобретение на Александър Грахам Бел.

— И сега си избиваш омразата към нея върху останалата част от женското общество?

Тя се беше облегнала на ствола на един кипарис. Отблъсна се неочаквано и гневно се изправи.

— Не. Човек трябва да е чувствал нещо към някого, преди да го намрази. Каквито и чувства да съм имал към нея, те умряха в момента, когато си отиде. Да го кажем, че не вярвам на жените.

— Значи ще продължиш като заклет стар ерген?

— Определено.

— Сигурно дамите от Кервил няма да могат да понесат това — провокира го тя, спомняйки си интереса на служителката в мотела, когато Лайън я беше взел оттам. — Не те ли преследват с предложения?

— Да. Майките се опитват да насочат дъщерите си към мен. С надежда ме представят на всяка разведена в града. Какви ли не трикове предлагат, милите, само и само да ми надянат хомота. Вдовици, разведени...

— Значи отблъскваш всякакви жени?

Той остави позата на разглезен красавец и направи няколко крачки, докато спря на косъм от нея.

— Не, не отблъсквам жените. Просто казах, че не се готвя да се женя. Аз съм прокълнат, или може би благословен е по-добрата дума, че не съм загубил първичните инстинкти, които дремят у всеки мъж над 15 години — да не може без жени, но да се пази от трайно обвързване с тях...

Думите сега звучаха по друг начин — отишли си бяха стегнатите, лаконични фрази на мъж, който е готов да търпи прищевките на лекомислена жена. На тяхно място се бяха появили ниските вибриращи нотки на възбуден sameц.

Анди навлажни сухите си, треперещи устни и се извърна към реката.

— Аз... аз мисля, че мястото е подходящо за заснемането на няколко сцени. Разбира се, ще трябва да се справим с шума от реката, но...

Бъбренето ѝ рязко секна, когато почувства ръцете му на раменете си. Широки ръце. Твърди. Силни. Нежни. Горещи.

Той я обърна.

— Умиращ от любопитство, нали?

Дъхът му лягаше топъл върху лицето ѝ.

— Любопитство? — пискливо изрече тя и се намрази за тона си, който беше неподходящ за възрастен. — Към какво?

— Към мен.

— Към теб?

— Да, и по-точно за това какво би било да си докосната, целуната от каубой с червен врат. Това си помисли за мен, когато ме видя за пръв път, нали?

— Не — излъга тя.

Мъже като него рядко се срещаха в средите, в които се движеше тя. Мъже като него въобще бяха рядкост. Той беше новост за нея, но тя не осъзна, че му е дала възможност да го разбере.

Той продължи с глас, който разтопяваше като масло и тя се почувства точно така.

— Не прие върнатите писма като отказ и си помисли, че като дойдеш тук и поприказваш сладко с този селяндур, той ще разреши интервю с баща си. Мислеше си, че ще се размажа като видя златистите ти очи, сметановата ти кожа и копринена коса... и сексапилното ти тяло, нали така?

— Не! — извика тихо и настойчиво тя.

Не беше честно. Усети неискреността на прегръдката му и все пак копнееше тя да се стегне. Дори когато ѝ се присмиваше, тя жадуваше, да я докосва.

— И колкото повече те нагрубявам, толкова по-любопитна ставаш, докато не стана наистина лош. Мислиш ли, че не знам, че ме наблюдаваше днес? Видя ли нещо, което да не харесаш?

За щастие, слава Богу, гневът я заля и това ѝ даде възможност да се спаси:

— Лъжеш...

— Остави, мис Малоун. Ще задоволя любопитството ти. Освен всичко друго.

Използвайки превъзхождащия си ръст, той я отмести, така че гърбът ѝ отново се оказа опрян на кипариса. Сръчно и бързо той разкопча първото копче на блузата. После второто.

Тя го гледаше с вдигната брадичка и подчертано презрение. Надяваше се само той да не може да почувства издаващото я туптене на сърцето.

— Нямам намерение да се правя на достойна, като се дърпам или се съпротивлявам.

— Дърпай се, съпротивлявай се, ако искаш. Няма да ме спреш. И не ми пука дали е достойно или не.

След това устата му се сведе към нейната. Битката беше спечелена, още преди да е започната. Устните му бяха твърди, но странно гладки, когато се прилепиха към нейните. Той ги движеше така, че нейните се бяха разтворили, още преди да го осъзнае.

Няколко продължителни мига той се колебаеше, дишайки в устата ѝ, карайки я да тръпне в очакване, не в ужас. После езикът му се плъзна по долната ѝ устна, по горната, пхна се между тях, карайки

устата ѝ да приеме уелото му насилие... Езикът му триумфално обгърна вътрешността. Но внезапно той отдръпна главата си.

Очите му я пронизваха. Неравното му дишане беше като ехо на нейното. Две сърца биеха в ритъм. Той разгледа лицето ѝ. Какво търсеше? Тя вдигна поглед към него с мълчалива молба. Тогава, сякаш под диригентството на хореограф, ръцете му я обгърнаха в същия момент, когато нейните се сключиха зад врата му. Когато устата му се спусна отново, нейната беше отворена и очакваща. Тази целувка вече не беше породена от предизвикателство, а от взаимен копнеж, който заплашваше да ги унищожи, ако не го задоволят. Неговият език опита всяко кътче на устата ѝ с трескаво отчаяние, като че ли тя беше някаква изплъзваща се мечта, която може да изчезне, преди да се е изпълнила.

Най-после той откъсна устни и тя се облегна на него. Устните му обхождаха лицето ѝ с леки, случайни целувки. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му, притискайки главата му към нея, а той свря лице в шията ѝ.

— Лайън — въздъхна тя, когато ръцете му я обгърнаха през гърдите.

Притисна я леко, повдигна гърдите ѝ, опита пълнотата им и откри, че е приятна. Под прозрачната си блуза заради приличието носеше сатенен корсаж. Но той не представляваше защита срещу съблазнителните милувки и зърната ѝ се втвърдиха в отговор на докосването на пръстите му.

Устата му беше до ухото ѝ, зъбите нежно стискаха меката му част.

— Какво знаеш ти? Открих нещо в теб, което не е фалшиво.

Ако я беше ударил, нямаше да се вцепени така. Тя го сграбчи за китките и свали ръцете му от себе си, отблъсквайки го с изненадваща сила.

— За теб всичко ли се свежда до това? Експеримент? — извика тя.

— А нима за теб не е? — попита той с преднамерена, вбесяваща невъзмутимост.

— Господи, отвратителен си!

Тя яростно мина край него, оправяйки дрехите си. Нощта беше станала тъмна и студена. Тя се извърна от болезнената хватка на ръката

му. Всеки инч от високото му тяло излъчваше ярост.

— Аз? Аз не нахлувам в ничия къща, ровейки за тайни и дрънкайки стари скелети.

— Аз...

— Може да си измамила баща ми, но мен не можеш да излъжеш. Познавам този тип...

— Престани — изкрещя тя. — Аз не съм тип. Не можеш ли да го проумееш с дебелия си глава? Дойдох да взема интервю от баща ти. Знам, че е болен. Не съм безчувствена, но това е още една причина да се напомни на американците за него, защото той няма да съществува вечно. Защо ме обвиняваш и осъждаш? Беше готов да ме обесиш, още преди да си ме срещнал. Но аз съм тук. И си върша работата, независимо от теб. Със или без сътрудничеството ти — тя чувстваше горещите сълзи, заседнали в гърлото си и изпълващи очите ѝ и беше благодарна, че тъмнината ги скрива от него. — И знаеш ли — не ме докосвай!

Тя отблъсна ръката му, която беше се увила като белезница около нейната.

— Можеш да разчиташ на това — подхвърли злобно той. — Една целувка в тъмнината не те прави жена, мис Малоун. Ти си амбициозна, умна и твърдоглава. Ти си просто имитация на мъж, живеещ в женско тяло, без мекотата, нежността и сърдечността, които би трябвало да са най-характерни за пола ви.

Думите му жилеха. От години насам тя наистина се чувстваше такава, каквато той я описваше, но яростно се възпротиви.

— Не съм.

— Не можа да го докажеш.

— Не исках.

Но тя искаше и този унизителен факт я караше да усеща в устата си метален вкус като от лекарство, докато крачеше назад към къщата.

— Събудих ли те? — прошепна тя в телефонната слушалка. Къщата беше тиха, когато се беше върнала. Грейси беше оставила обещаното кафе на верандата. То остана недокоснато. Доволна, че не трябва да се вижда с никого, тя се бе качила нагоре, без да светва лампите. Изкъпа се в дълбоката, поставена на крака вана, опитвайки се

да отмие с това миговете, прекарани с Лайън. Но беше нужно нещо повече от баня за това. Все още чувствайки срам и гняв, тя нахлузи халат и отиде в коридора да се обади на Лес.

— Не, по дяволите! Бих желал ти да спиш. На път съм да се натряскам напълно.

— Какво се е случило? Нямах среща днес?

— Най-доброто ми момиче е извън града — изръмжа той.

Тя се засмя, знаейки, че не говори сериозно.

— Просто искаш някой да се грижи за теб.

— Мога да започна да проявявам явен Едипов комплекс по отношение на теб, Анди Малоун — той въздъхна и тя си представи как прокарва ръка през ярката си коса. Обзалагам се, че там се веселиш с всички каубои.

Тя игнорира шегата. Той нямаше представа колко може да е прав. Лайън я беше целунал с такава нежност, с такава страст. Как можа! Тя преглътна риданието.

— Тогава не те интересува, че съм се настанила в ранчото на Ратклиф?

— Ти си... — чу се изщракване от другата страна на линията, някаква солена ругатня, после гласът на Лес, по-ясен и рязък. Тя го беше накарала да изтрее. — Изпуснах телефона. Ти какво? Живееш там? Със стария човек? Срещна ли го вече? А синът?

— Едно след друго, Лес. Да, по покана на генерала съм отседнала тук. Тук ще бъде и екипът. Ще им дадат легла в пристройката.

— Всемогъщи Боже! Знаех си, че ще се справиш, сладка моя.

— Генерал Ратклиф е изключителен джентълмен. Той се съгласи на интервю, но трябва да внимаваме да не го изморим. Той е изключително крехък, Лес.

— Но каза „да“ за интервютата?

— Така е.

— А синът?

Ако Лес не беше толкова възбуден от новината, щеше да забележи многозначителната пауза.

— Той не е толкова ентусиазиран, но не мисля, че ще се намеси.

— Велико, интригуващо, страхотно. Ще те целуна така, че да настръхнеш.

Тя потрепери. Вече беше получила една целувка, която я накара да настръхне. Първата целувка в живота ѝ, която ѝ се беше отразила така силно. Беше напълно погълната от Лайън, устата му, вкуса му, дъха, докосването, съответствието на телата им. Тя и Робърт бяха близки отначало, но...

— Анди, бебче, там ли си още?

— Д-да.

— Е, кажи ми всичко, кукличке.

— Генералът се държи много приятелски, бащински, или по-скоро като дядо. Каза да го питам за всичко, освен за... отделни битки. Негов...

— О-о, чакай. Какво е това за битките и т.н.?

— Каза, че няма да отговаря на въпроси за отделни битки, а за войната като цяло.

— Все по-любопитно и по-любопитно.

— Защо?

— Чувала ли си някога военен и особено генерал, който да не иска да разказва военни истории? Мислиш ли, че старият чудак има нещо, което иска да скрие?

Не само подозрението, но и неласкавият начин, по който се изрази за Майкъл Ратклиф, я подразни.

— Не — възрази гневно тя. — Не мисля. Прочетох купища изрезки от вестници, датираше от началото на кариерата му до деня, когато се е пенсионирал. Няма дори и намек за някакъв скандал.

— Е, струва си да се помисли.

Тя не искаше да мисли за това. Ако имаше нещо нечисто в миналото на генерал Ратклиф, тя не искаше да го знае.

— Разузнавах из къщата днес, която е хубава и ни дава добра база за начало. Ще уредим интервютата в стаята, където генералът се чувства най-удобно. И искам да направя няколко снимки навън. Кажи на Джил да донесе микрофони, които да филтрират шума на водата.

— Вода ли? Какво, по дяволите, е това, Анди?

— Река.

— Река. Окей, какво още? Правя списък.

Тя продължи да изрежда оборудването, от което екипът се нуждае.

Трябваше да донесат също кабели и осветление, батерии и микрофони.

— Предполагам, че това е всичко — въздъхна тя, след като изреди всичко, изброено в тефтерчето си.

— Не съм — каза кратко Лес.

— Какво още?

— Защо ми звучиш като ученичка, току-що открила, че няма хапчета против забременяване точно срещу големи празници.

— Лес — изпъшка тя. Не можеше да привикне към неговата циничност. — Няма нищо. Ужасно е горещо.

— Така беше и във Флорида, когато интервюираше онези терористи. Ти се вълнуваше от онова интервю. Какво става там?

Последното нещо, което ѝ искаше бе Лес да си пъха носа, дълъг един километър и да надуши нейното отношение към Лайън. Лес винаги можеше да бъде отклонен с ласкателство.

— Ще спреш ли изобщо някога да мислиш, че тъгувам за в къщи и ми липсваш?

— Да, да, колкото на кучето му липсва тоягата.

— Не.

— Ще поговорим за това по-късно. Още се чудя на този генерал, който не иска да говори за онези битки.

— Лес, моля те, няма нищо. Вероятно не иска да си спомня цялата война в детайли — това е.

— А синът? Мислиш ли, че ще говори?

— Не — каза рязко тя.

— Попаднах ли на нещо? Какво, всъщност, представлява този син?

— Той е... нищо. Имам предвид интелигентен бизнесмен, фермер, който не се интересува от военни работи. Сам ми го каза.

— Той се интересува от възрастния човек. И ако старецът има нещо да крие, значи има и синът. Помисли, дали можеш да изкопчиш нещо от него?

— Не, Лес. Няма да опитвам, дори и да има нещо, каквото съм сигурна, че няма.

— Хайде, Анди, бебче, не се прави на ливада. Знаеш, че всеки има по нещо за криене. Поработи над сина. Господи, ако приложиш и една десета от техниката си върху мен, ще се разбъбри като...

— Нямам техника.

— Дяволски го правиш и си твърде хубава, за да го знаеш — той остави тя да смели думите му и продължи. — Прикоткай този син, Анди. Можеш да го направиш заради мен. Окей? — тя не отговори нищо. — Вероятно си права за тайните, но не вреди човек да си създаде приятели, нали? Кажи, че ще изпробваш триковете си върху сина... Лайън, нали така? Окей?

— Окей, окей. Ще видя какво мога да направя — тя имаше твърдо намерение да стои колкото е възможно по-далеч от Лайън Ратклиф, но каза на Лес това, което той искаше да чуе, за да има мир. — Трябва да тръгвам сега.

— Скъпа, спаси ме от дяволски махмурлук утре. Как бих могъл да ти се отблагодаря?

— Ще измислиш нещо — каза сухо тя.

— Вече съм го направил, но ти никога няма да се съгласиш. Обичам те, знаеш го, нали?

Лес трябва наистина да бе депресиран тази вечер и копнееше за съчувствие.

— Да, знам, че ме обичаш, Лес, и аз те обичам.

— Тогава — лека нощ.

— Лека нощ.

— Приятни сънища.

— И на теб.

Тя затвори с чувството, че е била прекарана през преса. Първо от Лайън, сега и от Лес. Но Лайън я беше наранил повече. Беше свикнала с честите промени на настроенията на Лес, мрънканията му, грубия език, които изтощаваха всички.

Забавяйки се само колкото да изгаси лампата, когато влезе в стаята си, тя отиде направо в леглото. Падна на ароматните чаршафи и придърпа леглата завивка върху себе си. Припомняше си деня, не можеше да повярва, че всичко това се е случило. Беше ли се държала безотговорно и импулсивно, изигравайки този номер с влизането при генерала? Ако беше подходила по друг начин към Лайън — като професионалист — би ли се отнесъл той към нея по-различно? Вероятно не. Беше опитала вече. Той си беше направил заключенията за нея много преди това.

Явно, той прехвърляше несполуката с жена си върху всички жени. Тя е била вятърничава и егоистка. Беше го напуснала за по-приятен живот и той не беше тръгнал след нея. Нищо чудно. Мъж като Лайън не би преследвал жената, която го е изоставила. Жена му не е била от сърце щастлива в къщи, така, че той считаше, че всяка жена, която преследва кариера е така безсърдечна и непостоянна като нея.

„Не е необходимо непременно да е така, мистър Ратклиф“ — каза тя на тъмните сенки в стаята.

Някои неща се избират на човек от другите. Андреа Малоун никога не си бе мислила за друга кариера, освен журналистическата, тъй като баща ѝ толкова много искаше я види журналистка. Тя нямаше брат и беше предопределена да продължи неговото име в тази област. Беше се омъжила за Робърт и когато баща ѝ умря, почти почувства облекчение, че сега може да посвети времето и енергията си на къщата и семейството си.

Робърт беше изненадан и удивен, когато тя му разказа за плановете си.

— Не е възможно наистина да искаш да напуснеш работа и да станеш домакиня — лицето му изразяваше удивление. Очевидно беше, че тази идея никога не му беше хрумвала.

Тогавя тя напрегнато се беше усмихнала:

— Не искаш ли да имаш деца?

— О, да, разбира се, Анди. Но само след като остареем дотолкова, че да не можем да правим нещо друго. Харесва ми да гледам жена си по телевизията. Получаваме най-добрите места в ресторантите, на прожекциите и на мен ми харесва да твърдя, че спя с известната Анди Малоун.

Често Анди беше чувствала, че Робърт гледа на нея като на трофей — трофей, на който се наслаждава всяка нощ в спалнята. И защото се чувстваше така, тя често не можеше да му обясни. Трофеят започна да овехтява. Робърт беше погълнат от работата си и почти постоянно бе въвн от къщи, зает с някакви репортажи. После беше загинал.

Анди знаеше, че ако не беше го направила нещастен, той можеше и да не загине. Лайън беше прав. Тя търсеше изкупление. Чувстваше, че го дължи на Робърт, за да докаже правотата му, за да оправдае очакванията му. Тя не беше създадена да бъде съпруга и майка, а жена

с кариера. В продължение на три години се беше отдала само на работата си. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено в гонене на кариера. Почти бе убедила себе си, че не се нуждае от мъжка любов, че може да живее без нея.

Но очите ѝ се бяха спрели върху очите на Лайън в кафенето на Гейб и тя разбра, че иска мъж. Той я бе докоснал и беше породил желание. И сега, след като я беше целунал, тялото ѝ изпращаше стотици чувствени послания до мозъка ѝ, че би могла да умре, ако не го притежава.

— Добро утро, Анди. Надявам се, че си спала добре.

— Да — излъга тя. — Благодаря, генерале. Не знам дали закуската е традиция тук, но се боя, че съм по-скоро мързелива тази сутрин.

— Позволяват ми да мързелувам всяка сутрин и мразя това. Предпочитам да можех да ставам сутрин призори, както Лайън. Какво ще искаш? — попита я той, когато Грейси влезе в трапезарията, носейки на табла закуската на генерала, която изглеждаше толкова неапетитна, колкото и всичката му храна.

Грейси донесе кафе, сок и една филия препечен хляб, както беше пожелала Анди.

— Какви са планове за днес, Анди? — попита Майкъл Ратклиф, когато тя изпи кафето си.

— Трябва да прегледам записките си отново, да формулирам въпросите. По този начин ще избегна повторението, въпреки че съм сигурна, че вашите отговори ще породят въпроси, за които още не съм се сетила. Между другото, екипът ще пристигне в Сан Антонио тази вечер и ще е тук много рано сутринта.

— Мисля, че работиш прекалено много. Лайън иска да се срещнеш с него навън, когато свършиш със закуската — очите на възрастния човек искряха. — Струва ми се, че се кани да те води на разходка.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Разходка ли?

— Из ранчото. Искате да го видите, нали?

Анди не можеше да разочарова генерала, който очевидно беше горд с ранчото си и очакваше нейното мнение...

— Да, но аз съм тук, за да работя, а не да се развличам. Не искам да губя времето на Лайън. Сигурно го чакат по-належащи задачи.

— Може и да го чакат, но се съмнявам, че ги счита за по-добри — отби възражението й Майкъл Ратклиф с усмивка.

Тя не можеше да си представи, че Лайън гори от нетърпение, ако съдеше по себе си след това, което се случи предишната вечер.

— Сигурен ли сте, че е искал да ме види?

— Това беше последното, което изрече, преди да излезе. Поиска да се срещне с вас до гаража. А сега, ако ме извините, Анди, имам намерение да прекарам сутринта в четене. Единственото, което все още мога да върша, докато очите все още не са ме изоставили. Ще поговорим следобед, ако искате.

— Да, и моля да си починете. Следващите няколко дни ще бъдат натоварени.

— Имам много време за почивка, Анди — каза сухо той. — Очаквам с нетърпение интервютата.

И той изкара количката си от стаята. Тя довърши кафето си сама, опитвайки се да събере достатъчно душевни и физически сили да се срещне с Лайън. Какво облича човек, за да обиколи едно ранчо? За да се спаси от презрението, тя нямаше намерение пак да нахлузи дънки и ботуши. Реши, че обикновен панталон и плетена блуза са най-подходящи.

Нека да чака — помисли с извратено удоволствие тя, докато се качваше да провери косата и грима си. Вземайки флакона с любимия си парфюм, тя спря разколебана за момент, но после решително се напръска. Ако той видеше в това някакъв подтекст, щеше да сгреша. Тя винаги се парфюмираше, дори и през деня.

Терасата и басейнът бяха пусти, когато излезе през стъклената врата. Утрото лъхаше на свежест и хлад. Облаци бяха засенчили слънцето, а лекият южен вятър люлееше листата на дърветата. Ако застанеше съвсем тихо и се заслушаше, можеше да чуе клокоченето на реката.

— Добро утро.

Тя подскочи и се обърна. Беше толкова погълната от красотата на гледката, че не беше чула да се приближава зад нея.

— Добро утро.

Той също лъхаше на одеколон. Същият жив, чист аромат, който тя вече беше започнала да свързва с него.

— Готова ли си?

— Мисля, че е явно.

Той ѝ обърна гръб и сковано приближи до паркирания джип, който тя не беше забелязала до сега. Нямаше покрив, само гюрук, а седалките изглеждаха така, като че ли е каран дълго в голям прах. Лайън се тръшна на шофьорското място, а тя седна до него. Едва успя да се хване добре, и той ускори. Джипът се понесе напред. Лайън имаше много да учи за тънкостите на доброто шофиране.

— Наспа ли се добре?

— Да — излъга тя за втори път тази сутрин. Не искаше да гледа мускулестата сила на ръката му, докато той преместваше скоростния лост на най-високата скорост. Краката му работеха с педалите с възхитителна гъвкавост на бедрените мускули. Тя отмести очи от слабините му, видът на които предизвика съгласувано пулсиране на жизнените ѝ органи.

Ръцете му здраво хванаха кормилото. Тази сутрин цялото му същество излъчваше контролирана заплаха. Всяка нишка от дрехите му изглеждаше опъната, за да задържи напрежението под кожата му.

Тя разгледа лицето му под периферията на сламената му каубойска шапка. Очертанията на челюстта му бяха твърди като от желязо. Когато мигаше, това беше нещо повече от естествения начин да се овлажняят очите. Беше рефлекс на гняв, като че ли се опитваше да изчисти погледа си, засенчен от ярост.

Не изглеждаше предразположен към разговор, докато се беше съсредоточил да задържи подскачащия джип върху неравния път. Анди отмести поглед от него и заразглежда пейзажа. Проклета да е, ако му

натрапи компанията си. След грозната му постъпка от миналата вечер трябваше да е доволен, че изобщо му говори. Ако той се отнася към нея с такова презрение, защо тогава беше предложил това излизане?

Проклета да е! — помисли си Лайън в същия момент. Той протегна и десетте си пръста, докато дланите му почиваха върху кормилото. Изпъна ги колкото можеше, после ги обвини около волана в такава здрава хватка, че чак го заболяха.

Ако тя трябваше да бъде тази, която е, защо трябва да изглежда така? Ако иска да се движи в света на мъжете, защо не се облече както подобава? Защо носи дрехи като тази блуза, която да моделира всяка мека извивка на гърдите ѝ? И панталон, толкова прилепнал... И защо босите ѝ крака са обути в толкова икономично направени сандали, че го караха да се чуди как се държат на краката ѝ. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в нежен коралов цвят. Подобен цвят можеше да се види само в раковина...

По дяволите! — изруга той. *Чуваш ли се, Ратклиф? Раковини! Господи!*

Е, тя изглежда страхотно. И? Трябва ли да действаш тъпо като хлапак? Бил е с добре изглеждащи жени и преди, някои дори по-красиви от тази. Но има нещо в...

Очите? Необикновен цвят, но... Не, начинът по който те гледа, когато ѝ говориш. Като че ли това, което казваш за нея е от жизненоважно значение. Интересува се. Иска да знае. Мнението ти има значение за нея.

Спокойно, Ратклиф. Не се увличай толкова! Не е ли това, което трябва да те накара да чувстваш? Не е ли това нейната работа? Тайната да можеш да интервюираш добре е в способността да слушаш.

Добре, значи нейните очи са хубави и тя ги използва като предимство. Вече знаеш, че лъже със съблазнителната си уста. Ако не с думи, то със сигурност с целувки. Погледни я, глупако, една целувка не е означавала толкова много за теб от дълго време. Някои жени фалшифицират страст, надявайки се да спипат чековата ти книжка. Повечето отговарят от условен рефлекс, защото знаят, че ще ти направят удоволствие с това. Но Анди... по дяволите, хайде продължавай и мисли за нея с името ѝ. Анди. Анди. Страстта ѝ не беше престорена. Тя се нуждаеше от тази целувка толкова много, колкото и ти. Искаше я.

Тя е отрова, да я вземат дяволите! Тогава защо я гледаш с крайчеца на окоето си, Ратклиф? Защо гледаш ръката ѝ, която се хваща за края на седалката при всяко подрусване? Надяваш се, че след като е толкова близо до бедрото ти, тя ще...

Лайън бързо върна мислите си оттам, накъдето се бяха зареяли и внезапно спря джипа. Инерцията ги тласна напред, докато накрая отново се върнаха на местата си. Анди погледна наоколо. Картината беше красива. Бяха се изкачили сред хълмовете и сега долината се разкриваше пред тях с цялата си прелест. Къщата изглеждаше като играчка далеч под тях, сякаш хвърлена небрежно сред горичката край реката.

Искаше ѝ се той да каже нещо. Дали той чака тя да заговори? Тя леко обърна глава към него да го погледне. Той гледаше над джипа.

— Красиво е тук — колебливо рече тя.

Той бутна каубойската си шапка високо над челото и без да премести тялото си, обърна глава и я прободеше с очи:

— Кой е Лес?

Не толкова въпросът, колкото начинът, по който беше зададен я накара да се почувства като че ли са я блъснали в стомаха. Усети всички симптоми на това, да понесеш зашеметяващ удар, който ти изкарва въздуха. Жадно си пое дъх:

— Моят шеф.

— Колко удобно!

— Какво искаш да кажеш?

— Правиш ли го в офиса, или чакаш докато свършите работата за деня? Знае ли той, че си била извън неговите територии снощи и си позволила на друг мъж да те целуне и да се забавлява с теб и интересува ли го? Може би това е една от онези „отворени“ връзки?

Бузите ѝ пламнаха в тъмночервено от напомнянето му за предишната вечер, а след това и от гняв.

— Няма друга връзка, освен приятелство.

— Не ме лъжи, по дяволите. Чух те. „Знам, че ме обичаш и аз те обичам също“.

— Подслушвал си?

— Чух, без да искам. Ти беше в коридора, знаеш, и не говореше шепнешком. Качвах се по стълбите. Разбира се, че те чух.

Господи. Колко ли беше чул? Ако е чул как обещава на Лес да обработи сина за информация... Не, не я питаше за това. Искаше да знае за нея и Лес. Но защо? Ако не беше толкова смешно, би помислила, че ревнува. Всъщност можеше да бъде само мъжка гордост. Беше сигурна, че малко жени са избягали от ръцете на Лайън, за да се обадят на друг мъж миг след това и да му кажат, че го обичат.

— Един джентълмен би показал присъствието си.

Той грубо се изсмя.

— Престанах да бъда джентълмен много отдавна. Е, чакам. Разкажи ми за този Лес.

Защо не му се сопне, че това не му влиза в работата, защо не му каже да я върне обратно в къщата? Може би защото по някаква неизказана причина беше важно за нея той да не се заблуждава за истинските ѝ отношения с Лес. Щеше да анализира този момент по-късно, когато той не я гледа с такова разюздано нахалство.

Самообладанието щеше да бъде нейната контраатака. Нямаше да отговаря на неговия гняв като просто покаже, че го търпи, както родител търпи нервните избухвания на непослушно дете.

— Лес Трепър е продуцент на шоуто ми. Работим заедно от години — преди, по време и след като бях омъжена. Той е приятел. Колкото до това, че му казах, че го обичам — обичам го. Като приятел. Той казва на всички жени, които срещне — от ученичката до възрастната жена, която чисти кабинета му — че ги обича. Това не означава нищо. Никога Лес и аз не сме били любовници.

— Очакваш ли да повярвам на това?

Самообладанието ѝ се разби.

— Не давам пет пари дали вярваш или не. Ти ме заклеми с червен печат на гърдите в момента, когато ти се представих — тя пожела да не се беше позовавала на гърдите. Очите му забележимо се спуснаха към тази част на тялото ѝ. Тя безстрашно продължи:

— Само защото не съм къцовница, не означава, че нямам морал, мистър Ратклиф.

— Добре, да кажем, че нямаш нищо с този Лес. Посвети ли го във всички пикантни детайли на разходката ни край реката? Злорадствахте ли заедно с него над това как си си стоплила пътя към къщата и как с часове всички само те гледат в очите и те слушат?

— Не! — значи това било — неговата гордост. Всъщност не го е грижа дали има романтична връзка с Лес или не, само дали те двамата не са го направили за смях. — Не — каза тя тихо, клатейки глава и спусна очи към ръцете си, скръстени в скута ѝ.

Лайън прехапа устни. Кое у нея го ядосваше толкова много? Защо не прати по дяволите това с кого говори по телефона и какво казва? Да, коремът му се сви, като я чу да пожелава приятни сънища на друг мъж, когато знаеше, че тя ще бъде цяла нощ в неговите.

Тя изглеждаше толкова тъжна, толкова разкаяна. А може би беше само роля, която тя играе? Едновременно му се искаше да ѝ причини болка и да я целуне. Устата ѝ обещаваха сладък отдих от горчивината, която беше вкусил от всеки миг през деня. Гърдите ѝ обещаваха спасение от самотата, в която живееше. Тялото ѝ притежаваше енергия, която да върне към живот това, което беше умряло в него с години.

Беше намирал облекчение за физическите си апетити с немалък брой отстъпчиви жени, но всяка от тези интерлюдии го оставяше с чувството, че е празен и омърсен. Имаше само моментно удовлетворение. Това, което искаше, беше интимност с жена, която да включва всичко, което той представляваше като мъж, не само физическото състояние, не само преходно удоволствие.

Той пак я погледна и беше изненадан да види, че по бузата ѝ се търкаля сълза. В същото време тя погледна нагоре. Не, очите ѝ бяха сухи. Това кристално нещо не беше сълза. Беше капка дъжд.

— По-добре да се връщаме — каза рязко той. — Започва да вали.

Едва успя да запали джипа, когато се разрази истинска буря. Дъждът се изсипа на ослепяващи струи.

— Дръж се — извика той и обърна машината в посока, противоположна на къщата.

Караше напосоки по неравния път. Шапката му се смъкна и отплува. Анди се държеше с всички сили, вятърът бушуваше в косата ѝ, а дъждът шибаше лицето и ръцете ѝ.

Той насочи джипа право към нещо, което изглеждаше като плътна стена от скали. Когато видя отвора, тя разбра целта му. Лайън натисна спирачката и джипът пропълзя през входа на голяма пещера. Вътре беше мрачно, без обаче да е зловещо. Сумракът се дължеше на смрачаването отвън.

Лайън изгаси двигателя и те бяха погълнати от тежка тишина, нарушавана единствено от блъскането на стихията извън пещерата и бавно капещите от джипа капки върху покрития с камъчета под.

— Добре ли си — попита накрая той.

Тя трепереше от студ — плетената блуза, която сега беше прилепнала до тялото ѝ от влагата не представляваше надеждна защита. Трепереше от безпокойство. От очакване.

— Да.

Зъбите ѝ тракаха. Гърдите ѝ се стегнаха от студения въздух. Лайън забеляза това и отдръпна очи. Погледът му се блъсна в стените, в пода на пещерата, в капака на колата, после в задната седалка, преди да се върне към лицето ѝ, което беше бледо и напрегнато.

Той проследи пътя на една дъждовна капка, която се търкулна от косата ѝ, надолу по слепоочието ѝ, премина през скулата и по челюстта, направи завой и несигурно увисна на брадичката ѝ. Съвършено неочаквано той видя как протяга пръст и я улови, после бързо го дръпна.

Анди седеше като вцепенена.

Лайън обърна глава и се загледа в каменната стена на пещерата. Юмрукът му леко потупваше по бедрото — единственият израз, който даде на вътрешното си напрежение. Приличаше на човек, който е на ръба на самоконтрола, но това му се изплъзваше.

После с едно бързо движение се обърна към нея, наведе се през арматурното табло и обхвана лицето ѝ със загрубелите си от работа длани. Наклони главата ѝ назад и прокара пръст по долната ѝ устна.

— Моля те, недей да лъжеш. Моля те.

Устата му беше гореща и жива върху нейната, раздели устните ѝ и вкара езика си вътре. Той потъна дълбоко в устата ѝ с такава целеустременост, че дълбоко от гърдите му се изтръгна стон. Ръцете му жадно обгърнаха лицето ѝ, без да откъсва устни от нейните, докато тя отвърщаше на целувката.

Финес и нежност бяха забравени. Това беше целувка, родена от нужда, управлявана от страст, непланирана, неустойима, без задръжки — прилив на вълна от желание, която обгърна и двамата и ги понесе в безумно течение, хвърли ги в разгорял се неконтролируемо пожар.

Те пиеха жадно един от друг. Езикът му си играеше жадно с устата ѝ, със зъбите, той опитваше аромата ѝ, наслаждаваше му се.

Дъждът беше направил кожата ѝ влажна и ароматна. Той остави устата ѝ, за да зарови лице между ключиците и гърдите, да вдъхне и обхване всичко това.

Ръцете му погалиха нейните:

— Студено ли ти е?

— Не — въздъхна тя — Не.

Докато едната ѝ ръка нежно притискаше ухото му, другата се плъзгаше нагоре-надолу по мускулестия му гръб.

— Анди, нали нямаш връзка с Лес?

— Само като с колега и приятел. Нямам връзка с никого. Никого не съм имала след Робърт.

Той вдигна глава и я погледна отблизо, търсейки признаци на измама в златистите езера на очите ѝ.

— Искам да ти повярвам.

— Повярвай ми, истина е.

— Защо искаш да интервюираш баща ми?

Въпросът му искрено я озадачи и учудването се изписа на лицето ѝ.

— По същите причини, които ти изредих. Мислиш, че имам някакъв скрит мотив?

— Не. Предполагам, че не — каза бавно той. — Толкова много хора с години наред са се опитвали да нарушат уединението му. Той не иска светът, който е създал за себе си, майка ми и мен, да бъде смущаван. Вероятно, ако се беше съгласил да дава интервюта преди години, нямаше да бъде обект на толкова много спекулации. Причините за усамотяването му са лични. До твоето идване той беше решил да отиде в гроба, без да отговаря на въпроси за себе си, които да задоволят любопитството на хората. От една страна съм доволен, че не те изхвърли — той се усмихна и наклони глава да целуне ключицата ѝ, после очите му станаха тъжни и той втренчи поглед в обичата ѝ — а от друга се страхувам за него.

Тя отметна един непокорен кичур от тъмната му коса, залепнал от влагата на широкото му чело.

— Защо, Лайън?

Тя се наслаждаваше на звука на името му, изговорено от собствените ѝ устни и повтори въпроса само, за да го чуе отново.

— Заради здравето му?

— Затова и... — той отмести поглед от ухото ѝ, намирайки очите ѝ за много по-интригуващи.

— Няма значение — той я целуна. — Красива си, Анди — прошепна върху отворените ѝ устни.

Беше изпитала моментна паника, когато Лайън изговори на глас мислите си. Наистина ли ужасяващата способност на Лес да подушва тайни се потвърждаваше отново? Имаше ли нещо за баща му, което Лайън не иска да се знае? Не! Моля те, Господи, не позволявай да открия нещо, което ще трябва да стане публично достояние. Конфликтът на интереси беше проклятие за всеки репортер, който се стараяше да бъде обективен. Тя се помъчи да отхвърли тревожните мисли и се съсредоточи върху усещането за устните на Лайън върху нейните.

Езикът му докосна тъгълчето на устата, той прокара устни по бузата ѝ към обичата, която беше погълнала вниманието му преди. Прегръщайки я здраво с едната си ръка през раменете, той притисна силно и погали с другата гърдите ѝ. На ръба на деколтето той спря, усещайки с длан биенето на сърцето ѝ.

— Анди? — искаше разрешение.

— Лайън... — разрешението беше дадено.

Ръката му се притисна към гърдите ѝ. Беше изкусна ръка, докосваше безпогрешно там, където мястото пулсираше от необходимостта да бъде докоснато. Влажната дреха, която беше прилепнала до кожата ѝ само усиливаше усещането от изучаващите му пръсти върху кожата ѝ.

— От момента, когато те видях седнала при Гейб, исках да те докосна — самият му шепот в ухото ѝ беше ласка. — Благословена си в този щат.

— Винаги съм се притеснявала заради ръста си.

Той тихо се засмя, продължаваше да я изучава, ставаше по-смел, усиливайки бурята, която се надигаше вътре в нея.

— Не би трябвало. В младостта си винаги съм си мечтал за жена с фигура.

— Именно такива фантазии ме карат да се притеснявам.

— Хайде стига!

— Какво беше първото ти впечатление, когато ме видя при Гейб?

— Че имаш разкошни очи и чифт страхотни...

— Освен това!

— О, но ти ме питаш вече за второто впечатление.

— Лайън, говоря сериозно.

Той се засмя:

— Аз също — след това стана сериозен, вдигна ръката си от гърдите ѝ и прокара пръсти в косата ѝ, която все още беше мокра от дъжда.

— Помислих, че си много привлекателна жена, която много бих искал да заведа в леглото си.

Тя преглътна заради възела, които се беше свил в гърлото ѝ.

— А сега?

— Сега си мисля, че си много привлекателна жена, която много повече бих искал да опозная добре и тогава да заведа в леглото. Първият импулс се базираше единствено на страст, вторият на нещо, което все още не мога да определя, но крайната цел е една и съща — той здраво държеше брадичката ѝ между палеца и показалеца си, а очите му направо проникваха в мозъка ѝ. — Разбираш ли това, което казвам?

Разтреперана, почти уплашена, тя каза:

— Мисля, че да.

— Не искам да ме разбереш погрешно — каза твърдо той.

Как можеше да бъде толкова спокоен, когато цялото ѝ тяло трепереше?

— Искам да те любя. Бавно и лениво, бързо и диво, по всякакъв възможен и по няколко невъзможни начина.

Никой мъж никога не беше имал смелостта да ѝ говори по такъв дързък начин, с изключение може би на Лес. Но той винаги се шегуваше, а Лайън беше напълно сериозен. Смущението я накара да отговори:

— Като каква ме виждаш? Като трофей, който да сложиш върху камината? Като предизвикателство, което трябва да бъде завоювано? Не си познал, Лайън! Аз не съм и никога не съм била лесно достижима.

— Не съм имал намерение да кажа, че ще бъдеш завоевание. Не бих те искал, ако беше лесно достижима. Мислех, че е честно да ти кажа, как точно се чувствам. Когато правим любов то ще бъде, защото и двамата го искаме, ще бъде взаимно удовлетворяващо изживяване.

Случаите в живота ѝ не я бяха подготвили да се справи с това. Не знаеше какво да прави с този мъж, с чувствата си към него, с това, което ѝ говореше сега. Дали той не искаше само да я накара да се отпусне, за да може да провали проекта ѝ? За това ли беше цялата тази страст?

Не, той не можеше да се е преструвал при тази целувка. Ако беше го направил, светът щеше да е пропуснал да види най-големия актьор. Ако той се канеше да използва секса, за да я възпре от интервюто, трябваше да го сложи на място още сега.

— Аз ще си върша работата, Лайън, каквото и да се случи между нас. Ти... няма значение, че съм тук. Никога не съм позволявала чувствата да се намесват в обективността ми. Със сигурност не съм предвиждала, че ще бъда въввлечена в каквото и да било с теб.

— И аз не съм очаквал, че ще ме привличаш много. И все още съм много зле настроен към тези интервюта.

— Няма защо да се страхуваш от мен.

— А ти имаш много да се страхуваш от мен, ако открия, че мотивите ти не са чисти.

На тази зловеща нотка той погледна през рамо и видя, че дъждът е намалял и е преминал в ситни капки.

— По-добре да се връщаме, татко и Грейси ще се тревожат.

Вместо да се тревожат, двамата бяха доволни да видят Анди и Лайън, които нахлуха през вратата на кухнята, мокри до кости и смеейки се на това как нейните крака шляпат в сандалите.

— Днес, след като никой от вас не се появи за обяд, генералът обядва в кухнята — подхвърли Грейси, за да обясни, защо столът на Майкъл Ратклиф заема единия край на голямата кухненска маса.

— Тази супа е великолепна — каза той. — Я побързайте да се изсушите и елате да хапнете от нея.

Това и направиха, когато се срещнаха горе на стълбите, след като се бяха преоблекли. Анди забеляза коя е стаята на Лайън и я обхвана женско любопитство да види какво има зад вратата.

— Приличаш на тийнейджърка — каза той, шеговито подръпвайки конската ѝ опашка. — Много ти прилича, във всеки случай — очите му говореха вместо него, когато се спуснаха към гърдите ѝ. — Само за сведение — харесвам повече другата блузка.

Беше облякла чиста памучна риза с навити ръкави и пагончета на раменете.

— Развратник, сексуален маниак.

Усмивката му беше сатанинска и прекалено съблазнителна.

— Съвършено точно.

Доброто му настроение продължи и по време на яденето, докато се хранеха в кухнята в компанията на Грейси и генерала. Когато свършиха, Лайън излезе, като каза, че дъждът не пречи на работата. Той облече гумения дъждобран, който висеше на закачалката до задната врата и нахлупи друга сламена каубойска шапка на главата си.

— Ще се видим на вечеря — каза той, без да се обръща специално към някого, но гледаше Анди. После ѝ намигна и излезе. Тя изигра голяма сцена — избърса изискано устата си със салфетката, но знаеше, че и генералът, и Грейси видяха жеста на Лайън.

— Ще подремна малко, Анди. После, ако искаш да направиш някаква предварителна подготовка, аз съм на твое разположение до вечеря.

— Ще бъде чудесно, генерале.

— Много хубава супа, Грейси — повтори той, изкарвайки стола си от стаята.

— Горкият мил старец, едва може да хапне нещо. Толкова безвкусни са ястията, които трябва да му приготвям, но той стоически премълчава.

Без да ѝ предложи предварително, Анди се зае да помага на Грейси да почисти масата.

— Той е много болен, нали? — попита тихо тя за генерала.

— Да — каза откровено Грейси. — Опитвам се да се приготвя, но знам, че ще скърбя, когато той окончателно напусне тази земя. Той е велик човек, Анди.

— Разбрах го още щом го видях. Ти работиш за него от години.

— Почти четиридесет. Бях още момиче, едва навършило двајсет години, когато мисис Ратклиф ме нае. Тя беше истинска дама. Деликатна като цвете и отдадена на него и Лайън. Генералът никога не прояви интерес към жена, след като мисис Ратклиф почина, въпреки че Лайън имаше нужда от майка. Мисля, че генералът подсъзнателно прехвърли тази отговорност на мен.

— Лайън ми каза, че ти си се грижила за него вместо майка му.

Грейси за момент престана да бърше шкафа.

— Той ли го каза? Тогава, предполагам, че съм успяла с майчинството. Безпокоях се за момчето. Има някаква горчивина, която го яде отвътре и това ме плаши.

— Каза ми, че е бил женен.

— За едно от най-хубавите момичета, които съм виждала — Грейси въздъхна, сякаш помирисваше нещо вонящо. — Много лошо, че красотата ѝ не стигаше по-дълбоко от кожата. Караше Лайън да танцува върху горещи въглени всеки ден по време на този обречен брак. Не даде на момчето и един ден покой. Това е лошо, онова е лошо. Мрънкаше, оплакваше се. Животът ѝ „се пропилявал тук“. Тя имала нужда да получи „повече от живота“. Докато един ден се омете в Ню Йорк. Не се върна повече и колкото до мен и генерала, бихме казали, че се отървахме. Лайън, обаче, го понесе тежко. Не толкова, защото му липсваше. Честно казано, мисля, че беше облекчен от това, че си отиде. Но тя пречупи нещо вътре в него.

— Той храни голямо презрение към жените, които правят кариера.

Грейси красноречиво вдигна вежди:

— И към теб ли включително?

— Особено към мен.

— Е, видях, че е малко раздразнителен към теб заради онова, което наговори за него вчера. Но е много умно и за мен е смешно — додаде смеейки се тя. — Но ти си права. Той е подозрителен, когато става дума за жени.

— Как се казваше тя?

— Коя? Жена му ли? Джери.

— Джери — повтори отсъстващо Анди.

Грейси зае същата поза, от която беше разглеждала Анди предния ден — ръцете кръстосани върху големия ѝ корем, главата леко наклонена. После направо попита:

— Случи ли се нещо повече в дъжда, освен че и двамата се намокрихте?

Анди почувства как червенина запя бузите ѝ.

— Из... извини ме. Имам да направя още няколко бележки.

Докато неловко излизаше от кухнята, чу как Грейси се засмя и каза:

— Така си и мислех!

— И така, седи си победителят в индивидуалната игра от Уимбълдън в моята стая в хотела в Лондон. Все още разнасяше наоколо огромната купа.

Всички очи бяха обърнати към Анди, докато тя разказваше историята. Дори Грейси спря да сервира следобедното кафе, за да слуша. Очите на генерал Ратклиф бяха полузатворени, но Анди знаеше, че слуша, тъй като се усмихваше. Лайън се беше облегнал назад в стола си и въртеше чашата с вино между пръстите си.

— Както можете да си представите, бях поласкана и развълнувана, че ми беше обещано интервю. Това беше истинска купа. Единственото условие, което ми постави неговият треньор и мениджър, беше да не продължава повече от десет минути. Можете добре да си представите колко други репортери от медиите напиреха да чуят поне една дума от него.

— Екипът се суетеше наоколо, опитваше осветлението и свързваше жиците. И тогава се случи нещастieto. Един от техниците се спъна в крака на една стойка. С ужас видях как прожектора се откъсна и падна. Беше като в сън със забавени движения и нищо не можеше да се направи, за да се предотврати трагедията. Лампата с трясък се удари точно в главата на новия уимбълдънски шампион.

Грейси захлупи с длан устата си. Лайън се разсмя открито. Усмивката на генерала стана по-дълбока.

— Радвам се, че го намирате за смешно — каза Анди с престорено негодувание. — Въпреки, че не беше сериозно наранен, видях кариерата си да изхвърча направо през прозореца.

— Какво се случи? — попита Лайън.

— Доколкото той не се славеше с приятен характер — а всъщност беше точно обратното — аз затаих дъх. Но като истински шампион той довърши интервюто с апломб. За няколко мига беше замаян, но след като се съвзе, спокойно избърса кръвта...

— Кръв! — извика Грейси.

— Не споменах ли за кръвта? — попита невинно Анди. Тогава всички се засмяха. — Всъщност той не беше наранен, но докато

лампата паднаше, си представих заглавието „Уимбълдънският шампион умира в ръцете на американска журналистка“.

— Кого още си интервюирала? — попита Грейси, пренебрегвайки традицията и сядайки до масата, без повече да се преструва, че сервира.

— Нека да видим — каза замислено Анди. — Някои са били велики или почти велики, други — просто обикновени хора, които по една или друга причина са попадали в новините.

— Кажете за някои от великите? — попита икономката.

Анди хвърли загрижен поглед към Майкъл Ратклиф, но той изглеждаше отпуснат и не прекалено уморен. Бяха разговаряли дълго този следобед и той й беше дал дати, предварителна информация, която щеше да й помогне в предстоящите интервюта.

— Боб Хоуп, Нийл Армстронг, Реджи Джексън, Джон Денвър, Принц Андрю от Англия, Михаил Баришников.

— Ооо! — проточи с благоговение Грейси.

— Всичките мъже? — попита заядливо Лайън.

— Не — усмихна се Анди. — Също Лорен Бакол, съдия Сандра Дей О'Конър, Керъл Бърнет, Фара Фюсе и Дайана Рос. Да изброя ли още някои? — каза тя лукаво усмихната, като броеше на пръсти.

— Кого друг би искала да интервюираш? — попита Лайън.

— Генерал Майкъл Ратклиф — каза усмихнато тя и той вдигна ръка, като че ли бащински благославяше всички. — И — тя погледна нагоре — Робърт Редфорд.

— Това се казва приказка — извика Грейси.

Генералът се засмя с глас:

— Радвам се да бъда в такава височайша компания.

Лайън също се смееше и Анди обичаше здравият му звучен смях.

— Татко — каза той, когато всички се успокоиха, — за теб е по-добре да си легнеш.

— Прав си, разбира се, въпреки че почти не забелязвам, да съм уморен. Компанията е толкова очарователна и забавна.

Анди отиде при него и го целуна по бузата.

— Лека нощ. Починете си.

— Лека нощ — той напусна трапезарията на инвалидния си стол.

Лайън попита Грейси:

— Идва ли докторът тази сутрин?

— Да, докато вие бяхте навън в дъжда.

— И?

Тя успокоително сложи ръка на рамото му:

— Това е в Божиите ръце, Лайън.

Той я потупа по ръката и вдигна сериозен поглед към нея. След малко разтърси глава, за да се отърси от тъжните мисли и стана.

— Анди, не ми е приятно да те оставям, но имам събрание на Асоциацията на фермерите тази вечер. Всичко наред ли е?

Изпълнена с разочарование, тя храбро се усмихна:

— Разбира се. И без това трябва да проуча някои неща.

— Лека нощ тогава.

— Лека нощ.

Дълго след като чу да се затваря външната врата след него, тя събра сили и излезе от стаята.

Така и не разбра какво я събуди. Просто внезапно се оказа будна и се изправи в леглото. Часовникът на нощното шкафче със светещите си стрелки показваше, че минава четири часа. Тя отхвърли завивките и приседна до прозореца, който изглеждаше тайнствено.

Всичко беше тихо. После долови шум. Напрегна слух — шумът явно идваше откъм реката. Сърцето ѝ спря в гърлото, когато видя подскачащи светлини да пронизват тъмнината. Два светли лъча се движеха между дърветата. Първо изгасна единият след това другият.

Кой можеше да бъде? Работници от ранчото? Тя погледна към пристройките. Всичко беше тихо. Някой беше нахлул? Но кой? Можеше ли други репортери да са научили, че тя е тук и да са дошли на разузнаване?

Нямаше значение кой е, Лайън трябваше да знае.

Тя изтича през стаята, отвори вратата и се спусна по коридора. Без дори да спира, за да почука, тя натисна бравата и отвори вратата към стаята на Лайън, позволявайки си само секунда, за да свикнат очите ѝ с тъмнината вътре, където не проникваше лунна светлина. Тя се промъкна до масивното легло до стената.

Той лежеше по корем. Ръката му беше обвита около възглавницата. Носът му беше заровен в сгъвката на лакътя му. Голият

му гръб беше широк и тъмен върху чаршафите. Навеждайки се над него, тя леко го докосна по рамото.

— Лайън.

ГЛАВА ПЕТА

Той скочи като почти удари брадичката ѝ с глава.

— Какво...? Анди? Какво?

— Нещо става долу при реката — прошепна тя, като думите се преплитаха в устата ѝ. Не знаеше дали сърцето ѝ думка от възможната опасност, или защото беше изложена на гледката на голите гърди на Лайън отблизо. — Святкане и някакъв шум.

Той спусна крака.

— Реката ли?

— Да, събудих се и...

Думите спряха върху устните ѝ. Беше гол. Премина край нея в тъмното и за миг космите на гърдите му докоснаха ръката ѝ. Грабна дънките и ги нахлузи с бързо движение.

— Какъв шум?

Пръстите му бързо закопчаваха копчетата.

— Ъ... ъ... — запъна се Анди — като смях, нещо такова.

Той с едри крачки стигна бюрото и рязко дръпна горното чекмедже.

— Колко бяха светлините?

— Две, мисля. Какво смяташ... това оръжие ли е?

— Да. Благодаря, че ме събуди. Може би не е нещо сериозно, но по-добре да поразгледам — той пххна пистолета в колана на дънките си и се протегна към чекмеджето за фенерче.

— И аз идвам.

— По дяволите!

— Идвам, и ако ти не ме вземеш, ще вървя след теб.

Той спря на вратата и се обърна да я погледне. За миг една и съща мисъл бе минала през главите и на двамата — не трябваше да светват лампата и да предупредят този, който беше при реката — той можеше да забележи светлината.

— Да вървим тогава — подкани я той, без ни най-малко вълнение в гласа.

Тя проследи сянката му по коридора, после по стълбите. Отправиха се към задната врата без произшествия и очевидно, без да са събудили някой друг.

— Стой наблизо — прошепна той, като отвори една от плъзгащите се стъклени врати, водещи към басейна и терасата.

С плавни като на котка движения, те прекосиха терасата, обиколиха басейна и поеха по асфалтовия път към реката. Няколко крачки след това Лайън погледна през рамо:

— Още ли си тук?

— Къде бих могла да бъда?

Той се спъна в тъмното, доловил с крайчеца на окото си бялото привидение, което го следваше.

— Какво, по дяволите, си облякла.

— Нощница.

— Много бяла нощница. Изглеждаш като лейди Макбет. Всеки може да те забележи от една миля. Погрижи ли се да сложиш нещо под нея?

— Бикини.

— Мили Боже — изръмжа той. — Проклятие!

Ругатнята му прозвуча рязко и яростно.

— Имаш ли някакви обувки?

— Не.

— Тогава внимавай за камъни.

Тя се изкикоти.

По средата на пътя Лайън внезапно спря. Анди налетя на него отзад. Изглеждаше съвсем естествено да постави ръцете си на кръста му, където те инстинктивно се спряха в опит да предотврати падането.

— Има светлина — каза тихо той.

През дърветата проникваше сноп светлина от фенерче като блуждаеща светулка. Шумът от реката заглушаваше повечето други звуци, но безспорно това бяха човешки гласове. Един от тях силно изрече нещо, но другите го сгълчаха.

— Стъпвай тихо — каза Лайън като пристъпи напред. Краката ѝ се блъснаха в неговите, когато тя направи голяма крачка, все още без да се пуска от хълбоците му.

През гъстите ниски клони на дърветата успяха да видят няколко тъмни фигури на фона на лунното небе и реката, която изглеждаше

като течно сребро. Сенките тромаво се движеха по камъните, сякаш бяха внезапно оживели призраци. Някой приглушено изруга. Последва серия от потиснати хихикания. Анди се почувства облекчена от шума. Не, сигурно не бяха никакви изпечени престъпници. Щом можеха да се смеят...

— Е, проклет да съм — изруга Лайън с тих шепот, обръщайки се към нея. — Ще се позабавляваме. Прави каквото ти кажа.

— Но какво...

— Хайде. Ще видиш.

Той започна да вдига шум като от стадо слонове, придвижвайки се през останалите клони, които ги отделяха от брега на реката. Анди подскочи, когато той изрева:

— Какво, по дяволите, става тук?

Едва тогава включи супермощното си фенерче. Тя видя как един или двама от нахлулите се засуетиха в опит да се скрият в голямата гумена лодка, която тя не беше забелязала дотогава, когато Лайън ги освети.

Трима души, явно младежи стояха като животни, парализирани от фаровете по магистрала, замръзнали от ужас, когато Лайън изскочи срещу тях с изваден пистолет и заслепяваща светлина.

— Няма да ни застреляте, нали?

— Още не знам — каза заплашително Лайън. — Кои сте и защо се промъквате в моята собствена земя посред нощ?

Младият човек хвърли тревожен поглед през рамо, търсейки подкрепа, но приятелите му бяха посърнали. Нещо в лодката се размърда с шипящ звук.

— Ние... ние сме студенти. Пътуваме по реката. Човекът, от когото наехме лодката каза, че фермерите нямат нищо против да минаваме покрай именията им, при условие, че не влизаме.

— Е? — извиси нетърпеливо глас Лайън, като премести тежестта си от единия крак на другия и си играеше с пистолета. — Вие влязохте.

Нарушителят преглътна с усилие.

— Ние... ъ-ъ, пийнахме бира и... преобърнахме лодката, докато минавахме през праговете по-горе. Просто спряхме да изстискаме всичко и да се прегрупираме. Това е.

Ново приглушено хихикане от лодката го накара ядосано да погледне през рамо. Той погледна Лайън объркано:

— Ужасно съжаляваме, сър. Нямахме намерение да правим нищо. Кълна се в Бога.

Лайън с явно нежелание върна пистолета в колана си и раменете на младежа облекчено се отпуснаха. Приятелите му също си поеа дъх с облекчение. Лайън праметна ръка през раменете на Анди и я притегли до себе си.

— Изплашихте жена ми до смърт. Любехме се, когато тя видя светлина тук. Помислих, че е бившият ѝ съпруг, дошъл за отмъщение. Той е в болница за криминални психопати и е склонен към насилие.

Анди го гледаше напълно смаяна и ѝ беше трудно да изобрази подходяща физиономия. Заради забележката, че са се любили, която накара шест чифта осемнайсетгодишни очи да я погледнат с похотлив интерес, тя стовари петата си върху палеца на Лайън. Освен стягане на мускулите на челюстта, той не показва друга реакция.

— Наистина съжалявам, че сме ви попречили, докато... искам да кажа, че не сме искали да ви прекъсваме... съжаляваме, че ви обезпокоихме — говорещият от името на мократа група най-последно успя да излезе.

— Анди, ще проверя дали онези глупави момичета в лодката не са пострадали и дали не ги държат там насилно.

— Не, сър, не са. Просто са изплашени.

Като пазеше босите си крака от острите камъни, Анди прекрачи в лодката и надникна вътре. Три момичета се бяха сгушили едно в друго. Косите и дрехите им бяха мокри. Погледнаха виновно и започнаха да се изправят и да излизат от гумената лодка. След един любопитен поглед на Анди ѝ се стори, че единствените провизии в лодката са шест картона бира.

— Добре ли сте? — попита тя обърканото трио.

— Да, ма'ам — произнесоха в един глас те и Анди се зачуди на внезапната им проява на възпитание. Вероятно не бяха казвали „ма'ам“ от училище.

— Има ли още бира там, Анди? — попита Лайън.

— Да.

Той дойде, взе два от шестте картона и ѝ подаде единия. Тя го пое с една ръка, като се опитваше да държи нощницата по-близо до тялото си. Знаеше, че фигурата ѝ ясно се откроява на лунната светлина през прозрачната тъкан.

— Ще съмне след около час — говореше Лайън. — Ако ви видя след това, ще се върна. Ако забележа и една хартийка, един фас или какъвто и да е боклук след вас, ще извикам шерифа да ви арестува за нахлуване в чужда собственост. Разбрахте ли?

Анди би отговорила утвърдително на всяка заповед, изречена с такъв тон. Той беше наследил от баща си способността да изисква подчинение.

— Да, сър.

Лайън изчака, докато и шестимата отговорят.

— Добре тогава. И отсега, за да се предпазите от възможността да пострадате, бих ви предложил да не бързате с отварянето на бирата. Реката може да бъде опасна и е напълно безотговорно да пиете, докато плавате по нея.

— Да, сър — още един блеещ хор.

— Хайде, Анди, сега можем да се върнем в леглото.

Тя го стрелна с убийствен поглед, преди да тръгне пред него по пътя към къщата. Гласовете зад тях се чуваха приглушено, когато групата започна да събира нещата, които бяха измъкнали от лодката. Ако потапянето в реката не ги беше отрезвило, Лайън със сигурност го беше направил.

— Ще те убия — каза тя през рамо, докато преодоляваха лекия наклон.

— Защо? — попита невинно той.

— Жена? С ненормален бивш съпруг и то. Откъде го измисли?

— Би ли предпочела да кажа, че това е гостенката ми мис Малоун? Какво заключение щяха да си направят, ако те бях представил така? Особено след като се мотаеш около мен полугола посред нощ.

— Аз се мотая посред нощ, защото мислех, че всички може да сме в опасност. И не съм полугола.

— Направо гола.

— Така е по-добре — те тихо се засмяха. — Но не трябваше да им казваш, че ние сме... ъ-ъ...

— Правили любов?

— Да — каза тя, доволна, че е с гръб към него. Чувстваше топлината на тялото му, когато на моменти той се приближаваше до нея. — Можеше да кажеш, че сме спели.

— Да, но нещо толкова обикновено нямаше да привлече така добре вниманието им. Те и без това оглупяха при вида ти.

— Оглупяването им беше заради светлината и оръжието — всъщност това е пистолет — поправи я той. — Може би отначало се съсредоточиха върху това, но забелязах как те оглеждаха. Ако не бях казал, че си ми жена и че сме щастливо женени, можеха да ме нападнат и да те вземат.

— Не забравяй момичетата с тях.

— Които изглеждаха като три удавени плъха. Не, мисля, че биха предпочели теб — бяха до задната врата и той слагаше конфискуваната бира на една маса. — Знаеш, че изглеждаш добре току-що излязла от леглото и направо гола.

Тя се плъзна покрай него през вратата, докато той отстъпи.

— Благодаря — промърмори. „Благодаря“. Защо да му благодари, след като трябваше да го удари през лицето?

— Един момент — каза шепнешком той. — След като ме събуди, помислих, че си дошла в стаята ми по друга причина.

Тя се спъна на първите стъпала и липсата ѝ на грация нямаше нищо общо с дългата до земята нощница. Не искайки да разбере предложение в това, което той каза, тя попита:

— От кога спеше? Кога се върна?

— Около 11.30. Няколко души излязохме да пийнем след събранието.

Кои бяха тези няколко души? Той сигурно никога не оставаше за дълго без жена.

— Четох известно време бележките си за утре. После, около 11 си легнах. Не съм те чула, кога си влязъл.

— О — той звучеше разочаровано, — а как чу нощните натрапници?

Вече бяха пред нейната врата. Той се облегна на рамката.

— Не знам. Просто внезапно се събудих и инстинктивно разбрах, че нещо не е наред.

— Не беше истински изплашена, нали?

— Не, докато ти не започна да се горещиш. Докато ти не извади оръжието.

— Пистолет.

— Пистолет. Дали си мислеха, че няма да чуем хихикането на онези момичета?

Раменете на Лайън се разтърсиха от беззвучен смях.

— Изплашихме ги до смърт.

— Често ли се случва това? Имам предвид хора с гумени лодки по реката.

Той извади пистолета от колана си и го остави заедно с фенерчето на масичката в коридора. Опря рамо до стената.

— Често през пролетта и лятото. По цялото течение на реката има прагове. Хората наемат лодки обикновено за през деня. Повечето пътувания траят само няколко часа. Но понякога се налага да прекарат нощта на реката. Разбира се, пътниците трябва да лагеруват на обществени земи, а не в частна собственост. От време на време ни смуцават, когато навлязат. Реката прави само един завой в нашите земи.

Обичаше да слуша успокоителния звук на гласа му. Хрумна ѝ, че за час бяха забравили антипатията си. Бяха се смели, споделиха запомнящо се преживяване и враждебността помежду им беше отстъпила място на приятелски отношения. Тъжеше за това, което щеше да се случи, ако се бяха срещнали при други обстоятелства. Той нямаше да изпитва подозрение по отношение на мотивите ѝ. Тя нямаше да гледа на него като на препятствие, неприятел, а само като на мъж.

Небето започна да посивява с настъпващото утро и тъмнината постепенно взе да отстъпва в коридора, достатъчно, за да види ясно чертите му.

Сега се беше отпуснал и в изражението му липсваше твърдостта, която често го правеше напрегнат. Бръчиците от смеха край очите му сега бяха по-явни, когато се усмихваше. Бели на фона на загорялото му лице, те очертаваха фина мрежа, която тя с любов би искала да проследи с пръста си. Мускулите на ръцете му бяха набъбнали, както ги беше скръстил, а гърдите му бяха така примамливо силни.

— Ще отидеш ли да заспиш пак? — попита тихо той.

Устата ѝ ли гледаше той?

— Не. Вероятно не. Ще получа главоболие, ако само задрема и скоро след това се събужда. А ти?

Той неохотно вдигна очи от устата ѝ, докато срещна нейните.

— Хм, не. И без това обикновено ставам на разсъмване.

Тя кимна, погледна по дължината на коридора, към пода, към босите си крака, които бяха толкова близо до неговите. Беше прекарала с него повече от час, облечена само в прозрачна нощница и нищожно бельо. Едва сега, в предутринната тишина на къщата, тя осъзна, че облеклото ѝ е направо символично.

— Е, благодаря за приключението — каза шеговито тя, въпреки, че чувстваше тежест в гърлото. Цялото ѝ тяло беше натежало от желание.

— Удоволствието беше мое. Ще се видим по-късно.

— Да.

Нямаше какво повече да каже, освен може би „Защо не влезеш?“, или „Можем да продължим разговора в моята стая“, или „Копнея за теб. Моля те, целуни ме“. Но не можеше да каже нито едно от тези неща. Вместо да изрече нещо излишно, тя влезе през дъбовата врата и тихо я затвори след себе си.

Заслуша се напрегнато да чуе стъпките му, но след малко си спомни, че той е бос и най-после напусна мястото си до вратата. Замаяна, без съвсем да осъзнава какво прави, тя реши, че сега трябва да си вземе душ и да си измие косата. След това щеше да използва останалото време, докато дойде сниманият екип, да прегледа записките си.

Водата ѝ достави удоволствие и след това се почувства освежена и напълно събудена. Не, че имаше нужда от нещо да я съживи, всяко усещане за допир чувстваше преувеличено. Нервите ѝ трептяха. Усещаше ги, докато се сушеше, обля се с цитрусов аромат за след баня и втри лосион в ръцете и краката си.

Не си беше взела никакво бельо в банята, така че нахлузи батистена нощница. Леката, тънка, памучна тъкан стоеше като облак край тялото ѝ. Държеше се само на две тънки като спагети презрамки и хладно галеше чистото ѝ тяло. Връщайки се в стаята, тя седна до прозореца, за да си изсуши косата. Косата ѝ си имаше собствено мнение и тя още преди години се беше отказала да се опитва да ѝ придаде постоянна прическа. Сега, когато беше изсъхнала, тя плющеше с четката като дресьор с камшика, но никога не успяваше напълно да усмири звяра.

Слънцето се показва иззад най-далечния хълм и разля над околността златисторозово сияние. Гледката беше спираща дъха, излъчваше пасторално спокойствие. Любовта на Лайън към земята му беше разбираема и уместна.

Колебливо почукване на вратата я откъсна от мислите ѝ.

— Да?

Приемайки това за позволение, Лайън отвори вратата. В ръката си носеше табла.

— Направих кафе и си помислих, че...

Никога не беше виждал нещо по-красиво, нито си спомняше да е желал жена повече. Ръката ѝ беше извита над главата и държеше четката, както я беше изненадало отварянето на вратата. Косата ѝ с цвят на мед се спускаше като ореол, отразявайки изгряващото слънце. Кожата ѝ блестеше на меката светлина. Под нощницата се тъмнееха обещаващо зърната на гърдите ѝ, примамливо подали връхчета под меката тъкан.

Таблата беше оставена и забравена на малката масичка. Лайън затвори вратата и прекоси стаята, без да откъсва очи от нея, карайки я да не може да помръдне или продума. Тя не се беше чувствала така никога досега в живота си. Той познаваше женската анатомия още от юношеството си и никога не му беше липсвала партньорка, която да практикува знанията, които притежаваше.

За известно време след като Джери го беше напуснала, той се отнасяше с всяка жена егоистично, без да го е грижа за нея, искайки това, което чувства да е само негово заради унижението, което беше изстрадал от жена си. Това поведение значително се беше смекчило и всяка жена, познала за кратко любовта му, никога не забравяше неговото докосване. Мъжката му гордост беше възстановена.

Сега се чувстваше като юноша, като момче. Надяваше се само Анди да не усети чувствителността му, когато той се приближи до прозореца и седна до нея, както се беше свила в ъгъла.

— Не исках да те безпокоя.

Винаги звучен — гласът му сега беше още по-дрезгав.

— Не ме безпокоиш.

Той я прегърна първо с очи. Сивите ириси, които тя беше виждала твърди и студени, сега бяха стоплени от чувството, докато той

изучаваше лицето ѝ. Всяка черта беше запомнена. После премина към шията и гладкото възвишение на гърдите. Забеляза желанието ѝ.

— Миришеш хубаво.

— Току-що взех душ.

Безсмисленият им разговор беше единствената проява на напрежението между тях, което сковаваше и двамата, но бе и начин да се освободи част от излишната енергия, бликнала в тях, начин да се издиша въздуха от присвитите дробове.

Той докосна косата ѝ, прокара ръка през нея, после я среса с пръсти, така че всеки кичур да премине през тях, преди да падне отново на раменете ѝ.

Пръстите му се движеха леко по лицето ѝ, докосвайки веждите, клепача, носа, скулата. Поглади устните ѝ последователно и с двата си показалеца, докато запомни формата и усещането от допира им. И със сигурност — цвета. Надявайки се — и вкуса.

Тя искаше да я целуне в този момент, но той не го направи. Ръцете му продължиха да бродят по шията ѝ, през ключицата, отбелязвайки вдлъбнатината между нея и рамото с игривия си пръст. После стигна до деколтето на нощницата и го очерта.

Дълбоко, хипнотично я погледна в очите и тя послушно ги затвори. Прокара пръст по зърната ѝ, като едва ги докосваше. Беше мигновено възнаграден в отговор.

— Анди — въздъхна той.

Закачи пръста си под тънката материя и нощницата се спусна надолу и се надипли край талията ѝ. Тя освободи ръцете си и ги сложи на врата му, докосвайки твърдата му челюст.

Той гледаше гърдите ѝ. Обхвана ги отдолу и леко я повдигна. Палците му нежно галеха прасковените връхчета.

— Никога ли не си имала деца? — попита грубовато той.

— Не — отвърна прямо тя.

— Защо?

— Съпругът ми не искаше.

Тя не искаше да изговори името на Робърт, не искаше трети човек да се вмъква в този момент.

— Каква загуба.

Той наведе глава и целуна прелъстителната извивка, после бавно прокара устни надолу, полагайки леки, влажни целувки върху кожата

й, докато устните му стигнаха зърната й. Анди почувства собствения си копнеещ стон. Той също го чу и устата му се отвори върху нея. Притегляйки го нетърпеливо, тя се почувства обхваната от устата му. Езикът му я галеше с най-еротичната ласка, която някога беше получавала.

— Лайън.

Името му прозвуча наполовина като въздишка, наполовина като вик на екстаз и тя сграбчи главата му и го притегли.

— Имаш вкус на гъста, сладка сметана — промърмори, докато устата му се плъзгаше от едната й гърда към другата. Възбуждащата ласка продължи, докато нервите й затрептяха като опънати струни.

Повдигайки глава, той видя, че устните му са придали още повече блясък на и без това блестящата й кожа. Усмихна се. Ръцете му я обгърнаха и той я придърпа по-близо до себе си, връхчетата на гърдите й се притиснаха в къдравите косми на неговите гърди. Повдигайки очи, усещайки биенето на сърцата, които отекваха в резонанс, те се усмихнаха един на друг.

— Ти си сметана и... — той наведе устни към нейните — мед.

Устата му бе собственически и неотклонно притисната към нейната. Езикът му я опитваше, сякаш наистина вкусваше мед. Тя се изпъна нагоре и напред, прилепвайки се към извивките на тялото му, доколкото телата позволяваха. Не вярвайки, че кожата може да се усеща така мека като коприна, той от време на време правеше пътешествие от раменете до кръста й. За няколко спираци сърцето мига, ръцете му се поколебаха през заобленото възвишение. После осмелели, те се плъзнаха под нощницата и набирайки я на кръста, той обхвана хълбоците й и я повдигна.

Станаха заедно. Нощницата полетя към пода. Неоправеното легло ги зовеше.

Положи я на него и я последва. Тялото му беше тежко и твърдо в сравнение с нейната гладка мекота. Тя го обичаше, но все още се бореше с избухналото желание.

— Това не е правилно, Лайън.

— Господи, мислиш ли, че не го знам? — той жадно я целуна. Нетърпеливо се зае с копчетата на дънките си. Откъсна устни от нея. — Но искаш ли да го спреш? Можеш ли?

Ръцете му бродеха по тялото ѝ, намирайки чувствителни места, за които не беше подозирала, че са там. *Не, не мога да го спра* — помисли замъглено тя, загубила способността си да разсъждава. Поддаде се интуитивно на ласките на ръцете му, които развихриха в нея буря от копнеж.

— Не сме го планирали, нали? — попита тя, извивайки се до него. — Не сме... о, Лайън. Лайън.

Той повдигна глава, само за да види това, което докосваше.

— Мека. Толкова мека. Какво златно момиче — прошепна дрезгаво той. — Красиво, златно момиче.

Беше мъчително да чака, докато той отново се бореше с копчетата на дънките си. Те тихо се смееха от споделено разочарование, когато на вратата се почука настойчиво.

Смехът рязко прекъсна и всяко движение в леглото се прекрати.

— Анди — гласът на Грейси долетя приглушено — за щастие, вратата на стаята беше дебела. — Анди, станала ли си, мила?

Анди прочисти гърлото си и се опита да звучи, сякаш току-що се е събудила.

— Да, Грейси. Какво има?

Очите ѝ не се отделяха от Лайън, който беше останал над нея. Гърдите му се издигаха като мехове от тежкото, неравномерно дишане.

— Твоите момчета са тук. Четирима току-що пристигнаха. Дадох им кафе и им казах да чакат долу.

Тихото, но яростно проклятие на Лайън опари ушите ѝ.

— Ще слеза скоро — каза Анди.

— Пригответи се спокойно — отвърна Грейси. — Ще им предложи закуска.

— Благодаря — въздъхна нещастно Анди.

Няколко дълги мига никой от двамата не помръдна. После Лайън се отдръпна от нея. Спусна се от леглото и ловко закопча копчетата, които така се противяха само преди няколко минути. Анди посегна към чаршафа да се завие.

— Май се засрами със закъснение, мис Малоун?

Сарказмът му уби всяка надигнала се страст или съжаление, че са ги прекъснали.

— Не.

Тя остави чаршафа и скочи от леглото, мина през стаята и надяна халата си.

Той я гледаше снизходително.

— Значи си засрамена.

Тя отбранително го погледна.

— Е, добре — да! Да! Не трябваше изобщо да позволявам да ме докосваш.

— И аз мисля така — презрително промърмори той.

— Няма да ти бъде приятно да бъдеш обвинена в съучастничество с неприятеля. Или се страхуваш, че Лес ще разбере за похожденията ти?

— Казах ти, че Лес и аз... о, няма значение. Ти ще повярваш само на това, което сам си решил. Защо си ми сърдит? Не мога да бъда обвинена повече от теб. Не знаех, че екипът ще пристигне точно в този момент. Мислиш ли, че съм го организирала, за да те унижа?

— Мисля, мис Малоун, че си облекчена от това, че те спасиха точно в нужния момент.

— Мисля, че и ти също — подметна тя.

— Адски си права. Това беше върхът на глупостта — каза той, удряйки с юмрук по дланта си. — Бях наясно, наясно съм, че...

Той ходеше напред-назад, говорейки на себе си, но всяка дума нанасяше рана в сърцето ѝ. Той се обърна и я погледна.

— Защо, по дяволите, трябва да изглеждаш като богиня, след като си недосегаема? А? — гневът му беше страховит и тя се сви от него. — Подлуди ме още първия път, когато те видях, но отсега стой далече от мен.

— Какво? — извика тя, отблъсквайки си от подкрепата на стената, където се беше сгушила. Сложи ръце на кръста си. — Аз? Да стоя далече от теб? Как можеш да намекваш, че аз съм започнала това? Не съм те карала да идваш в спалнята ми тази сутрин.

— Не, но ти се промъкна в моята спалня посред нощ, облечена само в нещастно подобие на нощница.

— Ти беше гол!

— В собственото си легло. Не съм се промъквал в стаята ти.

— Промъкнах се, защото си мислех, че ние и особено баща ти, сме в опасност. Ако не лично ние, то твоята собственост. Прости ми, че те предупредих! — извика тя.

— Можеше да си облечеш този халат малко по-рано! — извика й той.

— В бързината не помислих за това.

— Добре, помисли следващия път.

— Няма да има такъв.

— Добре си разбрала. Стой далече от мен и аз ще стоя далече от теб.

— Чудесно! — извика тя, но не мислеше, че я е чул. Той вече беше затръшнал вратата.

Тя остана в средата на стаята няколко минути, взирайки се във вратата с притиснати към устните юмруци. Гълтайки въздуха, който като че ли беше изтеглен от стаята заедно с гневното излизане на Лайън, тя се питаше как ще обясни на екипа зачервените си от сълзи очи.

ГЛАВА ШЕСТА

Екипът топло я посрещна, когато се присъедини към тях в кухнята половин час след като Грейси беше почукала на вратата ѝ. Беше ѝ отнело толкова време да се възстанови от удара, който Лайън ѝ бе нанесъл с думите си.

— Извинете — каза тя, прегръщайки всички подред — но имах нещо в окото и ми отне цяла вечност да го извадя.

Възможно беше, макар и твърде невероятно, но те като че ли приеха обяснението за червените ѝ, подути очи.

— Мислиш ли, че можеш да ги прикриеш на камерата, Джеф?

— Ти си толкова разкошна, кой би забелязал две кървясали очи?

Лайън избра този момент да отвори люлеещата се врата. Сковано, но опитвайки се да действа нормално, за да не предизвика подозренията на екипа за скритите им отношения с Лайън, тя го представи.

— Това е Джеф — нашият оператор.

Анди не беше приела сериозно коментара на Джеф, че изглежда разкошно. Той беше отявлен флиртаджия и камерата му беше оправдание да се измъква с това. Анди чувстваше съжаление към неговата хубава, кротка жена, която търпеливо чакаше вкъщи да се върне той от поредния си ангажимент.

Джеф не пропускаше възможност да ѝ изневери, но скоро след като се запозна с него, Анди му даде да разбере, че не смята да се впуска в авантюри, флиртуването му с нея беше само за показ.

Тя се питаше често дали хората я съжаляваха заради Робърт по същия начин, както тя съжаляваше съпругата на Джеф. Вероятно беше така. През последната година на техния брак Робърт не се задоволяваше от нейната романтика и беше потърсил успокоение другаде.

— Джеф — каза Лайън, разтърсвайки ръката на оператора. — Лайън Ратклиф.

— Това е Джил — нашият звукооператор.

— Мистър Ратклиф — Джил стисна почтително ръката на Лайън. Той беше приятен мъж, който не беше обидил никого и вършеше работата си толкова добре, че често не го забелязваха. Скъмността му беше привлякла Анди и той беше готов да ѝ свали луната от небето, ако тя пожелаеше.

— Тони се занимава със светлините — представи го Анди на Лайън. Тони често беше нервен, може би защото на него чакаха за всичко шест деца. Но беше майстор по осветяването, засенчването и филтрирането.

Последният член на екипа беше помощник-режисьорът. Върху него падаха работите, които трябваше да бъдат свършени и които никой друг нямаше време или желание да свърши. Уорън напомняше скелет, но бе жилав като маймуна и силен като слон, известно беше, че се катери по дървета, преминава през реки, промушва се през храсти, или увисва на перила на стълби или мостове, за да помогне на специалистите да получат картината, която искат.

— Видях, че Грейси вече ви е поднесла закуска — каза Лайън и четиримата изпъшкаха. Той се засмя. — Вероятно малко е попрекалила с количеството.

Анди беше удивена от бързата смяна на настроенията му. Тя ли бе единственият човек, който трябваше да понесе тежестта на неговата враждебност?

— Чувствайте се като у дома си. Когато дойде време, Грейси ще се обади в пристройките и някой ще дойде да ви придружи дотам. Ако имате нужда от нещо, кажете на мис Малоун и тя ще ме уведоми.

Мис Малоун!

Екипът, дори Джеф, изглеждаха впечатлени от Лайън Ратклиф и Анди се почувствува предадена. Дразнеше се от гостоприемството и добрите маниери, които беше проявил към тях. Когато тя го видя да отива към вратата с прикрито задоволство разбра, че предназначено е бил толкова учтив. Това беше начин да ѝ каже, че може да бъде и добър, когато иска, но няма желание да проявява добрина към нея. Когато челюстта започна да я боли, тя осъзна, че стиска с всички сили зъби. От яд и за да не заплаче.

Първото произшествие се случи, когато Джил откри, че един от кабелите на микрофона му не работи.

— Не знам какво става с това нещо, Джеф — въздъхна кротко той, когато темпераментният оператор се нахвърли върху него. — Не тече ток.

— Джил, мислиш ли, че можеш да намериш такъв тук в Кервил? — попита Анди с глас на посредник.

— Не знам. Мога да опитам, ако не — ще трябва да отида до Сан Антонио.

Анди не обърна внимание на ругатните, които изригваше Джеф.

— Тогава ще направим почивка. Докато те няма, ще се приготвим за първата снимка. Веднага щом се върнеш започваме.

Най-после нещата влязоха в релси, но Анди се тревожеше не толкова за екипа, колкото за генерала. Облечен в костюм и вратовръзка, той беше готов да започнат интервютата тази сутрин, както му беше казала Анди. Тя чувстваше, че колкото по-рано започнат, толкова по-добре ще бъде. Това щеше да му освободи следобедите и вечерите за почивка. Работата щеше да се проточи дълго, ако правеха само по една програма на ден, но тя си беше обещала, че ще направи всичко, което може, за да предпази генерала от изтощение.

Разочарова се, когато забеляза, че той не е с армейската си униформа, но когато колебливо му го предложи, той видимо се развълнува.

— Не съм си поръчвал нова, след като се уволних. Тази, която имам, е проядена от молци и е на четиридесет години. Не, благодаря.

Стори ѝ се странно, но се засмя и го докосна по рамото.

— Ако предпочитате да не я носите, всичко е наред. Пък и с униформата ще сте много впечатляващ и няма да успея да се съсредоточа върху въпросите.

Джил се върна, докато те довършваха сандвичите, които Грейси им беше приготвила. Докато той се стягаше Анди отиде горе, за да си сложи грима за пред камерата, опъна косата си в мек кок и облече рокля с цвят на слонова кост без никакви други бижута, освен перлени обеци. Тя получи обикновеното подсвирване от екипа, когато слезе по стълбите със записки в ръка. Поклони се като гранд дама от театъра и направи бавен пирует. Когато се обърна, се намери лице в лице с Лайън, който наблюдаваше клоунадата ѝ с лице, изсечено от камък, и презрителни очи.

— Виждам, че сте в стихията си, мис Малоун.

Осъдителният му тон я подразни като скърцане по стъкло. Тя прие предизвикателството.

— Да, така е.

— Добре, неприятно ще ми е, ако загубите умението си.

— На мен също, мистър Ратклиф.

— Няма да позволите това да се случи, нали?

— Никога в живота ви! — каза дръзко тя.

Гласът му забележимо спадна:

— Говорим за вашия живот — той я погледна с безкомпромисно неодобрение и после отиде при баща си.

Генерал Майкъл Ратклиф седеше царствено в дневната, кабелите за звука бяха прокарани, но Джил внимателно беше покрил всички жици. Само малък микрофон надничаше зад вратовръзката му. Анди беше доволна да види, че екипът ѝ се отнася към него с изключителен респект.

Тя зае мястото си накрая на канапето до неговото кресло и остави Джил да прикрепи микрофона ѝ като дискретна точица върху деколтето ѝ. С ъгълчето на окото си тя забеляза как Лайън внимателно следи ръцете на Джил върху плата на гърдите ѝ. Лицата на обидени деспоти, които тя беше виждала, изразяваха по-малко злоба от тази, която лъхаше от неговото сега.

— Малко повече цвят на бузите — каза, без да се обръща към никого Джеф, гледайки през окулярите си.

— Защо не се възползваш от тексаското слънце, Анди? Изглеждаш бледа.

— Вчера валя — рече отсъстващо тя, докато Уорън се спусна да ѝ донесе комплекта гримове, който беше останал горе. Очите ѝ неволно потърсиха очите на Лайън и за момент те останаха поглед в поглед над съоръженията, които бяха превърнали уютната всекидневна в телевизионно студио. Тя насила откъсна очи, а огледалото в ръцете ѝ трепереше, докато си слагаше още руж върху бузите.

— Има блик върху лицето на генерал Ратклиф — каза Джеф.

Уорън дръпна завесата.

— Окей, всички изглеждат добре. Готови, когато ти си готова, Анди — каза Джеф. — Джил, как е нивото на микрофоните?

— Да. Звучи добре.

— Окей. Анди?

— Готова съм — каза тя, облизвайки устни.

— Снимаме.

Тя се запъна веднъж по време на встъпителните бележки и се наложи да започна отново. Това, което беше правила стотици пъти преди, сега я караше да се чувства нервна. Всъщност, не беше толкова невероятно. Лайън. Ако не знаеше, че е в стаята и слуша всяка дума, претегля я, критично преценяваше всеки жест, тя щеше да се чувства напълно спокойна.

Майкъл Ратклиф беше отличен обект за интервю. Той отговаряше на въпросите ѝ с чувство, давайки разяснение, без подканване от нейна страна. Личната му философия по отношение на интервюирането бе, че трябва да се говори по въпросите открито, като му се задават колкото е възможно по-малко въпроси. Тя чувстваше, публиката се интересува от темата, а не от нея. Анди Малоун беше само пиколото, който развеждаше знаменитостите по стаите им.

За първото интервю тя ограничи въпросите до личната история на генерала, детството му, учението и ранните години в армията.

— Не сте натурален тексасец, въпреки, че живеете тук от уволнението си...

— Не, роден съм в Мисури и там съм израснал. Баща ми беше сладоледаджия — той разказа няколко анекдота за родителите и брат си, който беше починал през трийсетте години.

— Как стана така, че се уволнихте в Тексас?

— Добре, ще ви разкажа за това, Анди — той съвсем не се притесняваше от камерата и ѝ говореше така, като че ли бяха сами. Собственото ѝ пренебрегване на камерата, когато веднъж лентата се е завъртяла беше това, което правеше интервютата ѝ толкова естествени. Тя приемаше скритите знаци на Уорън за времето само с едно мигване. Човек никога не би ги забелязал.

Генералът разказа една история за това как за пръв път е дошъл в хълмистата местност на Тексас с един приятел на лов за лосове. Обикнал изпъстрените с варовик хълмове, пенливите реки, изворите и решил да се установи тук след пенсионирането си.

— И убихте ли лос?

Той се засмя.

— Не. Никога не ме е бивало особено в стрелбата. Питайте сина ми Лайън. Връстниците ми на шега ме обвиняваха в безпощадност —

казваха, че ако войниците под мое командване не можеха да стрелят по-добре от своя генерал, никога нямаше да спечелим войната.

С това Анди приключи първото интервю.

— Страхотно! — рече Джеф, като изключи камерата и я свали от стойката.

Лайън започна да бута стола през лабиринта от лампи и кабели.

— Той ще ни е нужен още няколко минути, Лайън — възпря го Анди. — Трябва да направим обърнатите въпроси.

— Какво е това?

Обясни му, че когато се използва само една камера, след интервюто операторът премества камерата зад обекта и я фокусира този път върху нея. Тя щеше да повтори някои от въпросите, които беше задала, но без генералът да отговаря. После редакторът ще сглоби двата сегмента от лентата, като първо показва Анди, която задава въпроса, а после генералът, както е отговорил в същинското интервю.

— Това е трик, който се използва, за да изглежда сякаш използваме повече от една камера. Преходите трябва да изглеждат толкова гладки, че публиката никога да не ги забележи.

Генералът се насочи към Джеф, който държеше камерата на рамо и я насочваше към Анди покрай главата му.

— Добре ли си, татко?

— Да, сине. Не съм изпитвал такова удоволствие и вълнение от дълго време. Когато ме интервюираха през войната, там се тълпяха репортери със светкавици и фотоапарати в ръце. Понякога давах интервю за радиото, но това е различно.

Анди се радваше, че възрастният човек е доволен от себе си, но както и на Лайън не й харесваха пламналите му бузи. Тя направи обърнатите въпроси безупречно и бързо. Свършиха за минути. Горещите лампи угаснаха.

— Ти си истински професионалист, скъпа — възторжено извика Джеф, като я прегърна силно и я млясна по бузата. Джил внимателно освободи генерала от микрофона и вече се опитваше да освободи Анди от кабелите и жиците около нея. Лайън помагаше на баща си с инвалидния стол, но не пропусна изказа на възторг и привързаност в очите на Джеф. В тях горяха силни желания, също както и в сърцето на Лайън.

Заради здравето на генерала никой от екипа не запали цигара. Затова сега всички се скупчиха навън пред вратата, за да си вземат нужната порция никотин.

Анди коленичи пред стола на генерал Ратклиф. Вгледа се в набразденото, и изпъстрено с петна от възрастта лице.

— Благодаря. Бяхте чудесен!

— Добре се получи. Мислех, че ще се промениш пред камерата, ще станеш твърда, рязка и взискателна. Не предполагах, че ще останеш същата нежна дама, каквато си.

Тя стана и го целуна по бузата.

— По-добре си починете. Ще продължим утре.

Тъй като започнаха късно, приближаваше време за вечеря. Както повечето кинооператори, Джеф се отнасяше към камерата си като към бебе и се грижеше любящо за нея. Лампите на Тони грижливо бяха прибрани в металните си кутии. Микрофоните на Джил потънаха в меките си калъфи.

Приличаха на десетгодишни момчета, при мисълта, че ще споделят квартира с истински каубои и забързаха надолу към пристройките за вечеря. Генералът се нахрани на табла в уединението на спалнята си, а Анди трябваше да изтърпи една безмълвна вечеря насаме с Лайън.

— Доволна ли си как тръгна интервюто днес? — попита той. Опитваха основното ястие, когато той наруши угнетяващата, изнервяща тишина.

— Да. Баща ти е естествен пред камерата. Обикновено хората се стряскат от нея. Но баща ти не обръщаше внимание на камерата и светлините. Той е мечтата на всеки телевизионен журналист.

— Екипът изглежда е очарован от теб.

Анди знаеше, че в констатацията се съдържа повече от повърхностно наблюдение.

— Работим добре заедно от години. Понякога идват други техники, екипът се променя, но това са хората, с които най-добре работя. Истински професионалисти!

— Да-а-а.

Водата се разля, когато тя удари чашата в покритата с ленена покривка маса.

— Какво трябва да значи това?

— Кое? — попита невинно той.

— Това „да-а-а“, което кипи от намеци.

— Нищо не съм искал да намеквам — отрече той с толкова престошена искреност, че ѝ се искаше да изпищи. — Ако си доловила някакъв подтекст, то вероятно се дължи на гузната ти съвест.

— Нямам гузна съвест!

— Тогава защо викаш? — попита той с безгрижност, която я вбеси.

— Кажи на Грейси, че ще пропусна десерта тази вечер — каза тя, блъскайки стола назад.

Неговият равен глас я настигна:

— Приятни сънища, Анди.

Дразнещото повторение на това, което той я беше чул да казва на Лес, освободи гнева в нея. Тя се завъртя.

— Върви по дяволите, Лайън — изрече с меден глас.

После профуча през стаята.

Следващият ден премина гладко, без сътресения. Сякаш всичко бе премислено. Екипът страдаше от махмурлук заради прекалено многото бутилки с дълги гърла с „Лоун Стар“ бира, но Анди не я беше грижа и не прояви съчувствие. Беше ги виждала да правят едни от най-добрите си работи след нощни пиршества.

Генерал Ратклиф беше отпуснат и бърбив, както и предния ден. Този път интервюто се състоя в салона-градина, където тя го видя за пръв път. Използваха естествена слънчева светлина. Тони включваше светлини само в отделни моменти. Вентилаторът на тавана нежно разбъркваше косата на Анди и потъналите в листа растения.

Нямаше и пладне, когато Джеф изключи камерата.

— Страхотно, беше без грешка! Срамота е това парче да не може да бъде по-дълго. Вие и двамата, изглежда, току-що зацепихте.

— Готов съм да продължим, ако си в състояние, Анди — изненада я генералът.

— Не искам да се напрягате.

— Татко, по-добре спри, преди да си се изморил.

— Добре съм, Лайън. Наистина — каза възрастният човек, извъръщайки се леко в стола. — Да продължим.

— Джеф? — попита Анди.

— Готов съм. Харесва ми позицията. Направиха още един разговор.

Лайън се погрижи да заведе баща си в стаята му, за да обядва. Грейси сервира на Анди и екипа в дневната. Седяха на чаша студен чай и дискутираха графика за следващия ден и лентите, които вече бяха заснети.

— По-остър е, отколкото си мислех — подзе Джеф, изплювайки една костилка от маслина. — Когато Лес ми спомена, че е на деветдесет, помислих си, Исусе, какво ще правим с него, ако задреме или нещо такова?

Анди се наежи:

— Той е всичко друго, но не и сенилен.

— Чувството му за хумор е впечатляващо.

— Адски е горещо тук — изръмжа Тони.

Никой не обърна внимание на оплакването му.

— Все пак не преставам да се питам какво ли крие старият — рече спонтанно Джеф.

Думите се взривиха като бомба, ако се съди по влиянието, което оказаха върху Анди.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, обръщайки се към него с рязко извъртане. — Защо мислиш, че крие нещо?

Джеф сви рамене:

— Лес каза, че не иска да говори за войната и че най-вероятно има някаква тайна, която той не иска да изважда на бял свят. Защо мислиш не си е подал носа отгук толкова години?

— Лес е луд. Знаеш, че има налудничави идеи.

— Които често се оказват верни — парира я Джеф.

— Не и в този случай, скъпи.

— Сигурна ли си? Лес подхвърли, че ти ще се сприятелиш със сина, че ще се опиташ да изкопчиш нещо, за да допълниш липсващата част от пъзела. Как върви? Намери ли нещо сочничко?

Вниманието им беше привлечено от остър звук зад гърба им. На прохода под арката стоеше Лайън. Когато погледна към Анди, очите му бяха почти черни. Стискаше сламената си шапка с две ръце. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

— Искях да ви предложа да използвате басейна този следобед — каза той. Хрущящите думи с труд си проправиха път през стиснатите

му устни. — Има бански, хавлии — всичко, от което се нуждаете.

Той нахлупи шапката си ниско над веждите, и тя закри обвиняващите му очи от Анди. Токовете на обувките му отекнаха като погребален звън по плочките, когато излезе през предната врата.

Тони тихо подсвирна през зъби.

Джил неудобно се размърда и заби поглед в празната си чиния.

Уорън се изкашля.

— Е, е, е. Мисля, че разсърдихме каубоя — смехът на Джеф прозвуча насилено в напрегнатата тишина.

— Млъкни, Джеф — сопна му се Анди.

— Засяга се, засяга се. Какво става с вас двамата?

Дръж се студено, Анди и да не си посмяла да се разплачеш пред тях. Не мисли за омразата, която видя върху лицето на Лайън. Не мисли за целувките, които размени с човека, който сега явно те презира. Не мисли!

— Държеше се достатъчно приятелски — каза Джил, явно не забелязал, че Анди не отговори на въпроса на Джеф. — Но добих впечатлението, че би предпочел колкото може по-скоро да се изметем оттук.

— Той от самото начало беше смъртно против тази идея, но видяхте, че се съгласи — тя отпи от кафето си, колкото можа по-нехайно.

— Научи ли нещо от него?

— Не. Не съм се и сприятелила. Лес в този случай не е на прав път.

— Така ли?

— Да — яростно извика тя. За втори път в продължение само на два часа, скачаше от масата, подгонена от гняв. — Защо всички не идете да плувате? Ще дойда след час-два при вас, след като се подготвя с материалите за утре. Уорън, нагласен ли е мониторът така, че да мога да видя лентите?

— Да, Анди. В дневната е.

— Благодаря. Ще се видим по-късно.

Като се скри в стаята си под предлог, че ще чете бележките си, тя се отдаде на размисъл. Под прозорците долиташе смехът на колегите ѝ, плясъкът на водата, но тя нямаше желание да се присъедини към тях.

Лайън беше чул думите на Джеф. И никога нямаше да повярва, че близостта ѝ е нещо повече от опит да го накара да се разприказва за баща си. Пък и вероятно не ѝ беше вярвал. Това, което Джеф каза щеше само да убеди Лайън, че тя не е безкористна и се домогва до близостта му, само и само да направи сполучлив материал, да пламне сензация. Щеше да мисли, че тя е като всички останали, тръгнали на лов за клюки, без да ги е грижа кого ще засегнат.

Просната на леглото, с ръка върху очите, тя въздъхна тежко, когато Грейси почука на вратата.

— Анди, мистър Трепър те чака на телефона. Искаш ли да говориш с него?

Не.

— Да. Кажи му, че идвам веднага. Мога ли да се обадя от коридора?

— Разбира се. Ще затворя, когато те чуя.

— Благодаря, Грейси.

Тя се измъкна от леглото, опитвайки се да прогони меланхолията, която заплашваше да я прикове към матрака. Тръгна по чорапи из коридора и вдигна с неохота слушалката:

— Здравей, Лес — чу как Грейси затвори.

— Здравей, кукличке. Как върви?

— Чудесно.

— Екипът без проблеми ли пристигна?

— Да, вчера рано сутринта — твърде рано. Защо не пристигнаха с един час по-късно? Тогава може би Лайън...

— Как върви записът?

— Добре. Имаме вече три. Генералът е чудесен!

— Проблеми с техниката?

— Не. Вчера един от кабелите не работеше, но Джил прескочи до Сан Антонио и осигури друг. Сега всичко е наред.

Последва пауза, докато Лес осмисли всичко, което му беше казала. А тя се питаше къде е Лайън и какво прави.

— Анди, бебче, изнервям се, когато всичко върви просто „добре“.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — тя разбираше съвсем точно какво иска да каже той. Обикновено тя преливаше от вълнение от това, което вършеше, или кипеше от яд заради неподходящото време

или прекъсванията в техниката, или пък се смееше на невинните случки, които неизменно съпътстваха всяко снимане. Апатията никога не можеше да я превземе.

— Харесва ми да се случват малки произшествия, за да държат всички на нокти. Знаеш ли какво мисля? Звучиш като човек, който може да вземе голяма доза или геритол, или магнезиево мляко. Когато нещата са толкова дяволски „добре“ ми става весело. Какво, по дяволите става там?

Направо Добрият Човек! Очилата му в този момент сигурно бяха хвърлени на бюрото. Едната ръка заровена в червената коса, краката силно блъскат в пода. Очите му пробиват дупка в тапицерията на вратата. И тя седи на стола срещу бюрото. Не, определено беше чудесно, че се намира на хиляди километри от гнева на Лес.

— Лес, успокой се. Нищо не става, освен интервютата, които вървят много добре. Екипът споделя чувствата ми към генерала и са изненадани от остроумието му. Ако има нещо, което мен специално да ме безпокои, това е горещината. Пресушава енергията на човек.

— Какво ще кажеш за Аполон Лайън?

Дланите ѝ се изпотиха.

— Моля?

— Разприказва ли го?

Тя раздразнено въздъхна, надявайки се, че ако говори гневно, той няма да чуе треперенето в гласа ѝ.

— Лес, за стотен път ти казвам, че няма какво да откривам.

— Видях снимката му.

— Чия?

— На Лайън Ратклиф. Негова снимка в „Нам“. Забележителен, расов екземпляр!

— Не съм забелязала, наистина.

— Ако бях жена, щях да забележа.

— Е, както твърде често напомняш, ти си изключително мъжествен, така че мнението ти по въпроса не се зачита. А сега, Лес, ако няма друго, екипът ме зове на къпане в басейна.

Никой не я викаше, но казвайки го, прозвуча такава, каквато беше преди.

— Не са отишли на почивка. Да не би да са останали без работа?

— Да, за днес свършихме.

— Добре — изръмжа той. — Анди, не криеш нещо важно от стария приятел Лес, нали?

Внезапно настръхнала, тя се засмя, търсейки в празното си съзнание някоя умна мисъл.

— Разбира се, че не. Мисля, че си разочарован и завиждаш, че си прекарваме толкова хубаво тук — тя отново изобрази смях, но той остана да виси глухо и неискрено. — Ще ти се обадя утре и ще докладвам. Окей?

— Окей. Чао, бебче. Обичам те.

Телефонът замлъкна в ръката ѝ.

Подозираше, че Лес ще се обади на друг от екипа, за да се увери във всичко, което тя му беше казала, знаеше, че да стои начумерена в стаята си не е най-доброто. Повече за да избегне компания, тя облече бански без презрамки и отиде при водата. Седна на сянка под един чадър и се зае с досада да размазва плажно мляко и лосион по почернялата си кожа.

Късно след обяд Грейси изнесе кана разхладителна напитка. Джеф, от който капеше вода, я прегърна и я целуна по бузата. Анди никога не го беше виждала да се изчервява. Лайън пристигна с раздрънкания си джип. Той се измъкна от него с ъгловати, сковани движения и закрачи към басейна.

— Как е водата?

— Страхотна! — извика Джеф. — Ела при нас.

— Съжалявам. Имам среща.

Анди държеше очите си заковани в книгата, но буквите се размазваха пред очите ѝ. Сърцето ѝ падна в стомаха и остана там тежко като камък.

— Грейси каза, че ви е сервирала мексиканска кухня тук. Приятна вечеря. Ще се видим сутринта.

Всички му казаха довиждане, включително и Анди. С намерение да му покаже, че не ѝ пука с кого има среща, тя го погледна през големите стъкла на слънчевите си очила. Въпреки, че периферията на шапката хвърляше на лицето му дълбока сянка, тя знаеше, че очите му са приковани в нея.

— Забавлявай се — извика весело тя, повече заради екипа, отколкото заради Лайън.

— Точно това имам намерение да направя — каза твърдо той, ухилвайки ѝ се язвително, без да ѝ оставя място за съмнение какъв вид удоволствие преследва. После ѝ обърна гръб.

Болката в гърдите ѝ беше толкова жестока, че не можеше да диша дълго, след като престана да чува стъпките му, които заглъхнаха в къщата.

Ястията на Грейси със сложни мексикански наименования бяха много вкусни, но Анди не усещаше вкуса им. Скоро след като храната беше унищожена, екипът ѝ пожела лека нощ и се отправи към пристройките, където се планираше възбуждаща игра на покер. Тя се запъти към къщата, след като Грейси отказа да ѝ помогне в кухнята. Генералът си беше легнал преди часове. Тя се опита да не мисли с кого е Лайън, и какво прави.

Излизаше ли той редовно? Имаше ли си приятелка? Днес ли беше се обадил да си уреди среща за вечерта? Бяха ли жените готови да излязат с него при първото повикване? Да. Защото тя би го сторила. Но той не я покани. Защо?

Отговорът беше болезнено прост. Той ясно беше демонстрирал това, че не я харесва. Нежността, с която я беше целувал тази сутрин в спалнята ѝ, бе резултат на настроение, което никога не можеше да се върне. Веднъж спомнил си коя е тя и какво прави в къщата му, той бе изпълнен с отвращение от себе си и горчивина. Ако той беше решил, че тя е манипулираща и напориста, тя нищо не можеше да направи, за да му докаже, че греши. Странно бе, че ѝ липсваше дори енергията да опита.

В единадесет часа, след като беше запълнила дългите часове с блуждаещи мисли, тя реши все пак да се възползва от басейна, надявайки се, че няколко бързи гмуркания ще я изтощат достатъчно, за да заспи.

Облякла дискретен бански от две части, който въпреки това стоеше прелъстително на фигурата ѝ, тя слезе по стълбите и отиде през задната врата към басейна.

Водата галеше глезените, краката, бедрата. Тялото ѝ се отпусна и тя преплува дължината под вода. Издигайки се за въздух, се отблъсна от стената и заплува с отмерени движения. Когато се умори, се облегна на стената точно над линията на водата и дълбоко пое въздух.

Едва тогава видя Лайън и сърцето ѝ, което вече думкаше от умора, още повече ускори ударите си.

Той стоеше на отсрещната страна на басейна. Хвърли спортното сако, което държеше закачено на пръста, праметнато през рамото му на шезлонга. Отвърза вратовръзката си и започна да разкопчава ризата.

— Какво правиш? — попита тя с писклив, задъхан глас.

ГЛАВА СЕДМА

— Какво смяташ, че правя?

Разкопчаната риза беше измъкната от колана на панталона. Той освободи краката си от обувките, последва колана от гущерова кожа, който се присъедини към нарастващата купчина на шезлонга. Той и за миг не отклоняваше очите си от нейните. Дори в тъмнината тя усещаше изключителната им сила.

Пръстите му набързо освободиха панталона и той прекрачи през него. Анди следеше действията му застинала от учудване, чувствайки собственото си дишане.

— Няма да викам, да знаеш — произнесе надменно тя. Разбираше, че цялата тази сцена има за цел да я изнерви. — Виждала съм гол мъж и преди.

Без да помръдне, той каза с копринен глас:

— Виждала си ме гол преди, наистина. И мисля, че ти хареса. Това ме кара да мисля, че ще ти хареса и втория поглед.

Той свали и бельото си.

Това, което беше изрекъл се оказа истина. Беше много по-красив, отколкото ѝ се бе сторил. Широките му рамене създаваха усещане за сила, стройното му тяло преминаваше в тесен ханш. Краката му бяха прави и твърди, всеки мускул и сухожилие, изваяни до съвършенство от постоянно натоварване.

Той безразсъдно се гмурна откъм плиткия край и се понесе като торпедо под водата по дължината на басейна, докато бавно се показва над повърхността на няколко инча от нея. Косата му беше прилепнала към главата като тъмна плетена шапка.

Беше толкова сексуално привлекателен, че Анди се почувства принудена да се отдръпне. Тя сви коляно с намерение да се отблъсне от стената и да го заобиколи. Той протегна ръце от двете ѝ страни, и тя се оказа прикована между стената на басейна и неговата също толкова неподдаваща плът.

— Не, не, мис Малоун. Сега малко ще си поговорим.

— Прибра се много рано. Тази, с която имаше среща, не те ли покани на чаша кафе? — попита гадно тя.

— Всъщност, покани ме.

— Обзалагам се.

— Но аз отказах втората чаша.

— Жалко.

— Не съм — изръмжа той. Краката му се раздвижиха поблизо до нейните. Тя почувства косъмчетата им като предвестник на ласка — те погъделичкаха кожата ѝ миг преди бедрата му да се отъркат в нейните. — Реших, че няма защо да се безпокоя, след като има под покрива ми човек, готов да направи всичко, заради разследването си.

Думите му бяха изречени меко, но очите му блестяха като стомана. Анди Малоун рядко биваше уплашена. Самообладанието ѝ не оставяше място за слаби чувства като това. Предпазлива — да. Страхлива — не. Сега, когато твърдото тяло на Лайън излъчваше неприкрит гняв, тя се уплаши.

— Грещиш. Не съм готова да правя нищо с теб.

Той невесело се засмя:

— О, да, готова си — очите му се спуснаха към гърдите ѝ, чувствено набъбнали над горнището на банския. — Развяваш червено пред бика от дни. Време е да ми паднеш.

Преди да успее да го спре, той пхна ръката си под плата и освободи гърдите ѝ от банския.

— Лайън, не — извика тихо тя.

— Да.

Устата му се притисна към нейната твърдо, дивашки, настървено. Езикът му беше като камшик, който удря устата ѝ, където намери. Тя се опита да се извие и да се освободи, но вплетената в косата ѝ ръка не ѝ позволяваше. Устата му беше настоятелна в тази наказваща, нараняваща целувка, докато ръката върху гърдите ѝ я оскърбяваше. Не като тази сутрин в нейната стая, когато докосването му беше почти благоговейно. Сега той се отнасяше към нея с безгрижно презрение.

Тялото му премахна и малкото разстояние, което беше останало между тях и я прилепи към стената на басейна. Той със сила разтвори бедрата ѝ. Беше я притиснал чувствено да себе си от гърди до колене.

— Ще трябва да направиш нещо повече, мис Малоун. Искаш да знаеш моите дълбоки, тъмни тайни, нали? Не струват ли те повече от

една несподелена целувка? А?

Насилието започна отново. Целувката беше още по-груба. Той пусна косата ѝ, за да плъзне ръка надолу по гърба, към хълбоците, които обгърна, притискайки тялото ѝ към своето. Усети плоския му корем до себе си. Той дишаше тежко, също както и тя. И до корема си усети — о, Господи! — твърдия и настойчив натиск, който разкриваше него като мъж, а нея — като жена.

Независимо от грубостта на прегръдката, независимо от гнева му и нейната наранена душа, тя почувства как желанието подобно на змия започва да се развива и да се промъква през тялото ѝ. Бореше се с него, проклинаше себе си за това, че бе разбудила тази измамна слабост. Дори когато мислите ѝ бяха категорични по отношение на него, тялото ѝ предателски омекваше и ставаше податливо.

Той вдигна глава веднага, когато тя престана да се съпротивлява. Изминаха няколко дълги, тежки мига, докато той я гледаше, задавайки милиони безмълвни въпроси, на които тя отговори с искрени сълзи. Златистите ѝ очи излъчваха сияние през мокрите гъсти мигли. Той подпря ръце върху стената на басейна и я освободи. Тя можеше да се измъкне, стига да пожелае.

Но не го направи. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху него. Той бавно наведе глава към нея. Докосна с лека целувка. Бруталността му беше отстъпила. Този път той завоюваше не със сила, а с нежност, езикът му беше инструмент на наслада, който разпалва дълбоки огньове.

Ръцете ѝ се вдигнаха, подобно на слепец, да докоснат твърдото му лице — надяваше се да намери мекото изражение, което беше зърнала преди. Той моментално затвори очи и позволи на пръстите ѝ да бродят, изучаващо, търсещо... любящо.

Тя проследи всяка от крилатите му тъмни вежди, хълма на носа, чувствената извивка на устата. Устните му се отвори и поеа дръзкия пръст помежду си. Той подразни възглавничката му отначало със зъбите си, после с език. Тя задържа дъх, докато той прокара език по целия ѝ пръст и го плъзна между него и следващия, галейки чувствителната ѝ кожа. Устните ѝ отрониха тих стон и тялото ѝ рефлексивно се изви до неговото. Той отвори очи. После той отново я целуваше с глад, подхранван от нежност. Ръката му отново намери гърдите ѝ, голи от неговото бързо и внимателно смъкване на сутиена.

Връхчетата им се втвърдиха в дланите му. Галещите му пръсти бяха възнаградени от готовността им. Нежно, нежно...

Тя не го възпря, когато той плъзна ръка към бикините ѝ и ги спусна на бедрата. С бавни, красиви движения я освободи от тях, сякаш обелваше узрял плод. Притисна я гола към себе си. Желанието остана стаена за миг, докато се наслаждаваха само на чувството един към друг, на контрастиращите кожа и форми.

Той я пусна, за да се повдигне на ръба на басейна, после протегна ръка и ѝ помогна да излезе от водата. От тях се стичаше вода и оставяше мокри дири, докато те поеа към тъмнината. Не говореха, за да не събудят някого, макар че бяха забравили, че на света съществуват други хора и други чувства, освен тяхната любов и дивото, приказно желание в пулсиращите тела. Той пусна с нежелание ръката ѝ. Намери в тъмнината голяма плажна кърпа в шкафа. Постла я с бързи движения на широкия шезлонг в хладната, тъмна стая. Тя се приближи към него в тъмнината. Той седна, взе ръката ѝ и я притегли към себе си.

Лунната светлина бе единственото ѝ облекло, докато той я галеше. Пълнотата на гърдите ѝ, щръкналите им връхчета станаха обект на възхищение и обожание. Ръцете му я прегърнаха през гърдите и палците му преминаха по ребрата, притискайки се в браздите между тях.

— Апандисит? — попита той, проследявайки тънкия белег на корема ѝ.

— Да.

Обърна я и зъбите му лекичко я стиснаха отстрани на кръста. Завъртя я отново и я целуна по извивката отзад на гърба. Отвори уста върху кожата ѝ, малко по-бяла надолу, и прокара език по нея.

— Лайън — въздъхна тя.

Той я постави с гръб към себе си и наведе устни. Погледна я и ѝ се усмихна:

— Хлорът никога не ми се е услаждал така.

Тя тихо се засмя и прокара пръсти през косата му, която вече съхнеше. Смахът ѝ премина в кратки, накъсани въздишки, докато целувките му се спускаха от корема към бедрата ѝ. Тази липса на задръжки беше нова за нея. Робърт я беше виждал гола, разбира се, но тя не си спомняше някога да е стояла така, докато той се възхищава на

голотата ѝ. Никога ръцете му не бяха галили, нито устните целували като тези на Лайън. Нито пък тя би била готова тогава да приветства такава интимност.

Защо сега стоеше в трепетно вълнение и позволяваше на този мъж да прави това? Защо сърцето ѝ бе изпълнено с гордост, след като винаги досега се беше притеснявала относно женствеността си? Когато той легна и я прикани да се присъедини към него, тя не се съпротивлява, а удобно се отпусна.

— Гледах те как плуваш — поде той, галейки гърба ѝ с пръсти.

— Не те видях — тя прилепи длани до гърдите му и започна бавно да прави кръгове.

— Не беше и нужно — ухото ѝ беше хванато от зъбите му, после измито от игривия език. — Останах да стоя съвсем тихо, когато те видях, че излизаш.

Той въздъхна, когато нокътят ѝ се плъзна по плоското, кафяво връхче на гърдите му.

— Между другото — изстена той, докато тя продължи блаженото мъчение — плуваш много добре.

— Благодаря.

Той я целуна без ръката му да се отдалечи и на микрон от бедрото ѝ. Устата му беше гореща и настоятелна. Устните ѝ се обвиха около неговите устни и нежно го всмукаха. Той въздъхна отново.

— Господи, Анди.

Заваля дъжд от леки, игриви целувки, които освобождаваха и даряваха сладост и нежност.

Освен, че не искаше да разруши надигащото се желание, тя искаше и да премахне всички бариери между тях.

— Лайън... о... какво правиш? Докосваш...

— Толкова е хубаво — промърмори той с устни върху шията ѝ.

Нежните му ласки я бяха довели до такова ниво на чувственост, каквото не беше познавала преди. Отхвърляйки всякакви задръжки, тя се раздвижи под ръката му.

— Лайън, моля те. Искам да ти обясня... о, Лайън.

— По-късно, Анди. Това може да почака.

Устните му се раздвижиха върху връхчето на гърдата ѝ, после той го облиза с език. Докосваше я в еротичния ритъм, с който пръстите

му галеха нейната женственост и така я лиши от възможността да мисли. Единствено сетивата ѝ бяха будни и нащрек.

— Това е. Отдай се на чувството — прошепна в ухото ѝ той, докато се издигаше над нея.

Инстинктът я ръководеше, но въпреки това ѝ беше приятно да чува нежните наставления на Лайън. За момент изпита панически страх, че може да разочарова Лайън, както беше станало с Робърт. Това, което беше дискутирала по време на интервюта с експерти сексолози, никога не бе отнасяла към себе си. Никога не се беше опитвала да приложи на практика нещо, което беше обсъждала толкова открито и пряко. Може би не беше истинска жена. Вероятно не можеше...

Но когато тялото на Лайън потъна в нейното и тя почувства тръпката на удовлетворение, тревогите ѝ се стопиха във вълнението да го има в себе си.

— Анди — промълви той, — толкова си хубава.

Докато тялото му оставаше съвършено неподвижно, той вдигна глава от рамото ѝ и я погледна. Очите му бродеха по лицето ѝ, както често бяха правили. Подпирайки се на лакът, той провря другата си ръка между телата им и намери гърдите ѝ.

— Приемаш ме толкова добре — похвали я меко той.

Тя изви шията си и отпусна глава назад, докато той играеше със зърното ѝ, изпъкнало още повече между пръстите му. Той наведе глава, за да го възнагради. Нейният ответ разтърси тялото ѝ и той се раздвижи. Докосваше я така, както никой досега. Не само физически, но и в душата си тя се предаде на това усещане.

Тя знаеше. Независимо от подозрителността при срещите им неговото недоверие, неговият сарказъм, терзаещите му насмешки и гневът, който те предизвикваха в нея, тя обичаше този мъж. Ако не го обичаше, би била способна да пренебрегне ударите, които ѝ беше нанесъл. Би пренебрегнала заплахите му да внимава в интервютата с баща му. Но заради любовта си към него ударите му смъртно я нараняваха. Предупрежденията му бяха безполезни, тъй като тя не би направила нищо, което да го нарани. Би било все едно да нарани себе си.

Нямаше да е с него сега, въввлечена в тази интимност, ако не го обичаше. Сега вече знаеше. Не беше имала връзка с мъж, след смъртта

на Робърт, не защото търсеше подходяща възможност. А, защото търсеше любов. Тя обичаше Лайън Ратклиф.

Веднъж определила това чувство, което я разтърсваше толкова силно, всеки път, когато го видеше, когато се нараняваха един друг, тя посрещна всеки тласък на тялото му с любов.

— Да, да, скъпа — дъхът му леко прошумоля в ухото ѝ. Ръцете ѝ го обгърнаха по-силно, краката ѝ се притиснаха в неговите. — Анди, Анди, да... да... Движи... о, Господи, да. Толкова е хубаво.

В тялото ѝ избликна извор, от който тръгна поток и блъбукайки изпълни тялото ѝ, като този, който се вливаше в реката. Подобен изблик ѝ беше непознат. Тя никога не се беше срещала с него преди и се срамуваше от него. Той заплашваше да я удави, но не можеше да се съпротивлява срещу бурното му течение. Той обля сърцето ѝ, мислите ѝ и точно преди да я изпълни, тя чу Лайън да извиква името ѝ. Притисна се силно към него и заедно се потопиха под повърхността.

Много време по-късно, лежейки все още свързани, дишайки тежко в ритъм, той прошепна:

— Анди...?

Този път тя успя да отговори.

— Да, Лайън. Да.

— Доволна ли си?

— Да — каза прямо тя, взимайки банския си от ръката му. Горнището беше намерено близо до филтъра на басейна. Долната част се беше загубила и се наложи Лайън да се гмурне няколко пъти. — Ще спя много по-добре сега.

— Не залагай на това — изръмжа той, като я сграбчи и придърпа към гърдите си.

— Да не залагам на какво? — попита тя предизвикателно, като прокара пръсти по широкия му гръден кош.

— Не залагай на спането — той звучно я целуна и я отблъсна. — Да влезем вътре. Ще замръзнеш.

Бяха се увили в по една голяма плажна кърпа и се промъкваха през тъмната къща нагоре по стълбището. Лайън носеше дрехите в едната си ръка, а другата беше обвил около голите ѝ рамене.

Тя се поколеба пред вратата на спалнята си, но той я побутна напред по коридора към неговата стая. Затвори вратата зад тях и с

бързи крачки се озова до леглото. След миг нощната лампа изгря в светлина.

— Най-после. Сега мога да те видя на светло.

Той пристъпи към нея и посегна към хавлията, която беше покрила гърдите ѝ.

Тя го възпря меко.

— Лайън, почакай. Моля те.

Сега, когато знаеше, че го обича, тя още повече се страхуваше, че може да не ѝ вярва. Не би пожелала той да си мисли, че причината за подчинението ѝ е нещо друго, а не любов. След пламенните мигове, които преживяха, у него не би трябвало да остане съмнение към нея. Тласкаше я любовта, чувството, а не репортерският инстинкт.

— Защо — попита тихо той.

— Защото искам да поговорим — незабавното подозрение, което се изписа на лицето му потвърди тревогата ѝ, че той може все още да я подозира. Тя взе ръката му, и двамата се отпуснаха на леглото. Седеше със събрани колене, с глава между ръцете си. — Ти грешиш.

— За кое? — той я погледна питащо и се облегна върху таблата.

— Мислиш погрешно за мен. Знам, че чу думите на Джеф днес.

— Имаш предвид репликата, че трябва да се сприятелиш с мен, за да изпомпаш информация?

— Да. Всъщност не е така.

— Лес не те ли е молил да го направиш?

Тя преглътна, погледна го виновно, после бързо се извърна...

— Да, така е. Но аз не съм длъжна да го слушам.

Отново погледна Лайън право в лицето.

— Никога не съм протитуирала заради една хубава журналистическа история. Уважавам се достатъчно. Тялото не е нещо, с което бих търгувала, дори да знам, че ще помогне на кариерата ми. Но дори и да пренебрегнем моралността на това, никога не ми се е налагало да прибягвам до такава отчаяна мярка. Аз съм професионалист. Някои хора неохотно разгалват душата си пред камерата, но обикновено успявам да ги убедя без каквато и да било принуда. Добра съм в работата си, амбициозна съм, въпреки че сега... няма значение. Във всеки случай, исках да получа история или интересно интервю, което никой не е успял да вземе, но нямам упорството да следвам налудничави инстинкти като Лес. Досега не съм

навредила на никого с мое интервю, нито съм нарушила правото на дискретност.

Тя седеше неподвижно и чакаше. Преди да е свършил монологът ѝ, той беше станал и беше започнал да крачи напред-назад из стаята. Сега спря и се отпусна отново до нея.

— Трябва да признаеш, че доказателствата са доста zlepоставящи. Не много след разговора ти с Лес ти стана забележимо по-мила с мен.

— Знам. Но това няма нищо общо с Лес. В този момент той е последното нещо, за което мисля — тя настойчиво го погледна. — Лайън, наистина ли мислиш, съм способна на такова нещо? Че мога да предам твоите и моите чувства, за да изпълня поръките на началника си?

Тя усети как от очите ѝ бликват сълзи.

— Знам, че си предпазлив с жените след това, което Джери е направила, но не ме обвинявай несправедливо. Използвах детски трик, за да вляза в тази къща — признавам го. Но не си играя игрички с теб.

Той видя как една сълза се откъсна от долния ѝ клепач и се търкулна по бузата. Взе я на пръста си и я изпи.

— Ще свалиш ли сега хавлията?

Тя извика от облекчение и все още люшчайки се между смеха и сълзите и се отпусна върху него. Те успяха да се освободят от хавлиите, да свалят покривката на леглото и одеялата и да се плъзнат между чаршафите, без да прекъсват целувката.

Силните му ръце я обгърнаха. Ускореният пулс и липсата на въздух, които последваха, вече ѝ бяха познати. Тя и Лайън се нахвърлиха един на друг като изгладнели зверове върху жертва. Той я претърколи първо на едната страна на леглото, после на другата, а устите и телата им оставаха слепени.

Когато най-после се разделиха, той остана да лежи непокорно и позволи тя да бъде агресорът. Тя положи пламенни целувки върху шията му, съблазнително се плъзна надолу по тялото му докато стигне гърдите му. Целуна ключицата му. Повдигайки леко глава, целуна и гърдите му и се притисна към него по-силно.

— Анди — каза дрезгаво той ѝ като я обгърна с ръце, я притегли върху себе си. Той остави следа от жадни целувки върху горната извивка на гърдите ѝ, прокарайки си път към устата.

— Ти събуждаш чудовище у мен, Анди Малоун — каза той, пред устата ѝ, докато устните му предизвикателно избягваха нейните. — Побъркано за секс чудовище!

— Какво прави едно побъркано за секс чудовище? — тя се наведе напред, за да му осигури достъп до напрегнатите си зърна.

— Похищава великолепни жени — ръката му погали хълбоците и бедрата ѝ.

— Аз великолепна ли съм?

— Да.

— Е, и?

За известно време потънаха в дълбок, засищащ сън без сънища. Той я събуди след няколко часа, когато над широкото легло се беше разгърнала арка от слънчева светлина.

— По-добре да отидеш в стаята си. Ще трябва да спазваме приличие.

— Не искам — възропта тя, прислонявайки се до него и притисна гърдите си още по-силно.

Той въздъхна.

— Анди, спри по дяволите това.

Тя се засмя, като се опитваше да измъкне бедрата си, стиснати от неговите.

— Ти, стар глупчо!

Тя скочи от леглото, но ръката му я настигна с ласка.

— Ще се видим долу на закуска, нали? — попита тя, увивайки се в кърпата.

— Ако мога да се движа.

Тя хитро му намигна и се отправи с кръшна походка към вратата. Изпрати му оттам въздушна целувка, преди да погледне по коридора. След миг бързо се шмугна в стаята си.

Тя положи специални грижи за тоалета си, изкъпа се в ароматизирана вода и среса току-що измитата си коса в по-обикновен стил. Облече се за интервюто, което щеше да се състои по-късно. За закуска нахлузи светла памучна рокля. Чувстваше се женствена днес и искаше да покаже на целия свят събуденото си самосъзнание. Под ласките на Лайън бе разцъфтяла като лятно цвете с богати, силни цветове.

Тя излезе в коридора, тананикайки си популярна мелодия и там се натъкна на чакация я Лайън. Той обгърна с ръка кръста ѝ и устата му се наведе към нейната — една собственическа целувка, която открадна дъха ѝ.

— На закуска ли? — попита тя, когато той най-после я пусна.

— Мога и да я пропусна, стига да искаш.

— Не, не искам.

Главите им се докоснаха, хълбоците им се допряха, докато заслизаха по стълбите, прегърнати през кръста. На средата на пътя видяха Грейси, която разговаряше с някого на вратата. Оживлението на Анди се стопи. Леките ѝ стъпки натежаха. Паниката спря сърцето ѝ и заседна в гърлото.

Не можеше да види кой е човекът. Едрата фигура на Грейси препречваше гледката. За миг ѝ се мерна червено сияние. Само един човек — имаше коса в този невероятен нюанс на червеното.

Лес Трепър.

ГЛАВА ОСМА

Тя преплете крака и сграбчи парапета. Ако Лес разбереше за нея и Лайън любопитството му щеше да се увеличи стократно. Щеше да си направи заключението, че тя е направила компромис с обективността си. Това не беше станало, но как щеше да убеди Лес?

От друга страна, кой беше той, че да се меси в живота ѝ? Можеше да обича когото иска, но това, че прекара нощта с Лайън можеше да стопи доверието му в нея. Трябваше да се представя като съвършен професионалист и да подлъже Лес, да го отклони от следата. Сега нямаше време да обяснява това на Лайън. Той сигурно щеше да разбере.

Преди да се е разубедила, тя се дръпна от него и взе останалите няколко стъпала на бегом.

— Лес! — извика тя.

Той надникна над широкото рамо на Грейси и миг след това Анди влетя в топлатата му прегръдка. Той я целуна по устата. Какво ли мисли Лайън там? — мина ѝ през ума.

— Анди, бебче! Господи, липсваше ми, скъпа — извика той, прегръщайки я силно.

— И ти ми липсваше — напоследък беше лъгала толкова често. Като се надяваше, че не е събудила подозрението му, тя се освободи от ръцете му. — Какво правиш тук? И толкова рано сутринта...

— Имах полет от Нашвил и го направих до Сан Антонио снощи. Останалата част от пътя минах с кола.

— Предполагам, че всички ще искат кафе — гласът на Грейси никога не беше звучал толкова нелюбезно. Тя гледаше Лес с неприкрито неодобрение.

— Моля те, Грейси — дълбокият глас дойде над тях от стълбището.

Лес вдигна глава и чак сега забеляза Лайън. Сърцето на Анди преливаше от гордост, докато го гледаше как слиза по стълбите с лекотата и грацията на горд мъж. Дори и мъж, облечен в смокинг, с

копринена папионка около шията не можеше да изглежда по-забележим от Лайън в избелелите си дънки и карирана памучна риза. Ръкавите му, навити до лактите, откриваха силните ръце, които я бяха прегръщали през нощта. Тъмната му коса блестеше на слънчевата светлина, която се процеждаше през прозорците. Беше я ресал грижливо, но непокорни кичури вече се спускаха по челото му и му придаваха артистична небрежност.

Тя чу Грейси да излиза сърдито, за да свари кафе, но Анди не отклони вниманието си от двамата мъже, когато се изправиха един срещу друг. Начинът, по който се преценяваха един друг, можеше да се определи само като конфронтация. Лайън беше по-висок и по-слаб, но Лес излъчваше коварството на уличен гамен.

Не се харесаха от първия миг, в който се видяха и това чувство беше толкова силно, че сякаш въздухът пукаше. Бе толкова осезаемо, че Анди трябваше да прочисти гърлото си във внезапно сгъстената атмосфера, преди да каже:

— Лай... мистър Ратклиф, това е Лес Трепър, моят продуцент. Лес, Лайън Ратклиф.

Лайън слезе от стълбите, но не протегна ръка.

— Мистър Трепър — повтори той вместо приветствие.

— Лайън — като използва малкото име на Лайън, Лес явно целеше да покаже резервираност. Анди видя как той се наежи, въпреки, че се опитваше да скрие реакцията си.

— Благодаря, че се грижихте за Анди вместо мен — каза Лес, като при тези думи праметна собственически ръка през раменете й.

Стоманените очи на Лайън я прободоха и й се искаше да закрепи от обвинението в тях: „Не, не, Лайън, това няма нищо общо с миналата нощ!“

— Мис Малоун ми създава впечатление за жена, която сама може да се грижи за себе си.

— Това го може — съгласи се сърдечно Лес. — Все пак тя убеди вас и баща ви да й дадете интервю — нещо, което мнозина опитаха, но се провалиха. Като говорим за това — имам някои добри новини. Една от телевизионните мрежи е дочула за проекта и предлагат да купят целия пакет и да го излъчат.

Анди изненадано се обърна към него.

— Шегуваш ли се?

— Не — засмя се Лес. Сините му очи искряха зад стъклата на очилата. — Искат да видят интервютата, преди да направят официално предложение, но са много заинтересовани. Управлението на кабелната компания е готово да ги продаде, ако получи кредит за тях.

Анди се чудеше защо не танцува от радост. Мечтата ѝ се превръщаше в истина. За това беше работила, беше се надявала с години. Защо новината не успя да я накара да извика от щастие? Лес я гледаше изпитателно. „Играй ролята, Анди!“ Тя се хвърли на врата му и силно го прегърна.

— Лес, това е чудесно! — надяваше се, че думите ѝ няма да прозвучат така кухо в неговите уши, както звучаха в нейните.

— Ако ме извините — каза Лайън и всичкото отвращение и презрение на света го обгърна, докато излизаше. Анди знаеше, че Лес я наблюдава внимателно, така че се въздържа да не погледне жално след него. Всеки импулс в тялото ѝ я караше да изтича и да го догони. По-късно, когато свърши с Лес, щеше да го накара да разбере.

Лес щракна пръсти пред носа ѝ.

— Хей, помниш ли ме?

Тя го погледна с насилена усмивка, която както ѝ се стори би могла да ѝ пръсне лицето.

— Готов ли си за кафето? — каза тя весело и се обърна към същата врата, която Лайън току-що беше използвал.

— Не бързай толкова — каза Лес, като я хвана за ръката и я обърна. — Какво става тук?

— К-какво имаш предвид? — тя се надяваше да изглежда по-объркана, отколкото всъщност се чувстваше.

— Искам да кажа, че нещо тук не е наред и трябва да знам какво е.

— Лес, стреляш напосоки — каза тя, опитвайки се да прогони уплахата и нетърпението. Лес не трябваше да разбере, не трябваше да се досети. — Какво би могло да не е наред?

— Не знам — произнесе бавно той. — Но възнамерявам да открия. Например, защо изглеждаше като че ли си видяла призрак, когато слизаше по стълбите? Това съвсем не е в твой стил. Развълнуван съм, че се радваше да ме видиш, но нещо...

— Лес, ти наистина започваш да откачаш. Откакто съм слязла тук, говориш като Елъри Куин, който търси следи от несъществуващи

неща.

— Е, страхотно съвпадение, нали? Аз почвам да се държа като мръднал от момента, когато ти дойде в Тексас.

Джеф я отърва от необходимостта да отговори, като влезе през кухненската врата.

— Хей, Лес! Грейси каза, че си тук. Истинско събитие е да се надигнеш от купчината боклук, както наричаш бюрото си, и да дойдеш при нас.

Лес пространно се зае да обяснява защо е тук, кое е наложило да тръгне веднага. Но Анди знаеше, че всичко това е измислица. Имаше само една — единствена причина за неговото идване. Беше надушил, че Анди е хлътнала и идваше да провери.

Тя почувства облекчение, че Лайън напусна и че няма да закуси с тях. Беше тръгнал към ранчото и сигурно отдавна работеше, докато те все още бистреха планове си. Трябваше да имат ясна програма за деня.

— Налага се да свършим до утре следобед — каза Анди. — Утре сутринта ще правим интервюто при реката. То ще бъде последното. Джеф, имаш ли достатъчно „В“ ролки?

Лес направи предложения и поиска да види лентите, които вече бяха „в кутиите“. Когато пресушиха и последната чаша кафе, генерал Ратклиф се появи в стаята. Както винаги беше безупречно облечен, но на Анди не й хареса цвета на лицето му. Кожата му имаше восъчен оттенък, което я безпокоеше.

Тя го представи на Лес и ги остави да се опознаят, докато екипът нагласяваше апаратурата в дневната стая. Тя самата се качи горе да се преоблече и да си сложи грим.

След половин час бяха готови да започнат. Тя беше навлязла в уводните си разяснения, когато Лес я прекъсна.

— Чакайте една минута, почакайте — спря ги той. Джеф изруга и вдигна глава от камерата. — Извинете ме, генерале, но не приличате на военен. Нямате ли някаква униформа?

— Вече обсъдихме това с генерала, Лес — каза меко Анди. — Той предпочита да не облича униформа.

— Защо? — неговата непосредственост очароваше и стряскаше едновременно.

— Защото униформите му са от преди четиридесет години и не са обличани откакто се е уволнил.

— Тогава не може ли просто да окачим една зад него, или нещо подобно?

— Генерале? — попита меко Анди. — Имате ли нещо против?

— Мисля, че не — каза той. Усмихна се уморено и я потупа по ръката. — Ако искате да закачите униформа зад мен, ще бъде много добре.

— Чудесно! — извика Лес, пляскайки с ръце. — Къде е Грейси?

— Аз ще донеса униформата — Анди беше доволна, че Лайън не е в стаята, когато започнаха. Така и не разбра, че е дошъл, докато той не се намеси. Гледаше го как излиза да намери униформата, която тя прокланаше Лес, че спомена.

Джил се възползва от прекъсването да нагласи микрофона върху ревера на генерала. Днес гласът му не беше толкова силен, колкото преди. Джил се отдръпна, когато влезе Лайън, с генералската униформа в ръка. Усетиха натрапчивия мирис на нафталин.

Тя улови погледа на Лайън, докато той я закачаше зад тях, както се разпореди Лес. Безмълвно го молеше да разбере причината за всичко, което беше направила от момента, когато напусна неговите ръце, за да изтича при Лес. Но да гледа в очите му беше все едно да гледа в огледала. Тя можа да види само обърканото си отражение, а не и душата на мъжа, когото обичаше.

Беше ли му споменала, че го обича? По време на онези страстни часове от изминалата нощ беше ли говорила за любов? Може би, ако му беше казала какво таи сърцето ѝ, нямаше да я гледа с такава омраза сега.

Той кимна към Лес.

— Да оставим на мира баща ми. Разбрано, мис Малоун? — ехидно се засмя той. После се оттегли. Най-послед снимките свършиха и тя се качи в стаята си да се преоблече в плажната рокля. Лененият костюм, който носеше за интервюто беше започнал да ѝ стяга. Едва след като го смени разбра, че стягането идва отвътре, а не отвън. Чувстваше всичките си органи стиснати между челюстите на огромен звяр, които бавно изцеждат живота от нея.

Застана до прозореца и се загледа в красивата гледка навън. Не чувстваше никаква връзка с жената, която беше дошла в тази къща

преди няколко дни и беше застанала до този прозорец за пръв път. Тя вече не съществуваше.

На нейно място бе Анди Малоун — жена, родена само преди няколко часа. Тя не искаше стария си живот. Живот на самота, на празни мотелски стаи, храна за един. Мечтата ѝ да блесне с работата си в телевизионна мрежа бледнееше пред топлотата на любовта с Лайън. Амбициите вече не я тласкаха напред, бяха се превърнали в бреме, което копнееше да отхвърли.

— Пени за тях — Лес влезе в стаята, без да почука и с две крачки се намери до прозореца. Взе ръката ѝ и я заведе до леглото. Тя седна на ръба и безпомощно го остави да масажира врата ѝ с големите си ръце. — Струва ли повече от пени?

— Много повече. Трябва да е добро.

— Не толкова.

— Ще ми кажеш ли за това?

— Може би някой път. Не сега.

— Това ми съкрушава сърцето, да знаеш.

Тя обърна глава и го погледна, неспособна да си представи Лес със съкрушено сърце за каквото и да било.

— Какво съкрушава сърцето ти?

— Вече ми нямаш доверие. По дяволите, Анди, мислех, че сме екип. Все пак през всичко минахме заедно. Смъртта на Робърт... Всичко — той разтъркваше омайващо врата ѝ и тя отпусна глава и затвори очи. — За Робърт ли е? Все още ли ти липсва?

Тя поклати глава:

— Не, нищо такова, Лес.

Тя му зададе въпрос, който смяташе, че никога няма да излезе от устните ѝ:

— Знаеше ли, че той кръшка?

Ръцете му дълго останаха неподвижни, след това започнаха да я разтриват отново.

— Да. Не знаех, че и ти си знаела. Това беше единственото нещо, за което изобщо някога сме се карали с Робърт. Направих го на нищо, когато разбрах.

— Не е трябвало да го обвиняваш. Вината не беше само негова. Никога... — преглътна тя — никога не е вървяло много добре.

— Може би той не е бил истинският мъж — ръцете му застинаха отново.

Тя вдигна глава и го погледна. Сините му очи задаваха уместния въпрос и тя поклати глава:

— Не, Лес.

Той сви рамене и продължи да прокарва пръсти по мускулите на врата ѝ.

— Струваше си да се опита. Винаги съм имал мерак за теб. Но ти може да си грозна грешница в леглото.

Тя се засмя:

— Благодаря, приятел.

— Разбира се, ти няма да си разочарована. Не и ако започнем с желе във ваната.

Тя се засмя отново, доволна, че нещата са приели по-обикновен обрат. Тези добродушни шеги ѝ бяха познати. С това тя можеше да се справи докато преодоляваше болката в сърцето си. Лайън щеше да бъде оставен за по-късно.

— О, вана с желе?

— Не ми казвай, че никога не си пробвала! — ръцете му я стиснаха за раменете и той се наведе, за да допре нос до врата ѝ. — Ще ти разкажа всичко за това.

— Предполагам, че ще го направиш — каза сухо тя.

— Всички се събличат, нали разбираш. После пълниш ваната с галони желе — тя се заливаше от смях на думите му и на гъделичкащите врата ѝ устни. — Аз лично предпочитам зелено, тъй като много подхожда на червената ми коса, но някои предпочитат...

Думите му рязко секнаха и ръцете му се напрегнаха. Смахът на Анди замря и тя отвори очи, за да го погледне. Проследи погледа му по посока на вратата, където като заплашителен гигант се извисяваше Лайън.

Всеки мускул на тялото му беше напрегнат и той бавно се полюшваше напред-назад като животно, вързано на верига, която всеки момент ще се скъса. Ръцете му, хванати за рамката, изглеждаха готови да изтръгнат дървото от стените.

— Извинете за прекъсването — рече троснато той. — Грейси ме помоли да поканя всички за обяд. Отивам да извикам другите.

Той излезе, а Анди остана с унило втренчен поглед в празната врата. Лес обиколи леглото и повдигна с пръст брадичката ѝ, докато я погледна право в лицето.

— Значи натам духа вятърът — каза той. — Той се впряга заради нашата малка Анди, а тя се размеква всеки път, когато той я погледне.

— Не!

— О, да, Андреа Малоун. Недей да ме лъжеш. Имам очи, по дяволите, и мога да позная, когато някой ревнува. Бях толкова сигурен, че той се кани да ме убие, че целият ми живот ми мина пред очите — той започна да се разхожда напред-назад. В такива моменти всички казваха „Лес размишлява“. — Трябваше да се сетя, че имаше нещо такова. Онези ленти, които гледах сутринта са добри, но са Мики Маус.

— Нищо лошо няма в интервютата — каза разгорещено тя.

— Но няма и нищо страхотно — извика ѝ той. — Можеше да интервюираш клоуна Бозо — щеше да научиш точно толкова за неговата военна кариера. Размекваш се, Анди, губиш своята обективност и всичко това е защото искаш да си изпечеш работата с Лайън.

Не я успокояваше особено фактът, че той не знаеше, че вече е била с Лайън.

— Чудя се как можеш да си представиш такова нещо! Блъскаме си главите от първия път, когато се срещнахме. Той не изпитва към мен нищо, освен презрение.

— Тогава докажи ми, че греша. Утре сутринта искам да притиснеш стареца с всичко, което имаме. По дяволите, Анди, ти можеш да измъкнеш информация и от ряпа, без тя изобщо да допуска, че я е знаела. Виждал съм те да го правиш стотици пъти.

— Генералът е болен, Лес...

— И той крие нещо, чувствам го в червата си. Каква беше тази история, дете не иска да облича униформа, а? Не е нормално, а когато нещо не е нормално, аз обикновено бързо правя усилия да разбера защо е така.

— Няма да го притискам — каза тя, отрицателно поклащайки глава.

Лес болезнено я сграбчи за раменете:

— Тогава аз ще го направя, Анди. Ще накарам генерал Майкъл Ратклиф да разкрие защо се е уволнил рано и живее като отшелник през всичките тези години. Това ще бъде нашият входен билет за телевизионната мрежа. Справи се със сензацията за годината, или аз ще го направя!

Отдолу се чу как останалите минават по коридора към трапезарията. Лес я освободи от ръцете си, но продължаваше да я държи с очи. Тя ги чувстваше върху себе си, докато слизаха по стълбите и заемаха местата си на масата. Лайън седеше в единия край, а генералът очевидно щеше да се храни в стаята си.

Грейси побърза да сервира храната, а екипът я оцени по достойнство. Анди сложи пълна вилица в устата си, въпреки че тялото ѝ отхвърляше дори самата идея за ядене.

— Баща ви се е уволнил рано, нали Лайън? — попита Лес между хапките салата от студено пиле.

Лайън преглътна с видимо усилие.

— Да.

— Някаква специална причина?

Анди стрелна Лес със заплашителен поглед, но той не я забеляза. Той и Лайън се гледаха един друг като боксьори, които се преценяват на тепиха.

— Мис Малоун го попита вече за това — отвърна спокойно Лайън. — Искал е да живее по друг начин, уморил се е от дисциплина. Не желаете да живее в такова яростно препускане, а да прекарва повече време с майка ми.

— Но той е бил още млад? — възрази Лес.

Останалите около масата бяха затихнали и слушаха разговора, вибриращ от толкова много неизречени заплахи. Екипът беше виждал Лес да вбесява влиятелни хора, но мислеха, че този път е отхапал по-голям залък, отколкото може да сдъвче. По тяхна преценка Лайън беше човек, който не бива ненужно да бъде провокиран.

— Може би затова го е направил. Искал е да има много време за ранчото — Лайън отхапа нов залък, омаловажавайки въпроса на Лес.

— Може би — тонът на Лес преливаше от скептицизъм. Анди видя как ръката на Лайън се стяга около чашата с вода. — Може и да го е направил по съвършено различна причина — може пък да е имало

нещо, което да не е искал светът да узнае. Може би за майка ви или за войната...

Столтът на Лайън отлетя назад и с трясък се удари в пода. Сребърните прибори, кристалът и порцеланът затракаха на масата, която той закачи с коляно отдолу. Анди чу Джеф тихо да прошепва „Исусе“. Грейси дойде тичешком от кухнята.

Лайън наподобяваше ревнив Бог, замислил отмъщение. Силата на гнева му го обгръщаше като аура. Очите му святкаха:

— До довечера да сте се измели оттук. Ясно ли е? Вън!

Извърна очи към Анди.

— Всички! Направете последното интервю този следобед, веднага щом баща ми си почине и се измитайте — той пристъпи към обърнатия стол и го вдигна. — Извинявай за бъркотията, Грейси.

После излетя от стаята.

Тишината продължи да тежи и след като Грейси тактично се оттегли в кухнята.

Джеф прочисти гърлото си. Неговата напереност внезапно се беше изпарила:

— Планирахме тази нощ да зареждаме батериите, Анди. Не знам дали ще имаме достатъчно мощност да заснемем...

— Направи всичко възможно, Джеф — каза неопределено тя.

— Да, разбира се — той стана и останалите го последваха. — Продължаваме и нагласяваме където ни показва край реката — те излязоха.

Тя сгъна салфетката си с идеална симетрия. Сякаш беше жизненоважно да го направи по този начин. После я остави до почти недокоснатата си чиния. Изправи се разколебана.

— Анди...

— Млъкни, Лес. Мисля, че каза достатъчно.

За сцената навън бе решила да облече нещо меко и по-обикновено от костюмите, които носеше в другите сцени. Беше казала на генерала да не си слага сако и вратовръзка. Очакваше този разговор много по-нетърпеливо, отколкото другите. Брегът на реката беше прекрасен декор!

Сега се оказа, че това щеше да бъде прощалното ѝ интервю, което му придаваше носталгична нотка. Тя не беше помисляла за времето, когато трябваше да си тръгне. Знаеше, че този миг ще дойде, но не се беше замисляла над него.

— Признай, Анди — каза тя на отражението си в огледалото — надяваше се да продължиш да виждаш Лайън и след като си отидеш.

Сега тя усети наивността на тази си вяра. Той имаше свой собствен живот. Тя имаше своя. Посоките, в които вървяха, никога нямаше да тръгнат успоредно. Може би беше по-добре да си тръгне, когато той мислеше най-лошото за нея. Струваше ѝ се, че иначе няма да може да му обърне гръб.

Тя обу кафяви панталони и навлече жълта блуза. Наричаше я поетична риза, заради силно набраните ръкави и отворено деколте. Събра косата си в свободна опашка, което ѝ придаде свежестта и романтиката на момиче.

Всички я чакаха на верандата. Генерал Ратклиф седеше на сянка в инвалидния си стол. Тя си спомни къпането в басейна, хавлиената кърпа на Лайън, сухите му устни и се опита да ги изгони от мислите си. Сега трябва да разчита на професионалната си безпристрастност. Сълзите ѝ бяха на път да избликнат. С последните остатъци от смелостта си тя би се хвърлила в ръцете на Лайън, който стоеше самотен и вкаменен, наблюдавайки всичко, без да пророни и дума. — Мисля да направя няколко „В“-ролки, както се разхождате двамата по пътеката. Декорът е толкова хубав — каза Джеф.

— Чудесно — отвърна Анди. — Какво искаш да правим?

— Просто тръгни до количката на генерала, но не разговаряйте. Аз ще направя останалото.

— Дадено.

Генералът беше чул инструкциите на Джеф и насочи количката по павираната пътека. Анди тръгна край него. Тя имаше намерение да имитира разговор, но генералът я изненада като го започна.

— Анди, не изглеждаш добре.

— Радвам се, че не сме озвучени — каза с усмивка тя, надявайки се да не проличи пред камерата колко неискрена и несигурна е усмивката ѝ.

— Нямам предвид физически — продължи Майкъл Ратклиф. — Знаеш, че си чудесна. Ти си нещастна. Лайън ми каза, че си тръгвате

след обяд.

С ъгълчето на окото си тя видя Джеф да се промъква между дърветата, следвайки пътя им. Беше опитна и не погледна към камерата, която той носеше на рамо. Тази разходка между дърветата трябваше да изглежда непринудена и нерепетирана. Разговорът със сигурност беше такъв.

— Каза ли ви, че той именно ни нареди да си отидем?

— Мисля, че не харесва този мистър Трепър.

— Бих казала, че омаловажавате нещата. Той не харесва никого от нас.

— Харесва теб.

Анди успя да се задържи да не падне точно навреме. Генералът продължи, без да обръща внимание нито на явната ѝ реакция, нито на камерата:

— Лайън се държи странно напоследък. Обикновено рядко го виждаме през деня. Става и излиза призори. Откакто ти дойде, се мотае около къщата като кученце, което чака остатъците от кухнята.

— Той просто ви пази. Предупреди ме да не ви уморявам и да не надничам в личните ви работи.

— Мисля, че това му е грешката. Той разсъждава твърде много върху ситуациите на моя живот, а не се замисля достатъчно над своя. Ако питаш мен той е в по-лоша форма, отколкото аз.

Бяха стигнали откритото място, където Тони и Уорън стояха до Джил, който се суетеше край микрофоните като квачка край пиленцата си. Поставиха стол за Анди точно до инвалидната количка. Когато нивото на звука беше проверено и шумът на реката — филтриран, Джеф започна да записва последното интервю на видеолента.

Тони заспа край едно дърво, тъй като нямаше светлини, за които да се грижи. Уорън припряно записваше въпросите на Анди. Щяха да се нуждаят от тях, когато тя беше готова за обърнатите въпроси. Джил седеше кръстосал крака на земята и слушаше интервюто в слушалките. Лес се беше отпуснал до Джеф и почукваше с нокът по зъбите си. Лайън, облегнат на един кипарис с кръстосани крака и скръстени ръце, гледаше мрачно към всички.

Анди никога не можа да определи в кой момент от интервюто загуби контрол. Както задаваше въпроси за войната, избягвайки да

бъде конкретна, неочаквано се разсмя над историята за един френски фермер и жена му, които бяха скрили цял взвод в плевнята си.

От този момент генерал Майкъл Ратклиф заразказва история след история. Речта му беше изпъстрена с „Айк каза“ и „Джордж реши“. Тони се събуди от дрямката си и наостри слух. Скоро всички се смееха. Джил дори не се опита да филтрира смеха. Анди видя, че Лайън се усмихва на една от по-колоритните истории.

Генералът беше доволен от себе си. Когато Анди получи яростен знак от Уорън, че времето е свършило, тя тактично възпря генерала и завърши интервюто.

— О, генерал Ратклиф, това беше чудесно — каза Анди, като сваляше микрофона си и го подаде на Джил. Тя се наведе над възрастния човек, откопча неговия микрофон и сърдечно го прегърна.

— Боя се, че се поувлякох.

— Бяхте безценен.

— Какво мислиш, Лес? — попита възбудено Джеф.

— Добре беше.

— Мисля, че не се нуждаем от обърнати въпроси — каза Джеф.

— Оставям го на теб — отговори Лес.

— Татко, добре ли си? — Лайън се приближи зад Анди.

— Не съм се смял толкова от години. Някои от случаите смятах, че отдавна съм забравил, докато не започнах да ги разказвам. Представи си — да мисля за тях след толкова много време... — той отново се засмя, унесен в мислите си. После очите му се замъглиха и той взе ръцете на сина си. Гледайки нагоре към Лайън, каза тихо:

— Не всичко беше лошо, Лайън. Сега, когато мисля за това, виждам, че не е така.

— По-добре да влезем вътре — каза Лайън и подкара количката. Той вървеше, покровителствено сложил ръка върху крехкото рамо на баща си.

— Какво мислиш, че искаше да каже с това? — попита Лес Анди, когато те последваха другите по наклона.

— С кое?

— Не се прави на глупава пред мен, за Бога, Анди. Какво имаше предвид, като каза, че не всичко е било лошо?

— Точно това, което каза, предполагам. Той разказваше смешни истории. Искаше да каже, че не всички преживявания през войната са

били тъжни.

— Имаше нещо повече от това и ти го знаеш — просъска гневно той.

— Всичко, което знам, е, че докато не стигнеш до кръв, няма да се успокоиш. Е, аз съм доволна. Мисля, че интервютата са страхотни. Ако търсиш да излезе някоя дълбока, тъмна тайна, която да очерни репутацията на стария човек, съжалявам. Ще трябва да минеш без това.

Тя закрачи пред него и стигна до верандата в същото време, когато пристигна и генералът. Лайън задържа вратата.

— За момент, Лайън. Искам да говоря с Анди. Може да не я видя, преди да си тръгне.

Тя с очи поиска разрешение от Лайън и той неохотно отстъпи. Жестоките линии около устата му я отчайваха. Тя щеше да го напусне непростена за това, което той считаше за двуличност.

Тя коленичи до стола на Майкъл Ратклиф, а той взе главата ѝ в ръце и я притисна.

— Знам, че ще си помислиш, че това е тъжно бълнуване на стар човек, но аз предчувствах, че ще се появиш, още преди да те чуя да се промъкваш пред вратата онзи ден. Беше много реална за мен онази вечер, когато Лайън бушуваше заради твоята упоритост и нахалство. Той беше толкова разгневен и така неласкателно се изказваше за теб, че си помислих, че срещата му с теб е имала дълбоко въздействие върху него, Анди. Мисля, че сте създадени един за друг. Питам те направо, старите хора нямат много време за такт. Влюбена ли си в сина ми?

Тя положи главата си на костеливото му коляно и сви очи заради сълзите, които напиреха в тях. Кимна с глава, после вдигна поглед към него.

— Да, така е.

Треперещата му ръка погали короната от коси.

— Толкова се надявах... Молих се за това. Ти ще си добра за него. Не се безпокой за сегашното. Мисли за бъдещето. Ако твоята любов към него е истинска, нещата ще се оправят. Обещавам.

Тя знаеше, че не е така, но не искаше да пресушава оптимизма му. Стана, наведе се и го целуна леко и бавно по бузата. Не си казаха

довиждане, но се гледаха замислено, докато Лайън не пристъпи напред да помогне на баща си да влезе.

Промениха програмата — екипът щеше да закара фургона до пристройките да си опаковат техниката, а после щяха да заведат Лес в „Небеса сред хълмовете“ като той щеше да ги следва с наетата си от Сан Антонио кола. Анди щеше да ги настигне с колата си.

Тя бързо огледа стаята, проверявайки дали не е забравила нещо. Не мислеше за това, какво означава заминаването. Ако се замислеше, би умряла. Така, че щеше да остави това за по-късно, когато щеше да притежава лукса да се мятат в нещастията си сама.

Като усети, че твърде много отлага заминаването си, тя приближи до вратата на спалнята и я отвори. На прага стоеше Лайън. Лицето му беше безизразно. Нямаше гняв. Нямаше победа. Нямаше любов. Толкова безжизнено и празно, колкото се чувстваше тя отвътре.

— Чантите ми са готови. Тъкмо се канех да сляза — каза тя припряно, мислейки, че той се е качил, за да я изхвърли оттам.

Той не каза нищо, но я бутна в стаята и затвори вратата след себе си. Тя направи още две крачки назад.

— Баща ти? Как е той?

— Извънредно уморен. Извиках доктора да го прегледа. Сега е с него.

— Надявам се, че днес не е бил твърде напрегнат ден... — гласът ѝ замря. Защо не можеше да измисли какво да каже? Със сигурност не искаше да засилва гнева на Лайън, като му напомни, че той беше този, който настоя да снимат интервюто този следобед.

Той направи няколко крачки към нея, докато останаха на разстояние само от няколко инча. Хващайки я за двете китки, той я извъртя, докато гърбът ѝ се опря в стената. Притисна ръцете ѝ от двете страни на височината на раменете.

— Изглежда вече си на път към голямата телевизионна мрежа, мис Малоун. Срамота е да останеш без потресаващата история, на която се надяваше. Мъчно ми е за теб, че си създаде всички тези неприятности и ще си отидеш с празни ръце. Ето нещо, което да вземеш със себе си.

Тя очакваше устата му да бъде твърда и нараняваща, но тя беше мека и убеждаваща. Той използваше най-старата тактика в стратегическите ръководства: „Успокой врага, дай му лъжливо доверие, отнеси се към него добре и тогава го убий.“ Въпреки, че знаеше какво замисля той, тя беше безсилна да се защитава.

Устата ѝ се отвори под неговата като цвете, и той не пропусна и едно движение, поемайки я. Пиеше я бавно. Пръстите му около китките ѝ се отпуснаха и отворените му длани се плъзнаха върху нейните.

Езикът му потъна между гъбавите ѝ, отстъпчиви устни. Хълбоците му я притиснаха към вратата. Той намери задоволителната поза, докато езикът му се движеше напред-назад в устата ѝ.

Прегръдката беше замислена като унижаваща и нараняваща, но по някое време беше променила характера си. Той не се движеше вече презрително до нея, а я гледаше с желание. Движението на тялото му до нейното загуби бързината и бруталността си и стана подкрепящо и чувствено. Той прошепна името ѝ и като че ли целият свят излезе, раздирайки гърлото му.

Тя се завъртя във водовъртеж от чувства, мразейки го, че я превръща в безмозъчно същество с докосването си, и все пак го искаше, копнееше за него, обичаше го. Той я беше погълнал. Всичко, което знаеше или я интересуваше, беше Лайън. Лайън. Лайън. Лайън.

Също толкова рязко, колкото я беше сграбчил, той я пусна, отблъсквайки я от себе си, сякаш тя беше нещо отвратително. Дишането му беше като на човек, който е пробягал дълго разстояние.

— Сега иди разкажи на Лес всички подробности. Сигурен съм, че чака пълен доклад.

Унижението и мъчителната болка избликнаха във всепоглъщащ гняв.

— Ти... — тя бързо вдиша. — Ти, надут, упорит глупак. Мислиш...

— Лайън! Лайън!

Те доловиха паниката в гласа на Грейси и се спуснаха към площадката Грейси се опитваше да преодолее стълбите.

— Лайън, д-р Бейкър поръча да дойдеш бързо. Баща ти...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Вятърът се втурна в косите ѝ, разбърка ги, после обгърна лицето ѝ и изсуши сълзите ѝ в момента, в който те падаха от очите. Караше със спуснат прозорец, молейки се природата да намери начин да облекчи главоболието ѝ.

Пред очите ѝ неизменно изплуваше накъсаната, объркана картина на унижение от последния час.

Тя и Лайън бяха изтичали надолу по стълбите. Той беше отишъл в стаята на баща си, докато тя успокояваше хлипащата Грейси. Лекарят излезе от стаята, тъжно клатейки глава в отговор на питащите им очи. След около половин час беше излязъл и Лайън, посърнал, но със сухи очи. Не погледна към нея. Той не виждаше нищо, докато тихо приказваше с доктора. Скоро след това беше пристигнала линейката и Анди с ужас видя как покритото тяло на генерал Майкъл Ратклиф беше натоварено в стерилното пространство. Лайън беше последвал линейката с колата си надолу по извиващия се път.

Грейси остана все още тъжна, но готова да свърши стотиците неща, които трябваше да се направят.

Лайън щеше да има нейната подкрепа и любов. Това беше добре.

Докато пристигна в мотела, небето бе станало тъмно индигово. Тя разбра, че екипът и Лес са отишли на вечеря. Огледа стаята, която ѝ бяха наели — беше угнетяващо подобна на първата, която беше заемала.

Заклучи вратата, откачи телефона и се сви на леглото. Следващите осем часа се преструваше, че спи.

„Генерал Майкъл Ратклиф, последният оцелял генерал от Втората световна война, живял в изолация в ранчото си край Кервил, Тексас, след ранното си уволнение през 1946. Генералът почина в мир у дома си след дълго

боледуване. Погребението ще се състои в тесен кръг утре...”

Анди гледаше как говорителят в сутрешните новини безстрастно чете историята. Питаше се кога Лайън официално е уведомил новинарските служби за смъртта на баща си.

„Президентът, след като научи за смъртта на генерал Ратклиф, каза следното...”

Анди слушаше президента на Съединените щати, който възхваляваше пенсионирания генерал, но той говореше за геройство и медали, които нямаха нищо общо със стария човек, когото тя познаваше. Едва вчера беше говорила с него за сина му и за това, колко много го обича. Той беше взел ръката ѝ и я притискаше здраво между крехките си длани, казвайки ѝ с очи как с цялото си сърце приветства любовта им.

— Пусни ме да вляза — Анди подскочи, когато Лес затропа по вратата.

— Само за минута.

Нямаше смисъл да забавя това, което щеше да стане. Тя взе роклята си, метната на леглото, и я облече, изпитвайки желание тя да беше брониран костюм. Отиде до вратата и я отвори.

— Кога разбра за това? — попита без предисловие той.

— Снощи — нямаше смисъл да лъже. — Той почина точно, когато си тръгнах.

— И ти не счете за нужно да ми кажеш? — изръмжа Лес.

— Каква полза?

— Каква полза?! По дяволите! Бих искал да ти влея малко мозък в главата.

Тя не обърна внимание на гнева му, а се отпусна във фотьойла, сви колене и подпря чело върху тях. Спомняше си как генерал Ратклиф изглеждаше последния път. Той знаеше, че ще умре. Последното му сбогом беше изречено безмълвно.

— Анди, какво, по дяволите, става с теб?

Когато резкият въпрос на Лес проникна в съзнанието ѝ, тя вдигна празен поглед към него. След няколко секунди образът му доби ясни очертания.

— Лес, един човек, от когото се възхищавах, е мъртъв. Как е възможно да питаш какво става.

Той обърна очи към затъмнения прозорец, който не пропускаше никаква слънчева светлина.

— Знам, че се възхищавахте от него, но той продължава да е човек-новина, а ние сме хора-новинари. Не видях говорителят да плаче сега, нали? Анди, помисляла ли си, че седим на златна мина?

Тя поклати глава. Лес беше отишъл до прозореца и беше дръпнал пердетата. Слънчевата светлина я удари право в лицето. Тя засенчи очите си.

— Каква... златна мина?

— Помисли, Андреа, за Бога! Ние имаме единствените интервюта с генерал Ратклиф, откакто се е усамотил. Сега той е мъртъв, а ние седим върху ленти с часове разговори с него. Знаеш ли какво може да означава това?

Тя спусна краката си, стана, отиде до прозореца и се загледа навън. Денят беше разкошен, но за Лайън нямаше да е такъв. На неговите плещи падаше организацията на погребението.

— Анди?

— Какво?

— Слушаш ли ме?

Тя прокара ръка през разрошената си коса.

— Питаш дали знам какво означава това, че имаме ленти с генерал Ратклиф.

Лес тихо изруга:

— Нека ти го кажа дума по дума. Ти може и да си скрила това, че знаеше, че генералът е починал по лични причини и аз никога няма да ти го простя. Но аз имам намерение да продам тези ленти на ТВ мрежа и за дяволски повече пари, отколкото беше първоначалната ни цена. Това е нашият шанс да влезем вътре, и с теб или без теб, аз ще се възползвам от този шанс.

— Почакай, Лес — тя вдигна ръка и разтри главата си. Защо я безпокои с това сега? — Те дори още не са редактирани. Няма музика...

— Какво, по дяволите, ни интересува? Нека да ги направят както си искат. Трябват им за вечерното предаване днес. Вече се свързах с продуцента. Щеше да си подмокри панталоните, толкова беше развълнуван. Ще изпратим лентите по въздушния експрес в Ню Йорк. Предполагам, че ще трябва да караме до Сан Антонио, така че побързай — ръката му вече беше на дръжката на вратата.

— Лес, моля те, успокой се и ме остави да помисля — тя отиде до леглото и потъна в матрака. — Никога не съм мислила да изпращаме интервютата след смъртта на генерала. Никога не съм си мислила, че те ще се превърнат в неговия некролог.

— Знам това — по тона на Лес можеше да разбере, че отдавна е загубил търпение, но се опитва да не се изпуска от контрол. — Така се случи, Анди. Ти знаеше, че старият, ъ-ъ, че генералът скоро щеше да умре.

— Скоро да, но не и докато аз бях там — тя покри лицето си с ръце. — Изглежда някак... толкова непочтително да изпратим интервютата точно сега.

— Не мога да повярвам на това, което чувам — извика Лес като плесна с ръце по бедрата си. — Какво ти става, ти си се побъркала. Какво се е случило?

Лайън ѝ се беше случил. А също и генерал Майкъл Ратклиф. Интервютата, които тя трябваше да направи се загубиха по важност в сравнение с това, какви хора бяха те. Но какво в интервютата щеше да накърни паметта на генерала? Нищо. Тя се беше погрижила за това. Така, че ако се съгласеше с Лес, той щеше да я остави за малко на мира.

— Добре — рече уморено тя. — Прави каквото трябва. Ще дойда в Сан Антонио по-късно. Искам да остана за малко тук.

— Надявай се, че ще останеш. Искам да направиш предаване пред портата на ранчото. Екипът е там. Мястото ще бъде натъпкано с хора от пресата. Ние трябва да изпреварим всички. Докато карам лентите в Сан Антонио и ги дам на самолета, ти и момчетата можете да се върнете там...

— Не, категорично не — каза тя, порейки въздуха с ръце. — Ще се съглася да продадеш лентите, защото искам американският народ да види какъв е бил той в последните си дни, но няма да бъда ястреб на погребението.

— Анди, за Бога...

— Няма, Лес. Решението ми е окончателно.

— Бих искал, по дяволите, да беше продължила и да беше спала с този каубой, за да го изхвърлиш от системата си. Може би тогава щеше да се държиш като Анди Малоун, която съм познавал всичките тези години. Уверявам те, че той има същите атрибути като всички нас.

— Отиваш твърде далеч Лес — тя стана и изпъна тяло с ръце на кръста. Златистите ѝ очи, които блестяха към него, бяха като на лъвица, изправила се срещу хищник, заплашващ малкото ѝ. Той получи съобщението недвусмислено и ясно.

— Добре, добре — тръгна към вратата. — Ще изпратя екипа да снима. Някой друг може да направи запис по-късно. Джеф каза, че лентите с интервютата са у теб. Къде са?

Лентите бяха означени и прибрани в черни пластмасови кутии. Анди ги държеше всичките в пластмасова чанта. Тя ги подаваше на Лес, когато Лес попита:

— И разрешението е тук, нали?

Мислите ѝ се залутаха, търсейки във всяко кътче на мозъка ѝ спомен за времето и мястото, когато е дала на генерал Ратклиф да подпише формуляра с разрешение интервютата да се излъчат по телевизията. Подобна сцена не беше намерена. Тя стисна с едната си ръка чантата и вдигна другата към устата си.

— О, Лес — въздъхна тя.

— Какво има?

— Ами, разрешението. Не съм го давала на Майкъл Ратклиф за подпис.

Тя потрепери от убийствения студеносин поглед на Лес.

— Не можеш да казваш това, Анди. Опитай се да си спомниш. Никога в кариерата си не си правила интервю, преди да вземеш разрешение. А сега, по дяволите, къде е то? — докато стигне до последната дума той вече крещеше.

— Нямам го — извика му тя. — Спомням си, че когато започнахме записа исках да не спираме, преди генерала да се е уморил. После кабелът на Джил отказа, спомняш ли си? И трябваше да закъснеем. Спомням си, че мислех да го взема по-късно. Така и не го взех.

Той удари с юмрук по дланта си и тя чу думи, които никога не беше го чувала да изрича преди и никога не допускаше, че може да чуе. Той ѝ крещеше.

— Не лъжеш, нали? Това да не е някакъв хитър...

— Не. Кълна се, Лес. Никога не съм му давала да подпише формуляра с разрешение.

— Напълно в стила на Лайън е да ни съди без разрешението. А дори и той да не знае, че има тази възможност, мрежата би могла. А те никога няма да поемат риска. Ти просто трябва да отидеш там и да го накараш да подпише.

— Не.

— Какво искаш да кажеш с това „не“?

— Искам да кажа „не“. Не и докато не мине погребението.

— То е утре — извика Лес.

— Точно така. Няма да отида там дотогава. Лайън може изобщо да не ме пусне вътре.

Лес погледна към чантата, която държеше тя. Той хапеше устни и извиваше пръсти.

— Забрави за това да вземеш лентите насила или да фалшифицираш разрешението. Аз лично ще телефонирам в телевизионната мрежа и ще им кажа какво имаш намерение да направиш.

— Никога не ми е минавало през ума — каза той с престорена усмивка.

— О, минало ти е — каза тя, без да се усмихва. — Иди и се обади на твоя човек, че няма да получи интервютата, докато не мине погребението. После ме остави сама.

Той застана до вратата и дълго се вглежда в нея. Недоумяващо поклати глава:

— Променила си се, Анди. Не мога да разбера какво е станало с теб.

— Точно така, Лес — не можеш да разбереш.

Останалата част от деня тя прекара легнала на леглото със студен компрес върху очите. Заклучи лентите в куфара си и скри ключа. Освен това заклучи вратата и сложи веригата. Кълнеше се пред себе си, че има доверие на Лес, но действията ѝ говореха по-красноречиво.

Тъй като беше спала малко предната нощ, тя подремна и през деня. Докато се луташе в полусън, сцените, които се бяха развивали извън съзнанието ѝ сега оживяваха в нещо между сън и фантазия. Тя и Лайън бяха главните действащи лица в тях.

Привечер тя гледа по телевизията репортажите във връзка със смъртта на генерал Ратклиф. Както беше предсказал Лес, входът на ранчото беше задръстен от репортери и фотографи. Бяха сложени полицейски бариери, за да се задържи тълпата. Само местни хора или ветерани, служили под командването на генерала получиха разрешение да преминат през портала. Повечето от тях носеха цветя.

Сърцето на Анди се сви, когато показаха Лайън, който излезе пред портала за кратко изявление пред пресата. На хората, които бяха дошли да отдадат последна почит пред баща му, той говореше меко и тъжно.

Беше облечен така, както Анди никога не беше го виждала — в тъмен костюм и бяла риза. Поведението му, самообладанието, силата, която се излъчваше от него, бяха впечатляващи. Тя почувства в гърлото си болка от вълнението. Държеше се добре пред хората. Но как ли страдеше вътрешно? Дали Джери беше дошла да го успокои в този момент? — питаше се Анди. Внезапно тя съжали за подозрителността си, въпреки, че самата представа за това как той намира успокоение в ръцете на друга жена, продължаваше да я навестява.

Следващата сутрин в новините разказаха малко за погребението, с изключение на това, че президентът беше долетял с хеликоптер от въздушната база Леклент, за да посети погребалната церемония в 10 часа. Генералът щеше да бъде погребан на ранчото.

Анди облече рокля в светлокафяв цвят и сандали с високи токове. Вдигна косата си в гладък кок и си сложи малки, златни обици.

До обяд беше опаковала всичко и го беше натоварила в наетата кола, решена да напусне Кервил веднага, щом се върне и достави на Лес подписаното разрешение. Екипът, след като отрази погребението, бе поел към Сан Антонио с надежда да хванат самолета за Нашвил, който беше късно следобед. Въпреки, че никой от тях не говореше за това.

Анди знаеше, че смъртта на генерала не ги е оставила безучастни.

В три часа Лес дойде в стаята ѝ да я изпрати. Той беше спорил с нея по въпроса да тръгне по-рано. Тя бе отказала.

— Кога ще се върнеш? — попита той.

— Когато взема подписа — раздразнението му караше червената му коса да настръхва. За да разсее всякакви двусмислици, тя каза: — Не знам какво ще заваря, когато отида. Може полицията още да е там. Не знам дали изобщо ще мога да се приближа. Ще се върна колкото може по-бързо.

Той още продължаваше да хвърля пронизващи погледи, когато тя потегли от паркинга. Дланите ѝ бяха толкова влажни, че се плъзгаха по волана. Това, което беше казала на Лес, беше истина — не знаеше какво ще завари, когато стигне в ранчото, но почти желаше да няма възможност да влезе. Ужасяваше се много повече от това да се срещне лице в лице с Лайън, отколкото да срещне полицейски барикади.

Нямаше барикади, пред портала стоеше същият пазач, който дежуреше в деня, когато тя за пръв път пристигна. Стотици букети цветя вехнеха под лятното слънце. Тя докара колата до къщичката на пазача и спусна прозореца.

— Здравейте!

— Здравейте — отвърна човекът. Очите му бяха зачервени и сърцето на Анди се обърна от съчувствие.

— Аз съм мисис Малоун. Бях с...

— Да, мадам. Знам коя сте.

— Питам се дали мога да вляза за няколко минути.

Той свали шапката си и се почеса по главата.

— Не знам. Мистър Ратклиф каза никой да не влиза.

— Бихте ли се обадил да съобщите за мен? Кажете му, че е много важно да го видя, макар и за миг.

— Предполагам, че мога да го направя.

Той тръгна обратно към стаичката и Анди го видя да взема слушалката.

Когато се върна, той вече посягаше към ръчката, за да отвори електрическата порта.

— Не разговарях с мистър Ратклиф, но Грейси каза, че можете да влезете.

— Много благодаря.

Тя превключи на скорост и потегли. Къщата и външните постройки бяха пусли. Не се виждаха както обикновено работници от ранчото, които да се занимават със задачите си. Дори кравите, които пасяха на склона на хълма, изглеждаха неестествено неподвижни.

Преди да е успяла да позвъни, вратата се отвори и Грейси се хвърли към Анди.

— Господ да те благослови, че идваш сега, Анди. Не знам какво да правя с него. Той е в кабинета си и мисля, че пие. Държа се толкова добре. После, когато всички си отидоха, той направо се побърка. Не иска да яде и направо хвърля таблата, когато му янося. Да беше хлапе, щях да го напляскам и да се вразуми. Ще влезеш да му поговориш, нали?

Анди объркано погледна вратата към кабинета на Лайън.

— Не мисля, че бих подобрила настроението му, Грейси. Аз съм последният човек, когото той желае да види.

— Имам си мое мнение по този въпрос. Мисля, че причината да се държи така е твоето заминаване.

Анди се обърна и я погледна шокирано.

— Той току-що загуби баща си.

— Той го очакваше всеки ден от една година насам. Чувства се зле заради това, без съмнение, но не е естествено за един мъж да се държи така. Боли го сърцето и това не е само поради смъртта на генерала — горната й устна потрепери и Анди я прегърна.

— Съжалявам, Грейси. Знам колко го обичаше.

— Да. И ми липсва. Но съм доволна, че вече не страда. А сега, моля те, иди при Лайън. Той е човекът, за когото наистина ми е мъчно.

Анди остави на масата чантата си и забравения формуляр за разрешението.

— Казваш, че пие и не иска да яде ли?

— Не е хапнал и зальк, откакто... Не мога дори да си спомня откога.

— Добре, първо най-важното. Донеси ми таблата, която си му приготвила.

След минута Грейси се върна с таблата, отрупана със студено печено пиле, картофена салата, желирана салата, и филии намазани с масло. Анди я взе от нея и приближи вратата.

— Отвори ми, моля те.

Грейси отвори и бързо отстъпи назад, като че ли очакваше отвътре да стрелят по нея.

Анди пристъпи в затъмнената стая и вратата след нея тихо се затвори. Пердетата на прозореца бяха спуснати и не пропускаха никаква слънчева светлина вътре. Кожените мебели, тежкото дъбово бюро и претъпканите библиотеки допринасяха за потискащата обстановка в стаята. А също и миризмата на уиски, която идваше от отворената бутилка на бюрото, върху което главата на Лайън лежеше отпуснато.

Тя влезе по-навътре, без да се старае да приглуши стъпките си. Когато стъпи извън килима и токчетата ѝ изтракаха, той се размърда и вдигна глава.

Видя как на устните му се оформя недоволство. Видя също как то замря, преди да прозвучи, убито от удивлението. Той я гледаше за момент с празен поглед, после замъглените му очи се фокусираха и той избоботи:

— Какво правиш тук?

Първият ѝ порив беше да пусне таблата и да се хвърли към него, предлагайки му любящо успокоение. Но знаеше, че той щеше да отхвърли такава сантименталност и да я упрекне. Трябваше да е твърда и да го погледне с вдигната глава.

— Мисля, че е очевидно. Нося ти нещо за ядене.

— Не искам нищо. А особено пък, теб, така, че си иди. Веднага.

— Може и да тероризираш икономката си, но не можеш да уплашиш мен. Не се плаша лесно. Така че защо не се държиш като цивилизован възрастен човек и не си изядеш храната. Грейси ще се поболее от безпокойство за теб. Мен лично не ме е грижа дали си се затворил тук и се напиваш до забрава, но тя се тревожи. А аз се тревожа за нея. Къде да сложа това?

Без да дочака отговор, тя тресна таблата на бюрото пред него.

— Не те видях заедно с останалите кръвопийци тази сутрин. Успа ли се?

— Нагрубявай ме, ако това те кара да се чувстваш по-добре, мистър Ратклиф. Много те бива в обидите. Също в грубостите, ината и надменността. Не знаех, обаче, че си склонен към малодушие.

Той скочи с нестабилни крака от стола и се наложи да се подпре на бюрото.

— Малодушие ли?

— Да. Малодушен си. Изглежда си мислиш, че само ти имаш право да скърбиш. Че единствен ти си избран да страдаш. Не знаеш нищо за страданието, мистър Ратклиф. Говорила съм с мъж без ръце и крака. И знаеш ли какво прави той? Участва в маратон. Вземала съм интервю от жена, парализирана от полиомиелит от врата надолу. Състоянието ѝ е толкова лошо, че диша с помощта на апарат. Тя се усмихваше по време на цялото интервю, беше толкова горда от рисуването си. Рисуване ли? Да. Тя рисуваше, като държеше четката със зъби.

— Почакай малко! Кой те е наел да играеш ролята на моя съвест?

— Аз.

— Добре. Спести си го. Никога не съм казвал, че няма хора, които да са по-зле от мен.

Той отново се отпусна на стола.

— Не си казвал, но прекаляваш в мъченичеството си, защото жена ти те е изоставила. Настроил си се против целия свят заради нея.

Тя се облегна на лакти на бюрото и се наведе към него.

— Лайън, скръбта по баща ти е оправдана — каза меко тя. — Но не се затваряй тук и не позволявай раните да загнойт. Ти си твърде уязвим.

— Уязвим? — попита той с горчив смях. — Джери не мислеше така. Тя ми изневеряваше още преди да ме напусне.

— Робърт също.

Той рязко повдигна глава и зачервените му очи задълго се задържаха върху нея. После прокара ръце по лицето си, за момент променяйки сурово хубавите си черти, опъвайки кожата като гумена маска и протегна ръка към бутилката. Анди стаи дъх, после бавно издиша, когато видя, че той затваря бутилката и я прибира в бюрото.

С вид на разкаяно момче, той каза:

— Дай пилето, моля.

Тя отпусна напрежението, което държеше раменете ѝ изправени и побутна таблата към него. Той се засмя.

— За колко души е това?

— Грейси каза, че отдавна не си ял. Мисли, че си гладен.

— Ще се присъединиш ли?

— Има само една чиния.

— Можем да я споделим.

Грейси едва не събори чашата си с кафе, скачайки от масата, когато Анди внесе празната табла.

— Как е той? — попита загрижено Грейси.

— Прелял — засмя се Анди. — И аз хапнах малко, но той оглозга всяко кокалче. Искане нещо за пиене. Не кафе. Мисля, че бих могла да го предумам да поспи малко.

— Ще приготвя чай с лед.

— Да, би било добре. Грейси — тя замълча, преди да изкаже следващата си молба, — искам да направиш нещо за мен.

— Всичко, след това, което ти направи за Лайън.

— Обади се в „Небеса сред хълмовете“ и остави съобщение за мистър Трепър. Не искам да му го казваш лично, защото той ще се ядоса, а ти не заслужаваш да те нагрубят. Съобщението е, че ще има това, което иска на сутринта.

— Ще има това, което иска на сутринта.

— Да — тя не се канеше да споменава на Лайън за формуляра сега. Настроението му се беше подобрило и те разговаряха, както никога преди. Нямаше намерение да прави нещо, което би застрашило това ново доверие. — По-добре предупреди човека на портала да не пуска никого вече днес.

— Добре — каза бодро Грейси.

— Мисля, че това е всичко. С малко късмет, Лайън скоро ще заспи.

— Благодаря, Анди. Знаех, че ти си точно това, от което се нуждае.

Анди кимна, но не каза нищо, а занесе таблата с чая и две високи чаши в кабинета. Лайън вече не лежеше на бюрото, а се беше изтегнал на коженото канапе със затворени очи. Ръцете му бяха върху колана. Беше по риза — жилетката, сакото и вратовръзката бяха натрупани на стола.

Анди тихо се промъкна към него. Доближи се на сантиметри, преди той да отвори очи.

— Мислех, че спиш.

— Просто си почивам.

— Искаш ли чай с лед?

— Да.

— Искаш ли захар?

— Две — тя потрепери.

— Приемам, че това означава, че ти предпочиташ чая неподсладен.

— Спомних си този сироп, който пих при Гейб. Сигурно слага по три-четири лъжички в чаша.

— Защо го пи?

— Трябваше да правя нещо, докато събера кураж да те заговоря.

— Робърт мамеше ли те?

Смяната на темата беше толкова рязка, че лицето на Анди показва същото изражение, както когато за пръв път научи от „приятел“ за изневерите на съпруга си.

— Да.

Лайън въздъхна и проследи с пръст шарката по замръзналата чаша.

— Спал съм с много жени. Мисля, че повечето пъти сме били взаимно удовлетворени. Но никога не съм го правил, докато бях женен. Изисквам абсолютна вяност от двамата. Мисля, че така трябва да бъде в един брак.

— Вероятно си го научил от баща си. Грейси каза, че дори след като майка ти е починала, той не се е заинтересувал от друга жена.

— Той я обичаше докато... докато умря.

Това го отприщи и той започна да говори за родителите си и особено за баща си, когото бе обичал и уважавал.

— Не беше лесно да си син на жива легенда. Понякога мразех това. Всички очакваха от мен повече, заради баща ми. Неговото доброволно заточение се отрази на юношеството ми. Никога не пътувахме като семейство, не ходехме на почивка. Когато пораснах, започна да ме пуска със семействата на приятели.

Той разказа за погребението, за обвития със знаме ковчег, за президента и неговото внимание.

— Ти негов политически поддръжник ли си? — попита тя.

— Не съвсем, но е ужасно хубав човек.

Те се засмяха и той я попита за предшественика на сегашния президент, когото тя беше интервюирала.

Тя започна да му разказва как се беше стигнало до интервюто, но след няколко изречения видя, че очите му се затварят, а главата му

кльомва на облегалката на канапето. Тя взе наполовина пълната чаша от ръката му и я сложи заедно със своята на масата. Почака няколко минути, докато дишането му стана дълбоко и равномерно, после сложи ръце на раменете му и премести главата му върху гърдите си, като се намести в края на канапето.

Той съвсем естествено се опъна до нея. Изравни дишането си в такт с неговото, прокара пръсти през тъмната му, гъста коса и тя се обви около тях като копчинени нишки. Докосна лицето му с любов. Поглади с ръка широкия му гръб.

По едно време той нагласи по-удобно глава на гърдите ѝ. Думата, която измърмори, можеше да е нейното име, но можеше и да е желано въображение. Тя го притисна здраво, мълвейки нежности и любовни думи, които никога не би имала смелостта да изрече, ако беше буден. После и тя потъна в сън.

Когато се събуди, той целуваше гърдите ѝ през плата на роклята. Ръцете му я галеха по корема, намериха мястото на нейната женственост и го обхванаха.

— Лайън? — прошепна тя.

— Анди, моля те — изстена той. — Искам да те любя.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Нуждая се от теб. Правилно или не, смислено или не, имам нужда от теб, Анди.

Тя зарови пръсти в косата му. Нямаше съпротива от нейна страна, когато той разкопча копчетата на роклята, нито когато разкопча сутиена. Той зарови лице в кадифената падина между съблазнителните ѝ гърди. Беше като дете, търсейки успокоение, когато устата му полагаше трескави целувки върху кожата ѝ.

Мъжът, който се славеше с невероятно самообладание и ловкост, беше станал тромав и незнаещ, когато стигна до подгъва на роклята ѝ. Тя му помогна да се освободи от пречката, която представляваше бельото. Той се зае с ципа на панталона си. Бързината правеше движенията му резки и отчаяни.

Той приближи към нея без прелюдия, но тялото ѝ беше готово да го приеме. Обгърна го напълно и плътно, поемайки неговата болка и скръб и сърдечната му мъка в себе си. С всеки тласък той изхвърляше от себе си горчивината и безразличието. Тя ги приемаше. Ако тялото ѝ можеше да му даде това успокоение, тогава тя искаше да се превърне в лек за душевната му болка. Това нямаше нищо общо със секса. Това беше любов. Когато свърши, тя беше доволна, че ѝ беше дадена възможност да го люби безусловно, давайки всичко, без да получи нищо.

Без да говори, без да се движи, тя го държеше здраво, докато почиваше, главата му лежеше като любимо бреме върху рамото ѝ. Тя се вслушваше във всяко негово дихание. Гърдите ѝ поемаха ударите на сърцето му и тя тържествуваше от твърдото му биене.

Той вдигна глава. Когато забеляза сълзите, които се търкаляха от златистите ѝ очи и потъваха в косата ѝ, той се почувства изпълнен със съжаление.

— Господи, Анди. Съжалявам. Съжалявам — повтори той, клатейки глава. Остави я и неловките му опити да поправи дрехите ѝ

бяха трогателни. Тя сгуши глава на гърдите му и той започна да я гали по косата.

— Не знам какво ми стана. Дори не те целунах... Какво копеле съм. Накарах те да плачеш. Сигурно се чувстваш нагрубена, насилена. Господи, съжалявам — задави се той.

Тя вдигна глава и взе лицето му в ръце.

— Спри това. Веднага. Плача, защото се радвам, че се нуждаеше от мен.

— Нуждаех се, нужда се. Не можех да допусна след последните два дни, че съм имал нужда точно от това...

Усмивката ѝ беше нежна, докато приглаждаше черните му вежди.

— Ти беше обсебен от мисълта за смъртта. Мисля, че имаше нужда, да разбереш, че още си жив. Да празнуваш живота.

Очите му бяха като пламтящи въглени, сиви в края, но огнени в средата.

— Възможно ли е след всичко това, което се случи между нас, след омразата, гнева и недоверието да съм се влюбил в теб, Анди Малоун?

— Не знам. Възможно ли е? Надявам се. Защото аз те обичам много, Лайън.

— Анди — името ѝ беше благоговееен шепот, докато пръстите му галеха устните ѝ. После той тихо се засмя. — Анди. Никога не съм си и помислял, че бих обикнал жена на име Анди. Още по-малко, че ще умра, ако не целуна тази Анди.

Устните му се отвориха и се раздвижиха върху нейните. Той изкупваше бързината и близките си до насилие действия от преди малко с нежната ленивост на тази целувка. Езикът му вкуси устните и облизвайки ги леко с връхчето си. Целуваше тъглчетата на устата ѝ, докато тя потрепери от необходимостта да се отвори за него. Той я притисна и обходи устата ѝ. Венците, устните, вътрешността на устните ѝ почувстваха грабителския му език. Той се потърка в нейния и го привлече в устата си. Беше толкова сладко, че тя безсилна се притисна към него. Когато той постепенно се отдръпна, и двамата дишаха дълбоко. Той продължи с възхищение да целува шията ѝ, започвайки пътешествие, чиято крайна цел беше ухото ѝ.

— Кога си се научил да целуваш така? — попита тя с мек тон, когато зъбите му хванаха ухото ѝ.

— В този момент. Целувките никога не са били толкова важни до сега.

— А сега важни ли са?

— Много.

— Защо?

— За да знаеш колко те обичам.

Той я целуна отново. Този път устата му беше неподвижна, приемайки нашествието на нейната, пъхвайки дълбоко езика си и задържайки го там. Ръцете му я държаха в затвора си и тя почувства раздвижване в слабините му.

— Можеш ли да ми простиш предишната ми егоистична безчувственост и да се качиш горе с мен?

Тя кимна и те станаха от канапето. Спокойно събраха разхвърляните дрехи, оправиха това, което бе все още върху тях и излязоха от кабинета.

Беше вечер, слънцето отдавна беше залязло. Спряха и се послушаха, но не можаха да доловят никакъв шум от кухнята. Стаята на Грейси също тънеше в тишина.

— Гладна ли си? — попита учтиво той и Анди широко се усмихна.

— Ако кажа „да“ какво ще направиш? — подразни го тя.

— Ще преглътна наистина тежко и ще се опитам да не викам.

Тя взе ръцете му и го поведе нагоре по стълбите. Помисли, че той ще поиска да я заведе в стаята си, но той спря пред спалнята, в която беше живяла тя.

— Да влезем.

— Защо?

— Ще видиш.

Влязоха в огряната от лунна светлина стая. Никой от тях не видя смисъл да се светва лампата, тъй като стаята беше окъпана в сребърно сияние.

— Не се движи — каза ѝ той и се зае да сваля дрехите си.

Тя послушно седна на ръба на леглото, където той я настани и се загледа как той се освобождава първо от ризата, а след това и от панталона си. Той беше такъв превъзходен представител на мъжкия пол, че тя изведнъж се почувства горда да го покаже на целия свят и в

същото време яростно ревнива от всяка жена, която го е виждала в този вид.

— Ела — каза той, протягайки ръка.

Тя стана и отиде до него. Той застана зад нея с ръце на кръста ѝ, придвижвайки я към голямото огледало в ъгъла на стаята, близо до прозореца. Тя се беше възхитила от него още първия път, когато влезе в стаята. Беше с овална, сложно гравирана рамка от червено дърво, което въпреки здравината си създаваше впечатление за деликатност. Тази мебел, без съмнение, беше на повече от сто години, но огледалото беше получило ново покритие, така, че отраженията им се виждаха ясни.

Изправен зад нея, Лайън се пресегна през раменете ѝ и роклята, която тя набързо беше закопчала преди малко. Едно по едно копчетата паднаха жертва на умелите му пръсти. С голямо внимание той разкопча колана ѝ. Хвана двата края на дрехата и ги разтвори. Пръстите докоснаха гърдите ѝ и тя потрепери. Почувствала слабост, се облегна на него, без да отделя очите си от неговите.

Хладният вечерен въздух погали кожата ѝ, когато той свали дрехата от раменете ѝ. Дрехата прошумоля покрай нея след лекото му докосване, плъзна се по бедрата и падна на пода. Той се наведе, за да ѝ помогне да прекрачи ненужното парче плат.

— Можеше да се смачка още повече — каза с лукава усмивка той като се изправи. После тя почувства как той се напрегна, усети внезапното му затруднено дишане, когато погледна отражението ѝ в огледалото.

— Не ме интересува дали ще се намачка — въздъхна тя, погълната както него от момента и от паяжината от чувственост, в която той бавно я оплиташе.

Той с любов се зае с фибите в косата ѝ, тежката златна вълна обля раменете ѝ. Взе косите ѝ в шепи и ги поднесе към лицето си. Беше замаян от аромата им.

Очите им се срещнаха в огледалото и те се усмихнаха един на друг.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, после надолу към гърдите. Сутиенът ѝ набързо беше закопчан докато той се суетеше с дрехите и сега гърдите ѝ бяха набъбнали под тънката материя. Леко, толкова нежно, сякаш беше само загатване за ласка, пръстите му погалиха

връхчетата. Ако не гледаше, би могла да си помисли, че въздушните докосвания са плод на въображението ѝ, или игриво раздвижване от вятъра.

Но стегнатият ответ беше истински. Той сложи устни на ухото ѝ и каза с мъжко задоволство:

— Казах ти онзи ден в мотела, че това може да мине и без тази подробност — предната закопчалка на сутиена беше освободена и той го смъкна от раменете ѝ.

— Красиво — промълви той, гледайки я с жаден поглед.

Тя виждаше в огледалото ръцете му върху гърдите си. Кожата ѝ се опъна под пръстите му, които се стараеха да не ѝ причинят болка. Лунната светлина подчертаваше тъмните кръгове, които привличаха вниманието на любещите му пръсти. Той ги обиколи бавно, възбуждащо, докато тя закопня да ги докосне. Когато го направи, когато пръстите му влязоха в контакт с щръкналите връхчета, тя почувства докосването дълбоко в утробата си и извика името му удивена.

— Не знам колко дълго бих могъл да правя това — дрезгаво прошепна той. — Това е фантазия, която искам да осъществя. Но, Господи, ти си прекрасна.

Ръцете му се плъзнаха отстрани по тялото ѝ, барабанейки по ребрата. Когато стигна до бельото, той наклони главата ѝ, докато устата му срещна нейната. Докато се целуваха, тя усети дланите му да се плъзгат по тялото ѝ.

Без да нарушава прегръдката, тя се освободи от бельото в краката си. Желанието му беше твърдо и настойчиво — тя го усещаше на кръста си, но той се въздържаше само за да се наслади на голотата ѝ.

Двамата се вгледаха в отражението си в огледалото. Той разпростря ръце върху корема ѝ, притискайки я към изискващата си мъжественост. Другата му ръка погали бедрото ѝ, леко и въздушно премина по златистия триъгълник, давайки обещание с пръстите си.

— Объркваш ме, Анди Малоун. Приличаш на ангел, но те усещам като съблазнителка. Звучите, които чувам дълбоко в гърлото ти, когато те галя така, не са небесен хор, а съблазнителни песни. Златна и от слонова кост, изглеждаш хладен, недосегаем идол, а се топиш под докосването ми. Дали те боготворя или те обичам?

— Обичай ме. Сега. Моля те, Лайън, веднага.

Обръщайки се в ръцете му да посрещне явната му възбуда, тя не остави място за съмнение за отговора, който очакваше от него.

Ръцете му я обгърнаха под изпъкналостта и той я занесе на леглото. Положи я нежно, обещах на себе си, че никога повече няма да я вземе така настървено, както го беше сторил преди. Бяха излъгани и двамата.

Той се отпусна до нея и когато тя се обърна въпросително, той я спря, слагайки ръце на гърдите ѝ.

— Има време — прошепна той, после взе набъбналото връхче в уста, за да го люби. Езикът му правеше кръгови движения по зърното и ласката я караше да трепери от копнеж. Той прилепи устни до него и отново го погали с език.

— Моля те, Лайън.

— Никога повече няма да бъда егоист с теб. Нека да те любя.

Ръцете му бродеха на воля. Устните му я целуваха в безпорядък. Той я докосваше така, сякаш чувствителните ѝ места бяха обозначени на карта пред него. Устните му намериха възбудими точки по кожата от вътрешната страна на ръцете ѝ, пропътуваха към гърдите и върху корема. Тя изхлипа от неописуемо удоволствие и от болката да го обича.

От време на време я довеждаше до безпаметност, но оставаше над нея, без да ѝ позволи да се отпусне без него. После, когато и двамата трепереха от желание, той я покри с тяло и се зарови в сладкия рай на нейното тяло.

Разлюля я нежно, раздвижвайки хълбоците ѝ с ръце, така че да го поеме целия. Хармонията на телата им беше така пълна и ритъмът на движенията им толкова синхронен, че по-късно се удивляваха от това.

Мълвейки думи на възхвала и възхищение, той я доведе до върха.

— ... толкова е хубаво, когато...

— ... дълбоко вътре...

— ... да...

— ... въпреки, че може би лъжеше, когато каза...

— Не, не е имало никого след Робърт.

— Лес?

— Никога, Лайън. Кълна се.

— О, Анди, толкова е хубаво!
— За мен също. И, Лайън, никога не е било така преди.
— Искаш да кажеш...?
— Да. Никога преди.
— Целуни ме.
— Много ли е горещо?
— Не.
— Студено?
— Точно е. Къде е сапунът? — попита тя.
— Аз пръв — каза той.
— Не, аз.

Насапунисаните ръце търкаха окосмените му гърди. Деликатният ѝ език дръзна да се впусне в приключение. Пръстите лениво почиваха на кръста му.

— Анди?
— Да?
— Какво има?
— Не смея.
— Да ме докоснеш? Недей. Докосни ме, Анди.
Тя колебливо го потърси. Храбро го докосна.
Невинно го люби.

— О, господи, Анди — той покри ръката ѝ със своята. — Сладка, любима, да. Да!

Той я притисна към стената на банята.
— Сега е твой ред — каза тя, останала без дъх.
— Пропускам реда си.

Лежаха удовлетворени в леглото в объркана плетеница от ръце и крака. Той лениво прокара пръсти нагоре и надолу по гърба ѝ, а тя остана заровила лице в гърдите му.

— Какво мислиш за баща ми, Анди?
— Защо ме питаш за това сега?

Тя почувства как той свива рамене.

— Не зная. Може би защото той винаги се е вълнувал от това, какво мислят хората за него, как се тълкуват историческите книги.

— Той е велик, Лайън. Колкото повече чета за него, толкова повече му се възхищавам. Но не мисля, че ще го запомня с това. По-скоро ще мисля за него като за мил възрастен джентълмен, който обича

сина си, тъгува за отдавна починалата си жена, уважава другите и цени личността им. Права ли съм?

— Повече, отколкото си мислиш.

Той се отдели от нея и облегна гръб на таблата на леглото. Без да се безпокои от голотата си, той вдигна коляно и я придърпа нагоре да се сгуши до него.

— Знаеш ли, Лес беше прав — каза тихо той.

Тя вдигна глава и погледна сериозното му лице.

— За какво, Лайън? — не я интересуваше кой знае колко, но трябваше да го попита, защото той искаше да ѝ каже.

— За това, че има определена причина, поради която баща ми живее в изолация. За това, че зад отдръпването на генерал Майкъл Ратклиф едновременно от армията и обществото, се крие една тайна.

Тя лежеше неподвижно и едва дишаше.

— Той се върна вкъщи като герой, но не се чувстваше такъв. Чувала ли си някога за битката по бреговете на река Айзин?

— Да. Това е победа на майор Елиът, който е бил в сектора на баща ти. Врагът е понесъл загуби с хиляди.

— Хиляди американци са загинали също.

— За съжаление такава е цената на победата.

— В очите на баща ми това е твърде висока цена.

Лайън въздъхна и се намести по-удобно.

— Той е направил грешка, която е струвала скъпо. Изпратил е цял полк на истинска кървава баня. Това често се случва. Офицери рискуват живота на хората си, заради повишение. Но не и моят баща. Той е ценял живота на всеки човек под негово командване, от офицерите до последния редник. Когато е осъзнал какво се е случило е бил съкрушен. Никога не е могъл да забрави, че тази грешка е струвала живота на толкова много мъже, че е оставила толкова много вдовици и сираци... — гласът му замря.

— Но, Лайън, в сравнение с неговата доблест една грешка е простима.

— За нас — да. Не и за него. Той се чувстваше зле от това, че тази битка е била прославена като един от обратите във войната. Той беше повишен в звание за нея. Счита се, че това е голяма победа, но тя го съкруши като човек и като войник. Когато си дойде у дома и го

провъзгласиха за герой, той не можа да понесе конфликта със самия себе си. Не се чувстваше като герой, а като предател.

— Не може да бъде!

— Не като предател на страната си, а като предател на хората, които бяха вярвали в преценката му на водач. Това беше конфликт, с който той не можа да се примири. Затова се затвори тук — далеч от света, далеч от всичко онова, което му е напомняло за лъжата.

За момент останаха смълчани, после тя каза:

— Никой няма да хвърли камъни по него, Лайън. Той е уважаван човек, герой... Бойното поле се разпростира с мили. Сред целия хаос той може да е помислил, че е направил грешка, а всъщност да не е.

— Знам това, Анди, и ти го знаеш. Но от както станях достатъчно голям, за да разбера причината за неговото затворничество, никога не съм бил в състояние да го убедя в това — каза тъжно той. — Той умря, все още съжалявайки за този единствен ден в живота си, сякаш не е имало други. Няма значение какво щяха да кажат хората, ако бяха узнали. Той осъди себе си много по-сурово, от който и да е друг.

— Колко тъжно. Беше такъв добър човек, Лайън.

— Той също много те харесваше.

Тя наведе глава назад и погледна към него.

— Наистина ли?

— Да, каза ми, че си страхотно момиче.

— Какъвто бащата, такъв и синът.

— И — продължи той, без да обръща внимание на забележката ѝ — в деня, в който почина ми каза, че щом съм бил такъв голям глупак да те оставя да си тръгнеш, значи заслужавам да те загубя.

— На което ти отговори...?

— Не бих могъл да го повторя. Достатъчно е да кажа, че не бях сговорчив.

— А сега?

— Сега съм изтощен и искам да спя, но не мога да понеса мисълта да си пропилявам времето в спане, когато ти си гола в леглото ми.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че на мен също ми се спи?

Той се усмихна и я целуна. Лягайки долу, той я придърпа с гръб към себе си и се сгуши, намествайки тялото ѝ до неговото.

— Мистър Ратклиф, вероятно не осъзнавате къде се намира ръката ви — изкашля се тя.

— Осъзнавам, но се надявах, че няма да забележиш.

— Би ли бил джентълмен да я махнеш?

— Не. Вече спя.

Слънчевата светлина я накара да замижи, докато слагаше обещията си. Отражението в огледалото ѝ напомняше за предишната нощ, когато Лайън я беше въвел в еротичните си фантазии. Ръката ѝ леко потрепери и тя не можа да познае възторженото изражение на лицето си. Никога преди не беше изглеждала така. Миналата нощ можеше да бъде и сън, ако тялото ѝ не напомняше живо за него. Гърдите ѝ бяха леко зачервени от поникналата брада на Лайън. Зърната се напрягаха от спомена за неговите устни. Усещаше тежест между бедрата си всеки път, когато си спомняше как тялото на Лайън се съединява с нейното. Но най-важно от всичко за нея беше да знае, че любовта ѝ е споделена. Всеки път, когато се любеха това беше повече от физическо съединение, беше сливане на душите. Неговата сексуалност беше съживила женствеността в нея. Но това беше само едната причина, поради която го обичаше. Обичаше човека, неговата уязвимост, когато го беше видяла погълнат от скръбта, силата му, чувството му за хумор. Обичаше дори гневния му характер.

Лайън. Обичаше Лайън.

Докато се обличаше, тя планираше как да му каже, че трябва да подпише формуляра с разрешението за снимки, а също и какво решение беше взела точно преди да заспи в ръцете му. Не знаеше какво ще им донесе бъдещето. Не бяха говорили за това. Миналата нощ бяха живели единствено с настоящето. Но каквото и да се случеше между тях — а тя не можеше да си представи бъдещето без него — тя знаеше, че животът ѝ ще тръгне в друга посока. Не можеше да продължава както до сега. Преди да го срещне не беше и подозирала, че не живее истински. Сега се чувстваше свободна, силна и щастлива.

Тя чу стъпките му по стълбите и отдаде бързината му на същия импулс, който караше сърцето ѝ да се ускорява при мисълта, че той е

наблизо. Хвърляйки един последен поглед в огледалото, тя се обърна да го посрещне на вратата.

— Най-после! Моят любим се връща...

Думите замряха в гърлото ѝ, когато видя убийственото му изражение. Очите му яростно искряха. Устните му бяха разтеглени в горчива усмивка.

— Ти, лъжлива, хитра...

— Лайън — извика тя, понечила да спре изригването на гнева му, — какво се е случило?

— Ще ти кажа какво се е случило! Малката измамница Анди Малоун пак ме е излъгала.

— Излъгала...?

— Спести ми преструвките, окей — изкрещя той. — Сега знам за какво си тук.

— Лайън — каза тя като се отпусна на леглото, гледайки го с удивление, — не знам за какво говориш.

— Не знаеш, а? — той отиде до прозореца и погледна навън към хълмовете, които блестяха на утринното слънце. — Добре, кажи ми тогава защо дойде вчера!

— Искях да те видя.

Това беше истина. Лес ѝ беше осигурил повод да се върне в ранчото, но дори и да не беше формуляра, тя щеше да измисли друга причина, за да го види още веднъж.

— Искала си да ме видиш? — повтори той като се обърна иронично към нея. — Трогателно. Без съмнение си искала да ме успокоиш за загубата.

— Да — изхлипа тя, наранена от презрителния му тон.

— И няма друга причина? — попита с измамно мек глас той.

— Ами, да. Трябваше да... имаше... това...

— Кажи ми, по дяволите — изръмжа той.

Тя скочи от леглото и храбро го погледна.

— Трябваше да подпишеш формуляра за разрешението интервютата с баща ти да се излъчат по телевизията. Ето! Това ли искаше да чуеш?

— И ме намери пиан и оглупял и от майчински инстинкт и добро сърце реши да останеш и да се грижиш за мен, докато се вразумя.

— Не — възрази тя, клатейки глава. — Едното няма нищо общо с другото. Забравих за разрешението. Искях само да ти помогна.

— О, да, сигурно. И докато се занимаваше с това, докато ми даваше всичкия комфорт на тялото си, без дори да се преструваш, че имаш някакви възражения, мога да добавя, ти откри това, което искаше да знаеш от самото начало.

Бузите ѝ пламнаха от унизителния удар и тя заби нокти в дланите си. Боеше се да не загуби и крехките остатъци самообладание у себе си. Един от двамата трябваше да запази разсъдъка си, а Лайън със сигурност беше побеснял.

— И какво е то, Лайън? Какво е това, за което съм продала тялото си? Кажи ми.

— Твоята проклета голяма сензация — процеди пред зъби. — Току-що гледах сутрешните новини от Ню Йорк. Говорителят започна с това, което зрителите трябва да очакват тази вечер. Пробив в историята на генерал Майкъл Ратклиф. Интервюта, които не са показвани до сега, записани непосредствено преди деня на смъртта му. И кой поднася тази блестяща история?! Не друг, а жената, която сподели леглото ми и Бог знае чие още — Анди Малоун.

Вън от себе си от гняв той закричи към нея.

— И сега ти наистина имаш какво да им кажеш. Копай в историческите книги, рови, защото искаш да знаеш всички факти, преди да знаеш какво всъщност се е случило. Като балон, на който са изпуснали въздуха.

Гледайки надвесеното над нея лице, тя се опитваше да разпознае в него лицето на човека, в чиито ръце беше заспала миналата нощ. Беше ли тази уста изричаща такива грозни обвинения същата, която бе шептала любовни думи, докато лежах изтощени от страст.

— Дойдох тук, за да подпишеш разрешението — каза тя, без да трепне. — Лес беше договорил продажбата с ТВ мрежа. Искях страната да види тези интервюта, Лайън. Искях хората да видят баща ти, когото обичах такъв, какъвто беше преди да умре. Но това е всичко. Никога не съм възнамерявала да казвам на някого тайната, която ми довери.

— Нима? Грейси каза, че снощи си поръчала да позвъни на Лес в хотела и да остави съобщение, че ще получи това, което иска на сутринта.

Думи, толкова невинно изречени, сега се обръщаха като отровни стрели срещу нея.

— Отнасяше се до разрешението. Продажбата не може да бъде извършена, докато не получа това разрешение. Лес побесня, като разбра, че го нямам. Той ме притискаше да дойда тука, но аз не исках, преди да е минало погребението.

— Колко порядъчно от твоя страна!

— Не ми вярваш — каза тя с глух глас. После ядосана, че той е готов да я заподозре така лесно след миналата нощ, заговори по-високо. — Наистина ли можеш да си помислиш, че съм планирала да получа историята за баща ти снощи?

— Като се има предвид настроението, в което бях, мисля, че си съзряла в мое лице лесен за манипулиране и склонен да приказва човек. Може да не си знаела какво ще ти кажа, но си била сигурна, че си струва да се опита още веднъж. Е, поздравления. Получи повече, отколкото се беше спазарила. Сега интервютата ти ще струват двойно повече. Ще се превърнат в истински тласък за кариерата ти. Хайде, не се бави, тичай при Лес, кажи му историята.

— Добре, аз ще си тръгна оттук, но не поради причината, поради която си мислиш. Не искам да остана и една минута повече с човек, който няма представа от добро поведение. Баща ти би ти го казал. Той притежаваше състрадание, разбиране, можеше да прощава. Веднъж ме обвини, че съм черупка на жена, в която няма никакви човешки чувства. Погледни себе си, Лайън.

Той отвори уста да възрази, но тя бурно продължи:

— Казваш, че си отхвърлял самообвиненията на баща си, че не си могъл да ги разбереш. Но тези стени, които са го държали затворен от останалия свят са нищо в сравнение със стените, които ти си издигнал около сърцето си. Твоят затвор е много по-строг от неговия.

— Ето — тя отвори куфарчето и извади оттам платнената чанта. — Ето ги проклетите ленти. Изгори ги, хвърли ги в прекрасната си река, или ги набутай в някое по-подходящо място... Не ме интересува. Не искам никога повече да ги виждам — тя ги хвърли в краката му. — Надявам се, че ще си щастлив с тях.

Тя затвори куфарчето си с трясък, погледна го гневно и излетя през вратата.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Характерът на Лес Трепър хармонираше чудесно на огнената му коса. Никой никога не му се противопоставяше, освен ако не беше неизбежно. Сините му очи имаха силата да смразяват човек, а езикът му жилеше. Само глупак или доброволен мъченик би го провокирал нарочно.

Анди не се чувстваше нито едното от двете. Тя не усещаше нищо, освен безразличие, когато спокойно каза:

— Оставих лентите в ранчото при Лайън. Ако искаш, можеш да се уговориш с него да ги върне, аз не участвам в това. Не знам нищо. Не ме интересува.

— Казваш ми — изръмжа през зъби Лес, — че си оставила часове ценен запис при онзи каубой? Или не съм те разбрал?

— Да, оставих ги при Лайън.

Беше се ужасявала от срещата им, но сега, когато тя вече се бе състояла, по-скоро беше довольна.

От ранчото тя отиде направо в „Небеса сред хълмовете“, където знаеше, че Лес чака с нетърпение връщането ѝ с лентите и подписаното разрешение.

— Да не си се побъркала? — извика той. — Изпускаш нещо, до което едва сме се докопали, Анди. От години чакахме такава възможност. Работихме за това. Какъв дявол е влязъл в тебе? — той грубо се изсмя. — А може би вече се досещам? Лайън Ратклиф?

— Запази грубостите си за пред някой, който ще ги оцени.

— Не съм дори започнал да ставам груб. Искam лентите, по дяволите! Ти можеш да не даваш пет пари за шанса си, но не ме карай аз да изпускам своя.

— Тогава можеш да ги вземеш от Лайън.

— Ако продължаваш да се държиш така с мен, мястото ти ще изстине.

— Нямам намерение да се връщам на работа — застиналото му изражение я удовлетвори. Лес все пак само вдигаше пара. Беше го

накарала да се разкрие, че блъфира. — Поне не в Телекс.

— За какво говориш? Ти ще умреш без телевизионната камера.

— Така ли? Не мисля.

— Знам, че е така. Това е в кръвта ти, Анди. Толкова си добра. Най-добрата. И го обичаш. То е животът ти.

— Не, Лес — прекъсна го високо тя. — Това е твоят живот. Аз искам повече от моя.

Искаше ѝ се да отиде при този човек, който до вчера беше неин приятел. Да го хване за раменете и да го разтърси. Да го накара да разбере. Но знаеше, че е невъзможно.

— Благодаря за комплимента. Знам, че имам талант, но нямам желание... — тя сви юмрук. — Не искам да стигна до върха, жертвайки всичко останало. Баща ми реши, Робърт реши, ти реши, вие всички решихте, че аз искам това. Никой не попита мен.

— Обичам това, което съм направила, но то е всичко, което имам. Нямам нищо друго. Вече съм на трийсет години. След десет години ще съм на четирийсет и може да съм все на същото място, или пък да съм станала душата на телевизионната мрежа... И какво от това? То ще си остане всичко, което ще имам. После някоя по-млада, по-хубава и по-талантлива ще ме замени и тогава къде ще съм аз? Какво ще ми остане? Прости ми, Лес, че те напускам, но трябва да си отида. Искам почивка. Свой собствен живот.

— Звучи хубаво, но това са глупости и ти го знаеш. Просто си затънала до гуша по този мъж и искаш да го предпазиш. Какво се случи там сутринта? Изрита ли те?

— Да, защото чул по новините, че интервютата ще бъдат излъчени тази вечер.

— Е, и? Защо е излязъл от кожа? Той знаеше, че интервютата са продадени на телевизионната мрежа. Във всеки случай, все някога щяха да бъдат излъчени. Защо... — той наклони глава и единият му клепач се спусна, докато наблюдаваше нервниченето ѝ. — Чакай малко. Ти си открила нещо. Така ли?

След като тя не отговори, той я хвана за раменете и приближи лицето ѝ до своето.

— Така ли?

Погледна без сянка от страх. Той нямаше да може да я уплаши, да я унижи или нарани. Всички нейни чувства лежаха в краката на

Лайън заедно с лентите. Не можеха да я наранят повече. Нито виждаше смисъл да злорадства заради тайната, която щеше да отнесе в гроба си. Лес все някога щеше да се успокои. Той беше неин приятел дълги години и сега схващаше нещата от друга гледна точка — смяташе, че тя го е предала.

— Не — каза спокойно тя и красноречиво погледна към ръката, която стискаше болезнено нейната. Той бавно я отпусна и тя падна тежко. Погледна към него. — Не, Лес. Никога не е имало никаква голяма тайна. Може би затова така бях отблъсната от това. Ти гониш сензации. Аз не. Виждаш в хората потенциални истории, които ще те издигнат в кариерата. Аз започнах също да мисля по този начин, подведох се, но в един момент се видях отстрани. Хората са си хора, с човешките си дребни слабости, с хитрините, с възторзите и страданията си. Те имат право да притежават свои си тайни и да не допускат чуждо око до тях.

Тя се повдигна на пръсти да го целуне по бузата.

— Обичам те. Ти беше добър приятел. Надявам се, че ще останеш такъв. Но не бива да те виждам за известно време. Довиждане.

Тя излезе от стаята. Вече палеше наетата кола, когато той се показва в отвора на вратата.

— Анди — извика — къде отиваш?

В гласа му долови отчаяние, каквото не беше усещала преди. То я прободеше в сърцето, но решението бе вече взето и тя щеше да го изпълни.

Гласът ѝ прозвуча несигурно и тъжно:

— Не знам.

Стигна без произшествия до Сан Антонио и се отби в Паласио дел Рио, разположен на известния Ривъруок. В бюрото взе няколко брошури за пътувания. Една седмица живот в анонимност не беше чак толкова зле. Щеше да отиде някъде, мързеливо да лежи на плажа, да хапва питателни ястия и изобщо да мързелува, докато се почувства готова да се върне и да събере парченцата на живота си, за да го построи отново. Мексико? Карибите?

Какво значение има?

В крайна сметка беше останала съвсем сама. Беше загубила не само Лайън, беше загубила приятеля си и работата. Никога в живота се не се бе чувствала толкова несигурна и откъсната от всички. Някъде беше чела, че характерът на човек се изгражда не в стабилни периоди, а в периоди на кризи и сътресения. Ако беше така, то тя трябваше да има много силен характер.

Отпъди желанието да остане да лежи самотно в удобната хотелска стая, насили се да се облече в лека памучна рокля и да поправи грима си. С бързи крачки напусна хотела откъм реката и закрачи по Ривъруок. Най-после се спря в едно кафене на тротоара и се опита да хапне.

Много от минаващите покрай масата мъже се възхищаваха, но тя отвърщаше очи по начин, който казваше безмълвно, но неоспоримо „не“ на всичко, което биха имали на ум. Някои от минавачите я гледаха, напрягайки паметта си да си спомнят коя е. Беше свикнала с това. Понякога я разпознаваха веднага. Други я гледаха объркано, красивата ѝ външност тревожеше, вълнуваше... Често се чудеше, кога ли успяваха да се сетят. Може би чак когато я зърнеха на телевизионния екран. Вероятно се плясваха по челото с вик:

— Разбира се, Анди Малоун! Тя беше!

Тя си играеше с вилицата из салатата си, но опита само резенчетата пьпеш. Чийзбургера, който беше поръчала не беше чак толкова лош, но ѝ напомняше на онзи, който Лайън си беше поръчал при Гейб и тя успя да преглътне само първата хапка. Пък и не беше достатъчно запечен за нея. Или си търсеше извинение, за да го остави почти недокоснат в чинията си.

След като прекара достатъчно време в кафенето, за да събере разхвърляните си мисли, продължи по Ривъруок, който беше изпълнен с обичайната тълпа туристи. С какво щеше да запълни дългите часове на вечерта?

Тя поспря да послуша долитащи отнякъде звуци на китара. Купи си сладолед и почти веднага го хвърли в кошчето за боклук. Спря пред вратата на една галерия, но не можа да се насили да влезе вътре и да разглежда картини.

Една от баржите, които возеха около четиридесет туристи на борда на половинчасова екскурзия по реката, беше спряла на кея. Тя си

купи билет и един младеж с избеляла тънка риза и ярък мексикански колан на кръста ѝ помогна да се качи.

— Минавайте напред, моля — каза с отегчен монотонен глас той.

Тя седна на твърдата дървена пейка и се загледа във водите на река Сан Антонио. Цветните лампи, дискретно прикачени в буйните листа на дърветата по Ривъруок се отразяваха в нагънатата повърхност на реката. Тя не обръщаше внимание на останалите пътници на борда, освен на едно малко двегодишно момиченце с руси опашници, което седеше до нея.

Анди се усмихна на родителите му — бяха млади, кипяха от живот. Майката имаше интелигентно, красиво лице, а бащата — прехвърлил камера, през врата излъчваше сила и гордост от малкото си семейство. Мило, привлекателно семейство, излязло на разходка. От това ѝ стана мъчително болно.

Тя леко се обърна, когато чу рева на мотора, после не можа да повярва на очите си, когато видя последния пътник, който се качи на борда.

Сърцето ѝ блъскаше в ребрата и тя обърна глава, загледана неவிждащо във водата. Чуха се възражения, когато той премина пред другите към предната част на корабчето.

— Сър, сър, няма повече място отпред — възпря го младият моряк. — Бихте ли седнали отзад.

— Не съм много добър моряк. Няма да ми е приятно да повърна върху някого — произнесе ниският, малко дрезгав глас. Анди чу шумоленето на дрехи и разместването на крака — явно хората правеха път на грубия пътник, който настояваше да мине отпред.

Младият капитан звучеше отегчено, започвайки да реди дежурните поздрави и обяснения към пасажерите. Баржата потегли. Хладният ветрец бръсна горещите бузи на Анди, докато лодката пърпореше по водата. Огромни дъбови и орехови клони се надвесваха над реката и се оглеждаха в бистрите ѝ води. Сякаш лодката минаваше между два свята — единият — натежал от плът, другият — въздушно лек и нетраен.

— Отляво виждате амфитеатъра, където...

— Здравей — чу до ухото си гласа на Лайън. Седналите до тях пътници бяха заслушани в монотонния глас на екскурзовода.

— Здравей — повтори той, докато Анди държеше главата си решително отвърната от него.

Накрая тя го погледна. Той седеше от другата страна на тясната пътечка, между няколко дами от висшето общество и двама военни от въздушните сили.

— Здравей — произнесе тя хладно и се сгуши зиморничаво.

— Казват, че дърветата са по-стари от Аламо...

— Извинявай, но с някого ли си?

Устата ѝ учудено увисна, когато пак го погледна. Той се обърна към дамите с боядисани в синьо коси, които го гледаха с интерес, но бързо отхвърли тази възможност.

— Познаваш ли тази дама? — попита малкото момиченце. Тя поклати глава и майка ѝ покровителствено сложи ръка на раменете ѝ. Поглеждайки към двамата летци, които възхитено го гледаха, той попита. — Тя с някой от вас ли е?

— Не, сър — отговори в хор те.

— Добре — каза той като им се усмихна. — Не искам да нахълтвам в чужда територия.

Анди смаяно се огледа и видя, че няколко души са откъснали очи от панорамата край реката, привлечени от забавното шоу, което Лайън правеше. Тя го погледна, но той явно не се притесняваше.

— Хубаво пиленце, нали? — попита той летците.

Те погледнаха към Анди, после отново към Лайън и кимнаха.

— Ти си ненормален — каза през зъби тя.

Дамите със сините коси местеха очи от Лайън към нея с присвити от неодобрение и негодувание устни.

— Как ли се чувства жена с такава фигура сама? — обърна се Лайън към летците. — Не мислите ли, че има страхотна фигура?

Те я огледаха похотливо. Тя засрамено скръсти ръце.

— Веднага го забелязах — усмихна се единият на Лайън. Едната му гарваново черна вежда се повдигна, като че ли щеше да се намръщи, но той я спря навреме.

Обърна се към Анди.

— Аз също.

Сега той говореше само на нея с доверителност в гласа:

— Мисля, че е красива, но ми се струва, че не знае какво чувствам към нея.

— Кла-си-ва лейди — изчурулика малкото момиченце и я потупа по коляното с тънката си ръчичка.

— Ще прекараш ли с мен нощта, красива лейди? — попита меко Лайън, гледайки право в нейните широко отворени златисти очи.

— Хари... — каза разтревожено майката.

— Не му обръщай внимание — прекъсна я бащата.

— Право в целта — одобрително кимна единият летец.

— Така се прави, приятел — поучително каза вторият.

Екскурзоводът беше изоставил опитите си да привлече вниманието към забележителностите на Сан Антонио. Всички глави бяха обърнати към предната част на баржата, където седеше Анди.

Тя се изправи на тясната пътечка в безполезен опит да избяга. Разделяха ги само няколко инча.

— Защо правиш това? — попита тя с висок шепот.

— Ела в моя живот, Анди. Дори ако това ще означава да купя телевизионна станция и да я настаня в ранчото, или каквото там трябва, за да останеш с мен — ще го направя.

— Защо? Защо искаш да остана?

— Защото те обичам.

— Каза го снощи, но тази сутрин беше готов да ме убиеш, когато заподозря, че съм споменала на някого за баща ти.

— Хари... — обади се майката отново с надигаща се в гласа паника.

— Гледай патиците — прошепна въпросният Хари на момиченцето, заинтригувано от гневния шепот на двамата красиви пътници.

— Това беше условен рефлекс, Анди. Не се доверявам на жени, след това, което направи Джери. Бях намразил жените. Използвах ги, но не ги обичах. Можеш ли да си представиш какъв ритник в червата беше за мен, когато осъзнах, че те обичам? Грейси много искаше да ми покаже колко съм глупав.

— Питам се кои са Джери и Грейси? — подхвърли единият летец.

— Шшт — предупредително вдигна пръст една от дамите със сини коси.

— Дали Джери е жена или мъж?

— Не съм сигурен, че искам да знам. Той каза, че вече не харесва жените.

— Какво искаш да кажеш? — попита разтреперана Анди.

— Че ти не би оставила онези ленти при мен, ако си имала намерение да навредиш на баща ми. Че не си ме лъгала за това, че искаш просто история за живота му точно преди да почине. Че трябва да се ядосвам на Лес, а не на теб.

— Лес? — попита майката. — Мислех, че се казва Джери.

— Шшт — каза бащата.

— Днес напуснах работа, Лайън.

Той я хвана за ръката. Пръстите му галеха дланта ѝ.

— Защо?

— Вече не мога да съм обективна, след като те срещнах. Сърцето ми е другаде и Лес го знае. Опитах се да възразя, но той беше прав — тя въздъхна. — Ти и баща ти се превърнахте за мен в много повече от една пикантна журналистическа историята.

— След като си напуснала, какво смяташ да правиш?

— Мислех да отида в Мексико или някъде другаде и да лежа на плажа, докато си изясня нещата — сви рамене тя.

— Харесва ми Мексико и плажа — съгласи се спокойно той. Целуна дланта ѝ и я сложи на бузата си.

— Ти ли? — попита с тихо тя.

— Идеално място за меден месец.

— Виждам месеца — прозвъня гласчето на момиченцето.

— Сватбено пътешествие? — повтори Анди.

— И той ме вижда.

— Ще се омъжиш ли за мен, Анди?

— Да се омъжа за теб?

— Не чувате ли, млада госпожо? Той ви моли да се омъжите за него. А сега му отговорете, защото скоро трябва да слезем от тази лодка.

Анди погледна възрастната дама, после огледа всички нетърпеливи лица, които се взираха в нея и Лайън.

— Да.

— Ти си звяр — промърмори тя до топлата кожа на рамото му. — Почти се страхувам да изляза с теб на публично място.

— Защо? — той се опъна до нея и дългите му крака се преплетоха с нейните.

— Всеки път, когато сме сред хора, ти ме смущаваш. Първо при Гейб, когато ми каза да върна определена част от анатомията си в Нашвил и...

— Прекрасна част от анатомията ти, мога да добавя — каза той, потупвайки извивката на хълбока ѝ.

— После вечерта на реката пред всички тези...

— Пияни.

— И сега, тази вечер. Какво те прихваща, че се държиш така?

— В множеството има сигурност. Боях се, че ще ме изгониш, ако те бях попитал прилично.

— Трябваше да ти ударя плесница.

— Но не го направи. Мисля, че дълбоко в тебе се крие душа на безсрамница.

Преди тя да успее да възрази, той вече целуваше устата ѝ с пламенност, която заплашваше да потвърди думите му.

Тя се сви до него, развълнувана от допира на голото му тяло до нейното. В гърдите ѝ се надигна лек смях, който се засили, пробивайки си път към устните.

— Точно си мислех за думите на Гейб Сандърс за теб.

— Е?

— Каза, че правиш това, което си искаш.

— Така ли? — каза той, повдигайки устните ѝ за нова, дълбока целувка.

Бяха се върнали в нейната хотелска стая, веднага след като успяха да си пробият път през любопитната тълпа от баржата. В момента, когато той затвори вратата след тях, я взе в прегръдките си. Гласът му прозвуча сериозно:

— Анди, обичам те. Никога не ме напускай. Омъжи се за мен.

— Аз също те обичам, Лайън. Толкова искам да се омъжа за теб.

— Деца?

— Един мъж ми каза веднъж, че е ужасна загуба, че не съм имала деца.

Той се усмихна и я погледна с влюбени очи, когато тя обърна лице към него.

— Харесва ми каква жена си.

— Преди по-малко от седмица не мислеше, че съм чак такава жена.

— Мислех го през цялото време. Просто не исках ти да знаеш. Ти ме плашеше до смърт.

— Плашех ли те? Как?

— Защото бях толкова сигурен във всичко. Мислех, че съм си подредил живота точно както си искам и съм се отделил от всички. Не исках обвързвания и никакви отговорности. Със сигурност не исках някой да ме обича, защото това щеше да означава и аз да го обичам, а не ми се поемаше такъв риск.

Пръстът му изглади бръчиците, образувани от разтревоженото й мръщене.

— Ти дойде и разклати основите под краката ми. Исках те от първия път, когато те видях. Плътско желание, чисто и просто. После, когато видях как се отнасяш с баща ми и колко уязвима изглеждаше в деня, когато ни заваля дъжда, се влюбих в теб. Исках да те намразя за това, че ме докара до такова състояние, но не можех. Когато най-после те пропъдих, дойдох на себе си. Трябваше да тръгна след теб и да те моля да останеш с мен.

— Ще остана. Сега и завинаги — прошепна с треперещи устни тя. — Бях се простила с надеждата, че ще живея с мъж, когото обичам. Първият ми брак беше такова разочарование... Бях убедена, че съм създадена за кариера, а не за дом и семейство. Искан да споделя живота ти, Лайън, да ти бъда другар във всичко.

— Наистина мисля това, което казах преди за телевизионната станция. Ако искаш да продължиш да работиш, с мен няма да имаш проблеми.

— Ще помисля за някакъв частичен работен ден. Може след време работата да започне да ми липсва.

— Твърде си добра, за да я изоставиш напълно. Въпреки всичките ми възражения, мога да разпозная професионализма и таланта.

— Благодаря ти. Но се надявам никога да не престанеш да мислиш за мен като за сексуален обект.

— Можеш да разчиташ на това.

Широкото, хладно легло ги прие и след час те все още се радваха на любовната игра.

— Как ме намери? — попита лениво тя.

— Позвъних на Телекс и попитах за най-близкият ти родственик. Те ми дадоха телефона на майка ти. Позвъних, очарователно се представих и й казах, че съм бъдещият ѝ зет, но съм загубил булката си. Тя беше щастливата приносителка на новината, че ти си позвънила от тук и планираш екскурзия до Мексико. Мисля, мис Малоун, че тя иска да те ожени.

— Предполагам, че този междуградски разговор с майка ми ти е струвал и много... о, Лайън, имаш такъв талант да променяш... темата.

Ръката му игриво и с любов галеше гърдите ѝ, изпълнили шепата му. Палецът му игриво се плъзна по тъмното връхче и той със смесица от учудване и задоволство гледаше как то възбудено се издига. Това беше съблазън, на която не можеше да се устои. Той го докосна с език.

— Имаш толкова хубав вкус — каза. Внезапната жажда, която го прониза ѝ говореше повече от неговите думи.

Тя се изви до него:

— Лайън...

Телефонът извънтя. Яростната му ругатня прокънтя в стените. Тя посегна към слушалката.

— Не отговаряй.

— Трябва, Лайън. Не мога да оставя телефонът да звъни.

Той изпъшка, но не я спря да поднесе слушалката към ухото си.

— Ало.

— Здравсти, сладурче, какво правиш?

— Лес! — извика тя. Беше твърде шокирана при звука на гласа му. Той беше последният човек, когото очакваше да чуе, така че не забеляза, че Лайън не е изненадан. — Какво... как... защо се обаждаш?

— Не съм ли ти казвал винаги, че не е добър вкус да отговаряш на въпроса с въпрос? Не се научи на едно нещо през всичките тези години. Във всеки случай — въздъхна примирено той — не можах да се свържа с Лайън, така че те издирих, за да му оставя съобщение. Някак си имам чувството, че ще го видиш скоро.

Тя погледна тъмната глава на Лайън, която уверено напредваше надолу под гърдите, като любовно захапваше навсякъде по тялото.

— Какво съоб... — тя прочисти гърлото си. Лайън леко я гъделичкаше. — Какво съобщение?

— Кажи му, че е дяволски великодушен, задето е изпратил лентите до мрежата. Подправил е моето име на писмото, но му го прощавам. Тези ленти ми дават работа! Ще бъда в новия си офис и ще гледам отгоре задимения Ню Йорк само след две седмици, бебче.

— Той го е направил? — попита тя с тънък глас. Беше вплела пръсти в косата на Лайън и се опитваше да свали главата му от корема си, но независимо от болката, която му причиняваше, той отказваше да се подчини. — Какво има в това... а-а-а... Лай... изфабрикувано писмо?

— Какво става, Анди? Кажи, добре ли си? Гласът ти звучи някак си странно.

— Не, добре съм — въздъхна тя. Настойчивата уста се беше върнала върху гърдата ѝ. — Писмото...

— О, то гласи, че за съжаление ти не си достъпна, защото напускаш бизнеса за известно време, за да се омъжиш, но ще трябва да обмисля предложението за помощник-продуцент за вечерните новини. За Бога, те ме наемат!

— Това е чудесно, Лес. О, Л-лайън... това е чудесно — телефонната слушалка падна от ръката ѝ.

Лайън я вдигна.

— Анди, Анди? Какво става? Ти...?

— Поздравления за новата работа, Лес. Анди не може да разговаря повече в момента. Много ѝ се насъбра. Ще ти се обади... след година-две.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.